2013 COSTA KİTAP ÖDÜLLERİ ADAYI • 2013 ENCORE ÖDÜLÜ
2014 MILES FRANKLIN ÖDÜLÜ • 2014 JERWOOD FICTION UNCOVERED ÖDÜLÜ

kuşlar öterken

"En yetenekli romancılarımızdan biri."
—OBSERVER

"Gerilim ve hüzün dolu."
—THE NEW YORKER

EVIE WYLD

YABANCI

Kuşlar Öterken
Özgün Adı | *All the Birds, Singing*
Evie Wyld

Yayına Hazırlayan | Artun Gebenlioğlu
Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Ekim 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-17-3

Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2014
© Yabancı Yayınları, 2014
© Evie Wyld, 2013

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Evie Wyld

KUŞLAR ÖTERKEN

Çeviren

Arzu Altınanıt

Roz, Roy ve Gus için

1

Parçalanmış, kan içinde bir koyun daha... İç organları henüz kabuk bağlamamış ve derisinden buharı tüten muhallebi gibi dumanlar yükseliyor. Gagaları bir edayla ışıldayan kargalar, kulak tırmalayıcı bağrışlarla uçuşuyorlar ve elimdeki sopayı salladığım zaman ağaçlara kaçışıp tüylerini kabartıp çığlık çığlığa öterek beni seyrediyorlardı. Tabii buna ötmek diyebilirsem... Leşi el arabasıyla araziden taşıyarak koyun kırkılan alana götürürken hatıra olarak yününden bir parça almasını engellemek için ayakkabımı Köpek'in yüzüne dayadım.

O sabah, güneş henüz doğmadan kalkmış, akdikendeki karatavuklar şakımaya başlarken kendi kendime konuşup, köpeğe yapılması gereken işleri anlatmıştım. Kendi sesini dinleyen deli bir kadın gibiydim; adaya taşındığımdan beri her sabah olduğu gibi rüzgâr yine kelimeleri boğazıma tıkamış ve açık dudaklarım arasında ıslıklar çalmıştı. Korulukta durmadan konuşan ağaçlarla

ve arkamda bağırıp duran koyunlarla birlikteydim; aynı ağaçlar, aynı rüzgâr ve koyunlar...

Bu, bir ay içinde ikinci ölümdü. Yağmur damlaları düşmeye başladı ve aniden çıkan kuvvetli bir rüzgâr enseme koyun pisliği fırlattı; canım yandı. Yakamı kaldırdım ve elimi gözlerime kalkan yaptım.

Gak gak, soğuk; gak gak, soğuk...

Kargalara, "Ne gülüyorsunuz?" diye bağırarak taş fırlattım. Elimin arkasıyla gözlerimi sildim ve kan kokusundan kurtulmak için hızlı hızlı nefes aldım. Kargalar sessizdi. Bakmak için döndüğümde beşinin aynı dalda yan yana oturmuş konuşmadan gözleriyle beni izlediklerini gördüm. Rüzgâr saçımı gözlerimin içine üflüyordu.

Marling'deki çiftlik malzemeleri satan dükkânın kapısının hemen yanında ÜCRETSİZ YAVRU DENEK HAYVANLARI yazan eğrilmiş ve rengi atmış bir tabela vardı. Ücretsiz denek hayvanlarıyla ilgili hiçbir iz yoktu ve bunu sorabilme noktasını geçmiştim. Dükkân sahibinin solgun yüzlü kızı oradaydı; bulmaca çözüyordu. Başını kaldırıp bana baktı; sonra sanki utanmış gibi tekrar başını eğdi.

"Merhaba," dedim.

Kızardı ve selamımı aldığını belli eden belirsiz bir hareket yaptı. Koyu yeşil bir eşofman giymişti; saçları atkuyruğuydu. Göz çevresinde ağlamak ya da içmekle geçen bir gece sonrasının solgun kırmızılığı vardı.

Buranın patatesleri genelde iyi olurdu; ama elime aldığımda pek de iyi görünmediler. Tekrar yerlerine koydum ve domateslerin yanına gittim; onlar da iyi değildi. Başımı kaldırıp pencereden çiftliğin serasının olduğu yöne doğru baktığımda bütün camlarının kırık olduğunu gördüm.

Arkamı döndüğümde kaleminin arkasını kemirerek bana bakmakta olan kıza, "Hey, seranıza ne oldu?" diye sordum.

"Rüzgâr," dedi kız bir an için kalemi ağzının kenarına alarak. "Babam rüzgârın aniden içeri daldığını iletmemi söyledi."

Dışarıda, normalde KIŞ BAHÇENİZİN MÜCEVHERİ yazan bir tabela ile birlikte çirkin, pembe siklamen saksılarının bulunduğu alana saçılmış cam parçalarını görebiliyordum. Artık sadece kara toprak ve cam vardı.

"Vay be," dedim.

"Yılbaşı gecesi işler hep zıvanadan çıkar," dedi kız; ikimizi de şaşırtan yaşından büyük bir ses tonuyla. Daha da kızararak gözlerini bulmacasına çevirdi. Normalde dükkânda duran adam serada, başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

Birkaç portakal, biraz pırasa ve limon alıp tezgâha koydum. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Bu, erzak temininden ziyade bir yolculuktu. Kız kalemi ağzından düşürdü ve portakalları saymaya başladı. Ama emin olamayarak birkaç kez baştan saydı. Aşırı yoğun parfümle bastırılmaya çalışılan alkol kokusu vardı kızda. Akşamdan kalmaydı yani. Babasıyla tartıştığını tahmin ettim. Tekrar seraya baktım; adam hâlâ başı ellerinin arasında oturuyor; rüzgâr esmeye devam ediyordu.

"Dokuz tane mi var orada?" diye sordu kız. Sepete koyarken saymamış olmama rağmen evet cevabı verdim. Aldıklarımı kasaya işledi.

"Serayı kaybetmek zor olsa gerek," derken kızın şakağında küçük bir morluk dikkatimi çekti. Kız başını kaldırmadı.

"O kadar kötü değil. Anakaradan sipariş vermemiz gerekiyor ama bugün feribot çalışmıyor."

"Feribot çalışmıyor mu?"

"Hava çok kötü," dedi; yine ikimizi de utandıran yaşından büyük ses tonunu kullanarak.

"Böyle olduğunu hiç bilmiyordum."

"Olur," dedi kız portakalları bir poşete, geri kalanını da başka bir poşete koyarken. "Yeni tekneleri çok büyük yaptılar; bu yüzden kötü havada emniyetli değiller."

"Hava durumunun nasıl gösterdiğini biliyor musun?"

Kız başını kaldırıp bana hızlı bir bakış attı ve gözlerini tekrar indirdi.

"Hayır. Dört pound yirmi sent, lütfen." Paramı yavaş bir şekilde saydı. Para üstünü doğru vermeyi iki denemenin ardından başarabildi. Benim hakkımda neyi yeni duyduğunu merak ediyordum. Gitme zamanı gelmişti, ama yerimden kımıldamadım.

"Bu ücretsiz denekler neyin nesi?"

Yüzü tekrar kızardı. "Artık yok. Hepsini erkek kardeşimin yılanına verdik. Yığınla vardı."

"Oh,"

Kız gülümsedi. "Yıllar önceydi."

"Elbette," dedim.

Kız kalemi tekrar ağzına koydu ve gözleri tekrar bulmacaya çevrildi. Sadece beyaz kareleri boyadığını sonradan anladım.

Kamyonete binince portakalları dükkânda bıraktığımı fark ettim. Yan aynadan paramparça olmuş seraya baktım ve içeride adamın ellerini beline dayamış bir halde bana baktığını gördüm. Kapıları kilitleyerek portakalları almadan oradan uzaklaştım.

Yağmur şiddetini artırmaya başladı. Isıtmayı açarak silecekleri son hızla çalıştırdım. Genelde Köpek'i dolaştırmak için durduğum noktayı arabayla geçtim. Köpek yan koltukta oturuyor; gözlerini ayırmadan bana bakı-

yor ve ona dönüp baktığım her sefer, sanki koyu bir sohbetin ortasındaymışız gibi kulaklarını dikiyordu. Ben ise onun bakışını görmezden geliyordum. "Ne olmuş yani?" dedim. "Sen bir köpeksin." Bunun üzerine kafasını çevirip camdan dışarı baktı.

Yarı yolda artık dayanamadım ve arabayı boş bir arazinin girişine çektim. Köpek hâlâ hareketsiz ve sakin bir biçimde sabırla camdan dışarı bakıyordu. Boğazımdaki düğümü yok etmeyi denedim ve başparmağımla burun kemiğimi sıktım; bir koyun kaybetmiş olmanın, açık kalan o tek gözden akmış tek damla kanın sebep olduğu büyük kederin acısını hafifletmek için diğer elimin tırnaklarını bağrıma geçirdim. Ağzım açık, böğüre böğüre, arabayı sarsarak ve içimde beni kıskıvrak yakalayan bir şeyin dışarı çıkmaktan çok uzak olduğunu hissederek gözümden yaş gelmeden ağladım. *Doya doya ağla;* annemin hastaneye gitmenin gerekli olmadığı umuduyla üçüzlerden birine söyleyeceği türde bir şeydi bu. Tıpkı Cleve'nin ağaçtan düşüp çığlık çığlığa ağladığı gün olduğu gibi. Sonradan kolunu kırdığını fark etmiştik. Ama benim ağlamamın iyi bir tarafı yoktu; nefes almamı engelliyor, canımı yakıyordu. Burnum kanamaya başlar başlamaz durdum. Camların içeriden buğulandığında kullandığım güderi ile temizledim ve sakince yoluma devam ettim. Eve sapan yolun yakınındaki Military Caddesi'nde birkaç genç otobüs durağında oynaşıyorlardı. Geldiğimi görünce oğlanlardan biri ağzına bir şey atıyormuş gibi yaptı; diğeri ata biner gibi onun sırtına hoplayarak kement atar gibi davrandı. Kızlar kahkahalarla gülerek bana el hareketi çektiler. Tam köşeyi dönüyordum ki kementli çocuk pantolonunu indirerek beyaz kıçını gösterdi.

Gereksiz şekilde sert bir hareketle kahve yapmak için çaydanlığı ocağa koydum. "Lanet olası çocuklar," dedim Köpek'e, ama o, bana arkasını dönmüştü ve dinlemiyordu.

Buzdolabının kapısını sertçe çarptım ve başımı dayadım. Bu kadar rahatlamış olmak aptalca. Buzdolabı benimle aynı fikirde olduğunu ifade edercesine homurdandı. Her şeyin berbat olmayacağını düşünmek aptalca. Alçak ve ağaçsız tepelerin kapkara eteklerinde kireç taşı gibi beyaz duran kulübeyi ilk gördüğümde hissettiğim o duygu, yakınlarda beni dikizleyecek kimse olmamasının verdiği güven; ahmağın birinin uzun yıllar önceki hisleri gibi geliyordu. Baltanın sapına ulaşmak için elimle buzdolabının kenarını yokladım.

Kazağımın koluna ölü koyunun kanı damlamıştı ve kahverengi olmuştu. Kazağı çıkarttım ve alt kattaki banyoda lekeyi sabunla ovuşturdum. Teke gibi kokuyordum, ama soğuk omuzlarımın içine işlemişken vücudumu yıkama fikri hiç cazip gelmedi. Bu yüzden sadece kol altlarıma biraz su çarptım. Isıtmak için ellerimi birbirine sürttüm; kemikleri tam olarak kaynamayan sağ elim her nemli havada olduğu gibi ağrıyor ve kıtırdıyordu.

Aynada yüzüme çeki düzen verdim. Saçlarımı son kestiğimde perçemi gerekenden iki santim daha kısa bırakmıştım ve deliye benziyordum. Kulağımın altında kanlı parmak izi lekesi gördüm.

Bir sigara yaktım; dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve ellerimi önümde birleştirip kollarımı gerdim. Aynı anda derin derin nefes alıp kaslarımın gücünü kontrol ettim. Sanki birkaç ay koyun kırpmasam dahi yerinde duracak gibiydi. *Güçlü kadın.* Yılan gibi süzülerek dudaklarımın arasından çıkan ve soğuk havada kaybolup giden buha-

rı izledim. Çaydanlık can çekişme hırıltısıyla başlayınca ocağı kapatmak için mutfağa gittim. Hâlâ patlayan şeylerden korkuyordum.

Mutfak penceresinin dışında, vadinin öte yakasında bir arabanın ön camı parladı. Don'un Land Rover'ıydı bu. Sigaramı lavaboya attım, üzerine su akıttım ve sonra el arabasını çekmek için koşar adımlarla bahçeye yöneldim; o sırada Köpek koşmak için arkadan dizimi dürttü. Kırılacakmışçasına gıcırdayan el arabasını iterek soluk soluğa tepeye çıktım ve yolu kapatacak biçimde durdum. Don arabasını kenara çekti ve motoru kapattı. Şoförün yan koltuğundaki Midge, gözünü Köpek'e dikmişti, pembe dili dışarıda sabırla oturuyordu.

"Aman Tanrım. Sana bakınca içim üşüdü," dedi Don kendini aracından dışarı atarken. Sulu kar yağıyordu ve benim üzerimde sadece atlet vardı. Omuzlarıma kayan bir bakış attı bana. "Felaket görünüyorsun. Doğru dürüst uyumuyor musun?"

"Ben iyiyim." Başımla el arabasını işaret ettim. Don ona baktı.

"İçinde ne var?"

"Bir ölü koyun daha. Sanırım bunu yapan o çocuklar."

Bana baktı. Aramızda beyaz birer duman halindeki nefeslerimiz vardı. Başını iki yana salladı.

"Bir çocuk neden gelip bunu yapsın?"

"Diğer insanlar neden bir şeyler yapıyorlarsa. Sıkıntıdan ve pislikten."

Köpek, arabada oturmakta olan Midge'e doğru atladı ve havladı; Midge, soğukkanlı bir biçimde başını çevirdi.

"Hayır," dedi Don, "her şeyin suçunu çocuklara atamazsın. Bazıları baş belası haylazlar olsa da."

Elleri kalçalarında, öne doğru eğilip yakından bakarak, "Burada ne oldu bakalım?" diye sordu ölü koyuna.

Hava çok soğuktu. Kollarımı kavuşturdum; rahat görünmeye çalışıyordum.

"Bu sabah koruluğun kenarında buldum onu."

"Koruluğun kenarında mı?"

Başımı salladım.

Başını sallayarak el arabasının etrafında dolandı. "Evet, ölmüş."

"Ya, gerçekten mi? Sen veteriner misin?"

Don bana gözlerini kısarak baktı.

Boğazımı temizledim. "Şu çocuklar..."

Don kasketini gözlerinden yukarı doğru kaldırdı ve bana baktı. "Dün gece iyiydi. Sözümü dinleyip dün gece bara gelmeliydin."

İşte yine başlıyoruz, diye düşündüm. "Benim tarzım bir yer değil, Don" Oradaki adamları gözümde canlandırdım; bara dayanmış alçak sesle konuşuyorlar ve yanlarından bir kadın geçtiğinde gözleri çakmak çakmak bakmaya başlıyor. İlk hafta ortaya çıkıp "çiftçi karı istiyor" diye ıslık çalan üçlüyle aynı türden. Don farklıydı. İlk ters doğumda ondan yardım istemiştim ve o yanımda olmuş, panik yapmadan koyunun dışarı sarkan iç organlarını yerleştirerek dikmiş; üçüzlerin hayatını kurtarmış; bana içecek bir şeyler vermiş ve sakin bir ses tonuyla, *Her şeyi öğreneceksin; öyle ya da böyle,* demişti.

Yine de durmadan konuşabilirdi.

"Üç yıl... Bir kez olsun bara gelmedin."

Bu bir yalandı. Bir kez gitmiştim, ama Don böyle dillendirmeyi o kadar seviyordu ki ona anlattığımda dinlemiyordu.

"Kolun askıda, lezbiyen, hippi ya da buna benzer bir kılıkta ortaya çıkıyorsun ve buraya yerleşiyorsun. Üstelik bu tiplerden bu civarda pek görünmez. Dikkatli davranmıyorsun. Küçük çocukları korkutmak için seninle ilgili hikâyeler anlatacaklar yakında."

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim; soğuğun çene kemiğime işlediğini hissediyordum.

"Kendini soyutlamasan da koyun çiftliği işletme işi yeterince kasvetli zaten."

Don'a göz kırptım; ardından uzun bir sessizlik oldu. Köpek mızıldandı. Bunların hepsini daha önce de duymuştu.

Tek söyleyebildiğim, "Öyleyse koyunum neden öldü?" oldu.

Don içini çekti ve gözlerini kısarak koyuna baktı. Sabah ışığında yüz yaşında gösteriyordu; yanaklarında kurşuni yaş lekeleri vardı. "Öldükten sonra bir vizon koyunu parçalayabilir. Ya da bir tilki." Gözlerine bakmak için koyunun başını kaldırdı. "Gözleri gitmiş," dedi. "Herhangi bir şey onu öldürmüş olabilir; ardından da herhangi bir başka şey parçalarını almıştır." Başı daha yukarı kaldırdı ve altında, kaburgalarının arasındaki oyuğa baktı. Kaşlarını çattı. "Ama bu civarda bir hayvanın dersini bu şekilde yüzen bir şey hiç görmedim."

Sigara paketimin durduğu pantolon cebime hafifçe vurdum ve Köpek'in kaygan başına dokundum. Bir karga bağırdı. *Gaaak gaaak... Gaaak gaaak...* Midge oturduğu yerde ayağa kalktı ve hepimiz çitin üstünden koyu renk ağaçlara baktık.

"Eğer o çocukları görürsen onlara ya da bunu duyması gereken herkese de ki: Eğer birini koyunlarımın yanında yakalarsam vururum."

El arabasını çevirdim ve tepeden aşağıya eve doğru yürümeye başladım.

"Peki," dedi Don, "sana da mutlu yıllar."

2

Boodaire'deki işi bitirmemize bir hafta kalmıştı. Traktörün yanındaki barakada, sürekli duş başlığının üzerinde duran başparmak büyüklüğündeki kırmızı sırtlı örümceği izleyerek duş alıyordum. Musluğu açtığım zaman, bir bacağını sanki su ona fazla soğuk gelmiş gibi kaldırması dışında hiç hareket etmemişti.

Uzun ve sıcak bir gün olmuştu; mart sonunda, galvanizle kaplı çatının altında, kırkım kulübesindeki hava nefes aldırmayacak kadar boğucuydu ve içeride sinekler uçuşuyordu. Şampuanım azalmıştı, yine de bol bol kullanıyor; kalçalarımdan ve apış aramdan aşağıya kayan köpükleri, ter yüzünden yanmaya ve sızlamaya başlayan belimdeki sıyrıkları serinleten suyu hissediyordum. Yukarıda, kırmızı sırtlı örümceğin ardında, gökyüzü hızla kararıyordu. Burada gece erken gelirdi; bütün gecenizi iş yerinde geçirdiğiniz, müşterilerle muhatap olma dışında gündüzle aradaki farkı algılamadığınız şehirlere benze-

mezdi. İlk yıldızlar parlak iğne başları gibiydiler. Dalları traktörün durduğu barakanın tepesinde sallanıp duran ve yemişlerini çatıya döken yaşlı Moreton incir ağacındaki bir Avustralya kargası ve bir beyaz kakadu ben uyurken kavgalarına son verirlerdi. Aralarındaki yoğun mızırdanmayı duyardım. Yukarıdan bir yarasa geçer ve birdenbire ortamın kokusu değişir; gece bastırırdı. Duşu çevreleyen birbirine bağlanmış tahta plakaların dışında biri hareket etti; ellerim hâlâ saçlarımdaydı.

"Greg?" diye seslendim, ama cevap gelmedi. Musluğu kapatarak kulak kabarttım. Kırmızı sırtlı örümcek bacağını indirdi. "Greg?" Köpükler başımda yoğunluktaydı ve kulak deliklerimde çatırdayıp duruyorlardı. Tek başıma yakalanıp uzaklara bir yere götürüldüğümü, arka taraflarda bir yerlerde bağlanıp, uzun ve kuru otlar arasında çürümeye bırakıldığımı hayal ettim. Yağda yumurta kokusu geliyordu. Biri, sessizce duşun etrafında süzülüyordu. Ekipten bir isim olabilirdi; bu aralar kulakları ağır işitmeye başlayan Alan, elektrik bandı, gaz, pil ya da bez parçası arıyor olabilirdi. Ama öyle değildi; bu kadarı havadaki değişimden anlaşılıyordu. "Greg?" Otto'dan en fazla 150 km uzaktaydım; ayrıldığımdan beri en yakın olduğum mesafeydi bu; yedi aylık bir süreden bahsediyorum. Bu arada ülkeyi baştan aşağı dolaşmıştım ve tazı gibi burnu olsa da izlerimi örtmüştüm artık. İzlerimi örttüm, dedim içimden.

Sağdaki tahtanın arkasında bir karartı oldu ve budaklardan birinde açılmış delikten bir göz göründü. Hemen geri çekildim; sesim çıkmıyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi göz. "Benimle oyun oynama. Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum," diye devam etti. Sesi kalın ve yılışıktı; çürük yumurtayla karışık lanolin, viski ve yıkanmamış bölgelerinin kokusunu alabiliyordum.

İzlerimi örtmüştüm; yedi ay olmuştu ve tüm izleri örtmüştüm. Yine de kalbim deli gibi çarpıyordu; düşmemek için elimi duvara dayadım. Örümcek tepki vererek küçük bir daire çizdi ve tekrar yerleşti. Göz kapanıp açıldı; tırnağımı tam ortasına batırmayı düşündüm ama ona dokunacak gücü bulamıyordum; saplayacak başka bir şey de yoktu. Göz bir aşağı bir yukarı kaydı; göz bebeği açık maviydi.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," dedi göz. Gözden kayboldu ve gölge uzaklaştı. Kalbim güm güm atıyordu. Budaktaki delikten baktım ve yalpalayarak kırkım kulübesinin istikametine yürüyen Clare'i gördüm. Bir haftadır burada değildi; bir şeyler öğrenmiş olmalıydı.

Köpüklerden arınmadan duştan fırlayarak barakanın etrafından dolandım ve yattığım yere koştum. İç çamaşırımı, pantolonumu giyip üzerime bir atlet geçirdim ve geri kalan her şeyi sırt çantama tıkıştırmaya başladım. Aklım oyun oynuyordu; *Eğer seni asla bulamayacağından bu kadar eminsen kaçıp gitmeye neden bu denli hazırsın, neden bütün eşyaların bir sırt çantasına sığıyor?* Sabah bilemek üzere yapağı tezgâhının yanındaki bankta bıraktığım kırkma makasım dışında her şey buradaydı. Greg'in bana geçen ay, iş biter bitmez onunla Altın Sahil'e gidip gitmeyeceğimi sorduğunda verdiği ateş böceği kabuğu da... Onu avucumda tutuyordum ve nabzımla birlikte titreşiyordu.

"Hiçbir şey yapmadan denizde bir ay geçirelim. Balık tutalım, yüzelim, bira içelim," demişti. "Bir sonraki işten önce üzerimizdeki tozdan kurtulalım."

Kabuğu pervaza koyup Greg'i bulmak için yemek salonuna gittim.

Yemek için hemen herkes toplanmıştı. Clare'i bulmak adına banka göz gezdirdim, ama orada değildi. Connor'la

tekne motorlarıyla ilgili sohbet eden Greg'in yanına oturdum ve elimi omzuna koyarak onunla konuşmak istediğimi belli etmeye çalıştım. Masanın altından kalçamı sıktı, ama bana doğru dönmedi; koyu bir sohbete dalmıştı.

o zamana dek aşınmıştı; kırılarak teknenin alt kısmına düştü," dedi Greg. Connor, elindeki kutudan bir yudum alarak, "Evet. Tam olarak öyle olur; insan unutuyor," diye karşılık verdi. Tiz ve pek de emin olmayan bir tonla devam etti. "Motor söz konusu olduğunda su en büyük düşman."

"Evet," dedi Greg. Yanında kımıldanıp duruyordum. Kimsenin bir sorun olduğunu anlamasını istemiyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Greg; durmadan kıpırdanmamdan rahatsız olmuştu.

"Seninle konuşmam gerek," dedim alçak sesle.

Greg bir an bana baktı; içkisinden bir yudum aldı ve kolunu sırtıma doladı.

"Başka bir yere gidelim mi?"

"Yemek gelecek şimdi."

"Evet, ama..."

"Kulağıma söyle."

Ona iyice yanaştım. Herkes fırsattan istifade aşk yaşadığımızı sandı ama kimse oralı olmadı. Önüme orta pişmiş bir biftek geldi ve haşlanmış patatesle dolu tepsiler artarda önümden geçti.

Ağzım kurumuştu. "Clare'i gördün mü?"

"Kamyoneti arkada; buralarda bir yerde olmalı. Neden? Ne işin var onunla?"

"Hiç. Ben sadece... Altın Sahil'e gidelim mi?"

Tanrı aşkına, bu kadının derdi ne der gibi umutsuz bir bakış attı bana. "Bunu ben önermiştim zaten. Başını falan mı çarptın sen?" Tabağına altı tane büyük patates alarak tepsiyi uzattı; ben de diğer yanımda oturan Stuart'a verdim.

"Yani şimdi. Hemen kamyonete atlayıp gitsek olmaz mı?"

"Neden? Ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Sadece hemen gitmek istiyorum."

Greg'in aklı karışmış gibiydi. "Ben de öyle, ama işimizi bitirmemiz gerek."

"Neden?"

Greg, bir parça biftek çiğniyordu. "Neden mi? Bu adamlar benim arkadaşım. Onları hayal kırıklığına uğratamam. Ayrıca zamanından erken ayrılırsak ikramiye alamayız. İşin bitmesine sadece bir hafta kaldı. Uzun değil." Bifteği yuttuktan sonra masanın ortasında duran ekmeğe uzandı. "Sid," diye seslendi, "bu ekmek hâlâ şu berbat undan mı yapılıyor?" Sid cevap vermedi; Greg omuz silkerek tabağını sıyırdı.

"Hemen gitmemiz gerektiğini söylemem yetmiyor mu sana?" dedim.

Ekmeğini masanın üzerine koydu. "Neden hemen gitmemiz *gerekiyor*? Ne değişti? Banka mı soydun?"

Konuşmak için ağzımı açtım, ama ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Gördüğün gibi," dedi çatalını tekrar alarak, "sorun yok. Her şey son derece basit. Tek sorun çok sıcak olması. İşimiz biter bitmez Altın Sahil'de olacağız."

Sosis dolu bir tepsi daha geldi. Tepsiyi Stuart'a uzattığımda garip bir şekilde bana baktı.

"Sen yemiyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Jenny Craig'e* uygun mu besleniyorsun?"

Onu duymazdan geldim, ama Greg duydu ve elini sallayarak sosisleri geri istedi. "Dur, dur, dur... Madem

---

* 1983'te kurulan zayıflama, ağırlık yönetimi ve beslenme konularında hizmet veren bir şirket. *–yhn*

o yemiyor, hakkı benim," dedi ve çatalına iki tane daha taktı.

"Neden onun hakkını sen alıyorsun?" diye sordu Stuart.

"Çünkü o benim kadınım."

"Ne? Bu adil değil."

"Kesinlikle adil," dedi Denis masanın diğer ucundan. "Onun kadını, yani hakkı ona geçer."

Keşke sosisleri alsaydım.

Onu ikna etmek için ziyafetin sonuna kadar zamanım vardı.

Greg benim bifteğimi ve iki büyük kâse konserve meyve salatasını bitirdi; masaya dökülmüş parlak kırmızı vişneleri ve solgun kavun parçalarını da ağzına attı.

Biri avaz avaz bağırdı. "Ne? Dondurma yok mu?" Sid, tuğla gibi iki top dondurma fırlattı önüne; bıçakla kesilecek türden ve peynir gibi parlak sarı... Connor da beş santimlik bir dilim keserek üzerine bir kepçe meyve salatası boşalttı.

"Dondurmayı şuruplu severim," dedi duymak isteyen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra kırmızı vişneleri, serçe parmağını havada tutarak eliyle tek tek topladı ve tabağının kenarına dizdi. "Ama bu herifler bununla bile kafayı bulabilirler."

Clare, arkasında gecenin karanlığıyla kapıda belirdi. Kulübedeki çıplak ışık altında parlıyordu sanki. Kapı tokmağını tutarak uzun masayı gözleriyle süzdü. Gözlerinin bana takılacağı ânı bekledim ve bu gerçekleştiğinde yüzünde çok iyi tanıdığım o keyifli ifadeyi gördüm. Kapana kısılmıştım. Greg'e yapışmış oturuyordum. Connor, kaşıkla tabağını sıyırıyordu. Yanında oturan Steve bir vişneye öyle bir fiske vurdu ki Stuart'ın kucağına bir ok gibi düştü. Stuard, başını kâseden kaldırmadan

Steve'e bir el işareti yaptı. Masanın başında oturan Alan gazete okuyor; olup bitenle ilgilenmiyordu. Birasını içiyordu. Hepsinin arasında Clare bana bakıyordu ve ben hapı yuttuğumun farkındaydım. Sonumun geldiğini biliyordum. Salona girdi; yavaş yavaş yürüyerek yanımdan geçti. Başımı kaldırıp bakışlarımla onu takip etmemeye çalışıyordum. Bir sonrakinin adımını tahmin etmemeye çabalıyordum. Elini Greg'in omzuna koydu ve ona doğru eğildi. Sonum gelmişti; gerildim. Greg başını kaldırarak ona baktı. Clare ona bir Violet Crumble* uzattı ve Greg'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"İyi birisi," dedi Greg. Bir yandan mor paketi yırtarak açıp diğer yandan başıyla meyve salatasını işaret ederken, "Bu boktan şeye bulaşmama gerek kalmadı artık," dedi. Clare, bir şey söylemeden, bana yan yan bakarak dolanıyordu. Greg çikolatasından bir parça koparak bana uzattı. Başka yöne döner dönmez ufalayarak masanın altındaki tozların arasına gönderdim.

Kulübeden makaslarımı aldım. Bundan sonra ne olacağını düşünmüyordum. Kulübe güzel kokuyordu. Ter, gübre, lanolin ve terebentin. Bu kokulardan uzak kalmayı hayal bile edemiyordum. Bir opossum** sac damı tırmalıyordu. Ağır adımlarla yatağımın olduğu bölüme doğru yürüdüm; bir süre yemek salonunun sıcacık ışığını görebildiğim karanlık bir yerde durarak kahkahalarla gülen, birasını dudaklarına götüren, içen, geri koyan ve elinin tersiyle ağzını silen Greg'in profilini seyrettim. Dilimin ucunu ısırdım ve olacakları durdurabilecek bir son dakika planı bulmaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi ve arkamı dönerek ayaklarımın beni yatağımın olduğu kulübeye götürmesine izin verdim.

---

* Avustralya çikolatası –*çn*

** Sadece Amerika ve Avustralya'da yaşayan keseli bir sıçan türü. –*çn*

Clare ayağında botlarıyla yatağıma uzanmış sarma sigara içiyordu. Eşikte durdum, ama geldiğimi duymuş ve suratına fırlak dişli bir gülümseme yerleştirmişti. Arkamı dönüp gerisin geriye koyun kırkma yerine giderek bir pöstekinin altına saklanabilir miyim diye düşünerek eşikte duruyordum.

Bacaklarını yataktan sallandırıp otururken "Bütün hafta nerede olduğumu biliyor musun?" diye sordu. "O eşikten içeri gir, aşkım," dedi. "Bir fahişeye benziyorsun orada." Böyle bir şey mümkünmüşçesine pis pis sırıttı. Sigaranın dumanını üfledi; aramızda bir bulut oluştu. "Yolculuğa mı çıkıyorsun?" dedi televizyondan fırlamış bir ses tonuyla. Ayağıyla sırt çantama hafifçe vurdu. Sesinde büyük bir heyecan vardı.

"Ben bana orada her yere yapıştırılmış posterlerden, fotoğraflarından söz etti. Bunu biliyor muydun? Kendim gidip görmek istedim. Tabii ki hepsi sendin." Arka cebinden yüzeyi yıpranmış ve katlanmış bir parça kâğıt çıkarttı. Kendi kendine kıkır kıkır gülerek ağır hareketlerle bunu açtı ve bana göstermek için kaldırdı. Siyah beyaz giysiler içinde pembe midilli yorganının üzerinde oturmuş fotoğraf makinesine gülümseyen kendimi gördüm. Kucağımda oyuncak bir ayı vardı ve ellerimle sımsıkı tutmuştum onu. Görünen ne ellerimdi, ne oyuncak ayı ya da yorgan ne de fotoğrafı çeken yaşlı adam ya da dışarıda beni kollayan köpek. Tek görünen fotoğraf makinesine gülümseyen yüzümdü. Üst kısmında büyük harflerle "kayıp" yazıyordu. Alt tarafta "torunum... kendine zarar verebilir" kelimelerini görebiliyordum ama her şey kararmıştı, okuyamıyordum.

"Verilen numarayı aradım. Ne buldum biliyor musun, Jake?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum. O benim büyükbabam değil."

"O kadarını biliyorum. Şu yaşlı herif, 'Otto'. Uzun uzun sohbet ettik. Bir ağıl dolusu ölü koyunun olduğu çiftliğinde ziyaret ettim onu. Konuştuğu tek konu köpeğini nasıl öldürdüğün ve parasını nasıl çaldığın. Oysa tek istediği seni sokaklardan kurtarmakmış. Onun için değerli olan her şeyini elinden aldığını söyledi. Hatta kamyonetini bile almışsın. Zavallı moruk kasabaya gidememiş ve diğer külüstürünü çalışır duruma getirene kadar haftada bir ona erzak getiren Salvos'a bel bağlamak zorunda kalmış. Ona da ne yaptığını gördüm; çok kötü parçalamışsın."

"Yapmadım. Ben sadece..."

"Gözlerimle gördüm. O yaşlı herif köpeğinden söz ederken ağlıyordu."

"Ben sadece..."

"Hışş," dedi Clare, gür bir sesle. Seri bir hareketle yataktan kalktı ve yavaş yavaş bana doğru yürüdü. İki yanımda sallanan kollarımı yakaladı. Beni çekerek tezgâhın önüne getirdi ve üzerime eğilerek sert bir biçimde kasığını dayadı.

"Onları kandırmış olabilirsin, ama bana numara yapma."

Dilim damağım kurumuştu. Kapıya doğru baktım. Şu an Greg çıkıp geliverse ne olurdu acaba?

"Elinde olan sadece iki seçeneğin var. Belki çenemi kapalı tutmaya ikna edilebilirim." Clare'in nefesini yanağımda tüm sıcaklığıyla hissediyordum. Az sonra bağırmaya başlayacakmış gibi fısıldıyordu. "Hedland'daki herkese gösterdiklerinin bir kısmını bana da gösterebilirsin..." Tüm bedenim titriyordu. Aptal tarafım, *belki hiçbir şey söylemez*, diyordu; aklıselim tarafım ise bununla bitmeyeceğini ve burada kalamayacağımı biliyordu. "Biraz şefkat... Fazla bir şey istemiyorum... Arkadaşımın yattı-

ğı kadını becermem; belki sadece ağızdan olabilir." Tam olarak nasıl olacağını görebiliyordum; ta gırtlağımın dibine dayayacağını, atkuyruğumdan sımsıkı yakalayacağını ve bu iş olurken söyleyeceği kelimeleri, ardından durumun nasıl daha da kötüleşeceğini ve sonuçta gösterişli bir hareketle beni nasıl başından defedeceğini... "Ya da," diye devam etti parmağını göğsümün dış kavisinde dolaştırarak. "Ya da yaşlı Otto'ya ve polise seni nerede bulabileceklerini bildirebilirim." Şortumun düğmelerini açmaya başladı ve atletimi dışarı çıkararak elini aşağıya indirdi; parmaklarını iç çamaşırımın altına doğru kaydırdı. "Greg'e bir şey anlatmam gerekmez; benim yerime onlar yapar bunu." Parmağı kasıklarımda gezinmeye başladı. O anda panayır alanındaki mekanik bir oyuna benzer bir şey beni harekete geçirdi ve sağ elimle çenesine bir yumruk attım. Kendinden geçmiş bir biçimde yüzünden akan kanlarla yere düştü.

Şortumu ilikleyemedim, çünkü Clare'in yüzüne vururken elim fena ezilmiş, etten bir yumruğa dönüşmüştü; zonkladığını ve şiştiğini hissediyordum.

Dönüp ona bakmadan odadan çıktım. Toz içinde kımıldandığını ve alkollü inleyişini duyabiliyordum. Çenesini kırdığımdan kesinlikle emindim.

3

Don, tepeyi aşıp evinin olduğu diğer tarafa geçerek gözden kaybolana kadar sulu karın altında el arabasıyla dikilmiş ve Köpek bacaklarımın arkasına sığınmış bir halde günün son ışıkları arasında onun vadide yol alışını seyrettim. Patikadan koyun kırkılan yere doğru yürürken toprakta botlarım çatır çutur sesler çıkarıyordu. Bu yerin doğama ne kadar ters olduğunu hissettiğim anlar olmuştu; soğuk hava hâlâ bedenimi ısırıyor, burun deliklerimden içime işliyor ve genzimi yakıyordu. Nemli yünün ve yağmurda ıslanmış koyun pisliğinin kokusu, memleketimdeki kıpkırmızı geniş arazide* yayılan kupkuru yapağı kokusuyla kıyaslandığında ne kadar farklıydı. Bir keresinde, *Biz ne tür Avustralyalıyız? Gemilerle mi geldik buraya yoksa daha sonra birileri mi getirdi bizi?* diye sormuştum anneme. Üçüzlerin çıplak bembeyaz popola-

* Söz konusu bölge kırmızı toprak örtüsüyle bilinen Corner Country'dir. –*çn*

rına bez bağlamakla mücadele ediyordu o sırada. Başını kaldırıp bana baktı ve yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı. "Ben hep buradaydım, canım," dedi ve sabrı taşarak kımıldamadan durmaları için çocuklardan birinin bacağına bir şaplak indirdi. Bundan daha ötesini hiçbir zaman üstelemedim.

Sabahları bile kapkara olan ağaçlara çok dikkatli bakmamaya çalışıyordum, ama gözümün ucuyla bir şeyin oynaştığını gördüm. Ağaçların yanmaya başladığını düşündüm. Fakat rüzgârda hafif hafif sallanıyor olmaları dışında hiçbir şey yoktu. Koyunlar öksürür gibi sesler çıkarttılar ve melemeye başladılar. El arabasını koyun kırkılan yere bıraktım ve kapıyı kapattım. Soğuktan dişlerim zangırdıyordu. Eve girdiğimde ceketimi üzerime geçirip kanepeye oturdum. Köpek ıslak ıslak yanıma tırmandı.

Bir aydan uzun süredir aramamıştım. Son aradığımda kimse yoktu ve ön odadaki telefonun zil sesinin saksağanları verandadan nasıl uzaklaştırdığını hayal ederek uzun uzun çaldırmış, ondan sonra telefonu kapatmıştım. Zil sesinin, üç delikanlının uzun süre makinede unutulan yıkanmış çamaşırlarının, çoraplarının ve iç çamaşırlarının; hatırladığım kadarıyla kokusu hâlâ duvarlar sinmiş duran artık kullanılmayan fritözün kokuttuğu havada nasıl yayıldığını düşünmüştüm. Annemin arka kapıda herkesten gizli saklı içtiği sigaraların kokusunu duymuştum. Açık pencereden bir yerlerden burnuma şeker ve okaliptüs kokusuyla ağaçların ılık nefesi gelmişti.

Kendi numaramı saklayacak kodu girdim ve ezbere bildiğim uzun numarayı tuşladım. Cızırtılar ve sessizlik sonrası eve bağlandım. Orada gün henüz yeni doğmuştu, ama annem erken kalkardı; her zaman öyleydi. Telefon iki kez çaldı; annemin sesini duyacak olmanın heyecanıyla kanepenin koluna vurdum.

"Buyurun, 635," dedi ve bir süre bekledi. "Alo, alo, alo."

Fazla derinden gelmeyen, hırıltılı bir iç çekiş... Bir hafta önce doğum günüydü. Yetmiş iki...

"Iris!" diye seslendi. "Gene aynı şey oluyor." Boğazında bir doluluk vardı; ya soğuk algınlığı ya da alerji... Kız kardeşimin sesi boğuk geldi; belki de üst kattaydı.

"Kapat gitsin, Anne. Tanrı aşkına!"

"Kapatayım da nesi var bu telefonun?"

Iris artık daha yakındaydı; aşağıya inmiş odaya giriyordu. "Nereden bileyim." Telefonun annemin damarlarla dolu elinden Iris'in bol yüzüklü parmaklarına geçmesinin sesi duyuldu. "Alo?" Kardeşimin sesi, her zamanki gibi sertti; en büyük olmasından kaynaklanıyordu bu. Suskunluğumu dinledi. "Bilmiyorum, Anne. Belki bir sapığın vardır."

Havadan geçerek ahizeye ulaşan sessizlik yolculuğunda bir örümcek kuşunun şarkı söylemeye başladığını duydum. *Cik, cik;* hat kesildi. Elektrikli ısıtıcının açık olduğu oturma odasına gittim ve yanmış toz kokusunu koklayarak ıslık çala çala şarkıyı bitirdim. *Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt! Fiiyyyytt!* Köpek, sesi duyunca kulağını kaldırdı, ama onun için çok da alışılmadık bir şey değildi bu. Setler halinde şınav çekmeye başladım, fakat yarısında sırt üstü uzanarak gözlerimi tavana diktim.

Kahve yaptım ve içtim. Biraz zaman geçtikten sonra, mutfak masasının üzerine evraklarımı yaydım ve incelemeye koyuldum. Bu iş bittikten sonra, Köpek'i çiş için dışarı bıraktım ve çoraplarımla kapıda durup geri gelmesini bekledim. Evrakları kaldırdım; ardından kucağıma kapalı halde tuttuğum bir kitap alarak kanepeye kıvrıl-

dım. Kitap açılmadan kaldı kucağımda. Rüzgâr ağaçların arasından geçerek bacaya akıyor ve ön odaya girip gazetenin ilk sayfasını uçuşturuyordu.

Dışarısı kararınca mutfak perdelerini kapattım ve taş döşeli patikada uçuşan yaprakların hışırtılarını bastırmaya yetecek yükseklikte radyonun sesini açtım. Bulabildiğim tek program maç sonuçlarıydı. Kızarmış ekmeğin üzerine sardalye koyarken bölgelerin isimlerini dinledim. Wigan. Wigan neye benziyordu acaba? Sadece isminden yola çıkarak orası hakkında derin çıkarımlar yaptım ve orada olmadığıma memnun oldum. Köpek'e sardalye verdim; bu, onu hapşırttı.

Oturma odası soğuktu; bu yüzden yemeğimi battaniyenin altında yedim. Pencereden dışarıya baktığımda karanlık yoktu ama varlığını orada hissediyordum.

Burnley üç; Middlesbrough sıfır.

Artık yatmamak için hiçbir neden bulamayınca radyoyu kapattım. Merdivenleri tırmanırken ahenksiz ve yüksek bir tonla ıslık çalıyordum. Yere inmekte olan bir tüy havada süzüldü. Dişlerimi fırçaladım. Ağız ülserimi sıyırmış olmalıyım ki tükürdüğümde oldukça fazla miktarda kan vardı. Ağzımı yıkadım, burnumu sümkürdüm ve üzerime uyurken giydiğim eski tişörtü geçirdim. Köpek yatağın ayakucundaki yerini aldı; yastığımın altındaki çekici kontrol etmeden önce bir iki dakika birbirimize baktık ve ışığı söndürdüm. Gözlerimi kapattım, böylece karanlığı hissetmiyordum. Daha önce milyonlarca kez duymuş olmama rağmen hâlâ tanıdık gelmeyen seslere kulak kabartmamaya çalışıyordum. Bir koyunun öksürüğü aynı bir insanınki gibiydi. Korunun bir yerlerinde bir tilki sevişiyordu ve zevk çığlıkları odamın içinde yankılanıyordu.

Uyuyakalmışım. Banyomun kapısını açıp bütün koyunlarımı orada sessizce bana bakarken bulduğum bir rüyayla uyandım. Gökyüzünde ne bir renk vardı ne bir ışık. Yani saat henüz beşi geçmemişti. Havada, sanki biri kötü kokuyu örtmek için kokulu mum yakmış gibi rahatsız edici bir şey vardı. Ev sessizdi. Köpek, alt tarafta bir boşluğa bakar durumda kapalı kapının önünde dikiliyordu. Tüyleri kabarmıştı. Bacakları dümdüz ve kaskatıydı; kuyruğu sabit biçimde aşağıya doğruydu. Ve o sırada bir gıcırtı duydum. Tavandan gelmişti. Sanki biri yürüyordu. Nefesimi tuttum ve kalbimin küt küt atan sesini bastıracak biçimde kulak kabarttım. Ses yoktu. Örtüyü çeneme kadar çektim. Koyunlar yüksek sesle bağrışıyorlardı. Köpek kapıda kımıldamadan duruyordu. Hafifçe bir hırlama yaydı.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiştim.

Arkamdaki duvardan, sanki biri tavandan yatağımın başucuna kadar bir çiviyle dümdüz, ağır ağır bir çizgi çekmiş ve tam orada durmuş gibi bir ses geldi. Köpek sinsi sinsi yatağımın üzerine çıktı; alçak sesle uzun uzun hırladı. Kımıldamadan yatıyordum. Her kasım kalbimle aynı anda atıyordu; sırtım ürpermişti. Sanki yatak çarşafım kanla kaplanmış; hareket edersem bütün sırtıma yapışacak ve derimi çekecek gibi hissediyordum.

Sıçanlar; duvarlarda sıçanlar var ya da fareler... Yumuşak, küçük kahverengi bedenleri olan ufak fareler... Hepsi bu... Ya da çatlağından *hava sızan veya çatırdayan eskimiş bir tahta parçası... Gece dışarıdaki hava sıcaklığı düştü; o çatırdatıyor ve fareler etrafta koşturup eşeliyorlar... Ya da ocağın bacasından geliyor; rüzgâr yön değiştirdi,* diye düşündüm kendi kendime.

Sualtı dinginliği; ne rüzgâr ne de yağmur; baykuş sesi bile yok. Sadece yoğun bir sessizlik örtüsü... Gözlerimi

kapattım ve Köpek yatağın üzerine çöküp bacaklarımın arasına kıvrılırken yatağın gıcırdadığını duydum. Sonra oda sakinleşti. Kalp atışlarımı sayıyordum. Hafif bir çıtırtı daha oldu. Ardından tekrar sessizlik...

Ve sonra sanki biri arabayla ağaca çarpmış gibi bir ses, bir çıtırtı, yankılanan bir gümbürtü ve hızla duvara vuran el sesi... Yataktan doğruldum ve yastığıma sarılarak bir boğa gibi böğürdüm. Sanki vuracak biri varmış gibi çekici havaya kaldırmıştım. Köpek sinek yakalıyormuş gibi çevresindeki havayı ısırmaya çalışıyordu.

Ardından gelen sessizlikte, Köpek ulumaya başladı. Yataktan ayağa fırlayıp ışığı açtım. Kapı açıktı ve duvara doğru itilmişti; sanki biri eşikte durup beni dikizlemişti. Kapının ardındaki koridor hatırladığımdan daha karanlık ve uzundu.

Her bir kelimeden sonra derin derin nefes alarak, "Lanet olsun! Kim var orada?" diye bağırdım koridora doğru. Sanki biri bana fısıldayarak cevap vermiş gibi geldi. Köpek ulumayı kesti ve homurdanarak koridorun karanlığına daldı. Koridorun sonunda hiçbir şey görünmüyordu; sadece pencere ve ardındaki gece... Kotumu yerden aldım ve koridorda merdivenlere doğru ilerlerken üzerime geçirdim.

Merdivenlerin tepesindeki lambanın düğmesi olması gereken yerde değildi; bu yüzden karanlığı yararak mutfağa girdim. Işık yanıyordu ve Köpek masanın altında oturmuştu; ağzından akan salyalar zeminde birikinti oluşturmuştu.

Birlikte kapıdan çıktık ve arabaya atlayarak motoru çalıştırdık. Ellerim direksiyonda titreyerek kullanıyordum arabayı. Direkt olarak kasabaya, karakola gidecek ve kapıyı yumruklayacaktım, ama kalbimin gümlemesi azaldıkça; arabam da yavaşladı. Bu yüzden kasabanın

ışıklarını gören bir arazinin girişinde durdum ve motoru kapattım. Köpek, yandaki koltuğun dibinde oturmuş titriyordu. Gözleri simsiyah ve yuvarlaktı. Başımı direksiyona dayadım; sessizlik ve sakinlik mümkün hale gelene dek derin derin nefes aldım. Köpek, usul usul bana sokuldu ve kulaklarını okşamama izin verdi. "İyi olacağız," dedim ona; bana baktı. "Seçeneklerimiz var. Akıllıyız, değil mi? Haksız mıyım?"

Güneşin gökyüzüne ilk ışıklarını göndermesini ve şafakla yolları az sonra ayrılacak olan bir peçeli baykuşun son gezintisini seyrettik. Bomboş denizde yalnız bir yüzücü gibiydi.

Eve geri döndüğümüzde mutfak bıraktığımız gibiydi; ocak, bacasından rüzgâr estikçe mızıldanıyordu. Yatak odamın kapısında durup baktım; yatağım her zamanki gibiydi. Kötü koku ya da kötü herhangi bir şey yoktu.

Yatak çarşaflarını düzettim ve örtüsünü örttüm. Beyaz yatak örtüsünün tam kenarında sanki kül bulaştırmışım gibi siyah bir leke vardı. Elimin tersi ile lekeyi sildim; geçti. Yatağımın başucundaki duvarda da bir leke vardı ama bu daha ziyade bir iz gibiydi. Ayakta bağırırken oraya yaslanmış olmalıydım. Bariz biçimde bu iz sol ele aitti; siyah parmak izlerinden anlaşıldığı üzere öyle açılmıştı ki parmakların arası gerilmiş ve acımış olmalıydı. Ama el benimkinden küçüktü. Tuvalet kâğıdı ve tükürükle sildim.

4

Greg'le bir şeylerin değiştiğinin farkındaydım. Yatağımda onunla birlikte uyanmak olağan bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı ve artık işten önceki bize ait o kısa zaman günün geri kalanından daha önemli değildi. Filmlerdeki gibi uyurken birbirimizi seyretmiyorduk. Eğer birimiz önce kalkarsa diğerini sert bir biçimde sarsarak uyandırıyordu. "Haydi kalk."

Uyku zamanı değildi. Hiç konuşmadan uzanmış birbirimizi seyretmiyorduk. Sanki rekabet içindeymişiz gibi saksağandan farksız, çabuk ve anlaşılmaz kelimelerle konuşuyorduk. O konuşurken ben şınav çekiyordum. Ayaklarını omuzlarıma uzatmıştı ve ben onları aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Bana, ölmüş babasının bütün bir karpuzu tepesinden yumurta gibi açarak kaşıkla yiyebildiğinden söz ediyordu. "En şişmanı oydu ve bununla gurur duyardı. Doktorlar kilo vermesi gerektiğini söylediler ama o, 'O zaman ben olmam ki,' dedi. 'Sadece

Joe olurum; Şişko Joe değil. Hem ölsem kimin umurunda?' Ey koca herif."

Konuşma sırası bana geldiğinde mekik çekiyordum; böyle konuşmak daha kolaydı. Greg, beni sabitlemek için ayaklarını benimkilerin üzerine bastırırdı. Hiç bunun tuhaf olduğundan söz etmedi; hiç, *Dikkat et, erkek gibi olacaksın,* demedi. Yaşamımın belli bölümlerini anlatıyordum ona; uygun olan bölümlerini... Koyun kırkmayı öğrenişimi, arkadaşım Karen'ı ve daha eski zamanlardaki köpekbalıkları ile çalılık araziyi.

Sabah, Sid, ekmek yaptığı unda kurtçuklar buldu.

"Aslında benim umurunda değil," dedi. "Sadece ekmekte böcek olmasından iğrenen varsa diye söylüyorum." Bir sessizlik oldu; masadakiler ne dediğini algılamaya çalışıyorlardı. Sessizlik, koyun kırkma yerinin yanındaki Alan'ın bağırmasıyla bozuldu.

Bir şey koçlardan birinin yan tarafını yok etmişti. Hayvan ölmemişti; sanki biri onu parçalamış ve kocaman bir parçasını almıştı. Yaranın etrafında sinekler uçuşuyordu. Hepimiz etrafını sarmış durumdayken Connor, koçu vurdu. Hayvan seğirtti.

Sanki sakinleştirilmeye ihtiyacı olan histerik bir kadınmışım gibi "Sadece sinir seğirtmesi," dedi Denis bana. Oysa ben ne kadar ani ve ne kadar acımasızca olduğunu düşünüyordum. Bir saniyede korkunç bir yara oluşuyor; bunu fark eden sinekler, senin bedenine, döne döne uçan Avustralya kargalarına göz kulak olarak yumurtalarını bırakıyorlar ve ardından bir çırpıda her şey bitiyor. Sanırım silah kullanmayı öğreneceğim. Çözüm bu.

Alan yanıma geldi. "Haydi," dedi "arabayla şöyle bir dolanıp vahşi bir köpek var mı bakalım." Connor ve Clare, koçun bedenini ağıldan çıkarttılar; koyunların

geri kalanı onları izliyordu. Ne düşündüklerini anlamak mümkün değildi.

Kamyonette Alan'la yalnızdım. Bu daha önce olmamıştı; bana söyleyecek bir şeyi vardı. Elini yumruk yapmış biçimde ağzına götürüp sürekli öksürüyor ve bana bakıyordu. Kilometreler boyunca hiçbir şey yoktu; çöl sıcağı sersemliği ve kamyonetle geçerken Alan'nın ateş ederek vurup aldığı arada bir görünen birkaç tavşan dışında hiçbir şey... Kamyonetin içi bütünüyle sessiz değildi; arada bir "İşte orada," "Lanet olasını gördüm" ve "Biraz daha yaklaşalım," gibi konuşmalar yapıyorduk.

Bir saat sonra, tam ne kadar zaman harcandığını ve ekibin geri kalanının benim ne kadar önümde olduğunu düşünürken, Alan silahtan mermileri çıkarttı ve içini çekti.

"Bu lanet yerde hiçbir şey yok," dedi ve ardından bana döndü. "Genelde kimsenin işine burnumu sokmam," diye devam etti ve ben direksiyona yapıştım. "Ama ne zamandır söylemek istiyorum. Bence Greg'le birlikte olman kötü bir şey değil." *Ancak* diyerek devam etmesini bekledim fakat gelmedi. "İkiniz de iyi insanlarsınız. Durum şu ki Greg'i epey bir süredir tanıyorum; iyi heriftir." Kamyonetin içi ısınıyordu. Motoru çalıştırıp geri dönsem mi yoksa motoru çalıştırmak kaba bir davranış mı olur diye düşünüyordum. "Sen de iyi birisin ve bence iki iyi insanın birlikte olması iyi bir şey." Alan'ın yüzü kıpkırmızıydı. Lafı nereye getirmek istediğini merak ediyordum. "Mesele şu ki, yani demek istediğim şey, hayatınıza giren kaçık herifleri umursamamalısınız. Ekip içinde de bunlardan birkaç tane var. Kötü adamlar denemez ama... yalnız herifler demek daha doğru."

"Ne demek istediğini..."

"Dinle, demek istediğim Clare'i kafana takma. Delinin

tekidir. İyi heriftir ama delidir ve o çocukla ilgili konuyu cline yüzüne bulaştırdı..." Alan başını iki yana salladı. "Arthur'un annesi mektup gönderdi; Arthur diğer eliyle yazmayı öğrenmeye çalışıyor. Bu, onun çok işine yarayacak; zar zor okuyor zaten. Her neyse."

"Bir şey mi söyledi?"

"Bak, mesele bu değil."

"Ne dedi?" Sesim sakin, gözlerim sıcağın neden olduğu uzakta görünen titreşimlerdeydi.

"Beni ilgilendirmez," dedi Alan. "Ekibimdekilerin daha önce ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Canı cehenneme... Benim de bir geçmişim var; hepimizin geçmişi var. Aramızda geçmişi olmadan bu lanet yere gelmeyi seçmiş birini bulabilir misin? Olmadığına her şeyine iddiaya girerim. Denis, tüm yaşamı boyunca bunu yapıyor; elli yıldır böyle... Onun kaçtığı bir şey olmadığını mı sanıyorsun?"

Bana öyle bir baktı ki öğrenmemi istediği bir şey olduğuna emindim. Kısa bir süre düşündüm: *Sen ne yaptın, Alan?*

"Dediğim şu ki," diye devam etti, "Clare mızmız dangalağın tekidir; iyi heriftir ama mızmızdır. Ve ne onu umursarım ne de geçmişi. Unutmayalım ki Clare ve Greg çok iyi arkadaşlar. Clare kıskandığı için aşağılık bir herif gibi davranıyor. Ama böyle yaptığını kabul etmez çünkü... şey... aşağılık herifin teki. Geri planda kalmak ona zor geliyor. Demek istediğim belki bu konuyu Greg'le konuşmalısın; bir gece Clare ile dışarı çıkmasını sağla; sadece ikisi. Bu, onu biraz sakinleştirebilir. Clare, yakında bir haftalık izne çıkıyor. Bu da işe yarayacaktır."

"Greg'i benimle takılmaya zorlamıyorum," dedim. Yüzüm kıpkırmızıydı ve hiç beklemediğim biçimde öfke doluydum.

"Bunu kastetmiyorum. Sadece şimdi olduğu gibi hep bir arada yaşıyorsak bu... böylesi politik bir davranış olabilir diyorum." Yüksek sesle burnunu çekti. Düşündüğünden daha ileri gittiğini fark etti.

Alan, tavşanları kulaklarından tutarak kamyonetin açık penceresinden sarkıtmış bir halde sessizce oturuyordu. İkisi de temiz bir biçimde sırtlarından vurulmuştu. Onları yukarı kaldırmış, ağzı açık soluyarak koyu kan damlalarının turuncu toza düşmelerini seyrediyordu.

"Bunları Sid'e götürmek için avladım; belki güveç ya da ona benzer bir şey yapar diye düşündüm." Tavşanlardan birinin yarasına bir sinek kondu. Geriye yaslandı ve tavşanları kamyonetten çok uzak bir noktaya fırlattı. "Nasıl olsa berbat tadı olan bir şey yapacaktı," dedi ve iş yerine doğru yol almaya başladık. İşe dönmeye can atıyordum.

"Köpekbalığı yakaladınız mı?" diye sordu Greg. Gülümseyerek karşılık verdim; konuşacak havam yoktu. Clare benden yana dönmedi.

Molada, Sid kıpkırmızı bir suratla burnundan soluyarak yanımıza geldi." Tezgâhın üzerine çıkarak " Bunu hangi geri zekâlı serseri yaptı?" dedi. Aşağıda duran, ne yapıldığını ve kimin yaptığını anlamaya çalışan sıra sıra dizilmiş adamlara baktım. Clare bıyık altından sırıtıyordu.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Alan. Henüz gelmişti. Sid, kızgın bakışlarını tezgâhtan zorla uzaklaştırdı.

"Gel, kendin gör," dedi Sid ve mutfağa doğru yürümeye başladı; hepimiz kalkıp peşinden gittik. Herkes un varilinin etrafında toplanmıştı. Sid kapağı kaldırdığında bir popo izi çıktı ortaya.

Sid, katıla katıla gülenleri bastıran bir tonla bağırdı. "Hiç komik değil!" Greg, sanki karnı ağrıyormuş gibi iki büklüm olmuştu.

"Birini hariç tutabiliriz," dedi Alan gözlerini silerek. Popo izinin kenarında bir iz daha görünen yeri işaret etti. "En azından suçlunun hayaları var."

Alan, akşam yemeğinde "Haftaya Boonderie'deyiz," diye duyuru yaptı. "Orası bir köpeğin midesi kadar sıcak."

Evden ayrıldığımdan beri gideceğim en güney noktaydı. Hedland'ın insanları Boonderie'de yaşayanlar benzemezlerdi. Ağzım kurumuştu; hararetimi gidermek için bir bira yuvarladım.

Sid, böcekli, popo izli undan ekmek yapmıştı. Masanın ortasında olduğu gibi duruyor ve taş gibi sertleşiyordu. Kimse çatalla bile dokunmuyordu; Stuart dahi...

Işık kapalıydı. Greg'in iri başparmağı kasıklarımdan aşağıya doğru kayıyordu. Kulübe sıcak ve bunaltıcıydı. Bu gece, bedenimi taşıyamayacak kadar bitap hissediyordum kendimi. Sıcaklık, gün boyu saç tavan altında kendine yer ediyor ve bütün gece orada kalıp örümcekleri bile uyuşturuyordu. Hâlâ ilgilendiğimi ve odaklanmak için çabaladığımı göstermek için parmaklarımı Greg'in saçlarının arasında gezdirdim. Dışarıda bir kurbağa vıraklıyordu; kısa süre sonra yağmurun çatıyı dövmeye başlaması olasıydı. Yağmur yağdığında ki bu çok sık olmazdı, bazen dama çarpan damlaların gürültüsü örümcekleri tavandan söküp yatağımın üzerine düşürecek gibi gelirdi.

Kurbağa sustu ve kulübenin içine yağmur öncesi rüzgârının hafif esintisi süzüldü. Greg iç çekti. Nerede olduğumu hatırladım ve saçlarına daha sıkı yapıştım. Eşikte büyük ve siyah bir şey belirdi ve ilerideki duvar boyunca kayarak tezgâhın altına girdi. Yataktan fırlarken kasığımla Greg'in yüzüne vurdum ve saçlarından bir tu-

tam kopardım. "Siktir! N'oluyor?" dedi Greg yüzünü iki eliyle tutarak.

"Odada bir şey var," diye fısıldadım, Greg'in burnuna fısıldamak anlamsız olsa da.

"Ne var?" Burnu kanamış mı diye avucuna baktı; ardından saçlarını yolduğum kısma dokundu. "Siktir! Bir bu eksikti," dedi.

"Tezgâhın altında. Büyük bir şey." Başını kaldırıp bana baktı; yüz ifadesi değişti.

"Ne kadar büyük?" Çekici bulmak için ellerimle yatağın altını yokluyordum. Karanlıkta bulamadım. Greg yataktan kalktı; kendine gelmek için hafifçe başını iki yana salladı. Umursamaz bir edayla ışığı açmaya gitti ve açtı. Yanıp sönen ışık gölgeler yaymak dışında bir işe yaramadı.

"Büyük bir köpek gibi."

Işığın yanıp sönmesi bitti ama hâlâ gölgeler ve saklanacağı yerler vardı. Tezgâh, yere kadar uzanan ve altındaki boşluğu gizleyen mavi bir muşambayla kaplıydı. Greg, duvara dayalı duran metal çubuğu aldı. İç çamaşırını çıkarmamış olmasına memnun oldum. *Eğer çıplak olsaydı, bu durum çok daha kötü olurdu,* diye düşündüm. Burnunu kanatmıştım ama aldırış etmiyor; çubuğu bir kriket sopası gibi iki eliyle tutarken kanın dudaklarına akmasını umursamıyordu. Pür dikkat ve ağır ağır tezgâha doğru yürüdü; yeni gölgeler var mı diye etrafı kolaçan ediyordu. Boynumun ardındaki tüyler ürpermişti. Kelly'yi ya da elinde silahla dışarıda beni seyreden Otto görüntüsünü gözümün önüne getirmemeye çalışıyordum. Kesilmiş boğazını tutarak... Önce Greg'i vuracak, sonra ağır ağır beni temizleyecekti. Kelly, ölmemi seyrederken, yüzüme bakıp küfürler savuracaktı. Otto elimi kesip, ödül olarak ona verecekti. *Kelly öldü,* diye düşündüm ama bu düşünce beni rahatlatmadı.

Parmağımla muşambanın köşesini tutarak altından bir şey fırlarsa vurmak üzere kollarını kaldırmış olan Greg'e baktım. Başıyla üçe kadar sayarak kaldırmamı işaret etti. Bir kez de ben saydım ve örtüyü kaldırdım. Tezgâhın altında hiçbir şey yoktu. Greg kollarını iki yana sarkıttı ve metal çubuk yerde çınladı.

"Tanrı Aşkına," dedi, "madem havanda değildin, söylemen yeterdi."

Şaka mı yapıyor diye baktım ona, ama anlamadım.

Daha sonra, yanımda uykuya daldığında, onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım. Üzerime bir tişört ve şort geçirerek kulübeden çıktım. Dışarısı daha serindi. Tüm dikkatimi derin derin nefes alarak serin havayı içime çekip sıcak havayı dışa atmaya verdim. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Çitin üzerine oturup ağustos böceklerini, gece kuşlarını, bandikut farelerini, sıçanları ve dışarıda olup benimle birlikte nefes alan tüm canlıları dinledim. Az ileride koyunlar yoğun ve sessiz bir biçimde kümelenmişlerdi. Yalnız olmanın, kimseye hesap vermemenin, tanınmamanın ve uzakta olmanın güvenliğinin cazibesini hissettim iliklerimde. Arkamda belli belirsiz bir hareket sezinledim ve yüzümü dönmemle kulübenin kapısında bir gölge gördüm. Greg'di. Endamını tanımıştım. Ne o benim onu gördüğümü fark etmiş gibi davranmak istedi ne de ben onun beni görmüş olduğunu... Bu yüzden bir saat sonra yatağa döndüğümde uyuyor numarası yaptı. Ben de uyuyor numarası yaptım ve kısa süre sonra ikimiz de uykuya daldık. Sabah dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Aman Tanrım!" dedi. "İki gözüne de yumruk yemiş gibisin."

5

Karakolun içi domates çorbası kokuyordu. Danışmada atkuyruklu bir kadın polis gülümseyerek bakıyordu.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?" dedi ve ardından hafifçe yüzü kızardı. Bir süre oturup ne söyleyeceğime karar vereceğimi düşünerek arabamı karakolun karşısına park etmiştim. Ama el frenini çeker çekmez pencerede yüzler belirmişti. Onlara bakmamaya çalışmış, içeri girerken de aynı tavrı korumaya ve sanki kimse beni izlemiyormuş gibi sabit bir hızla yürümeye çabalamış, ama beceremememiştim. Kollarım fazla uzun gibi gelmeye başlamıştı; boş caddeyi karşıdan karşıya geçerken bacaklarım kalça hareketimi her zamankinden fazla kontrol eder duruma gelmişti. Alık bir edayla girişe çıkan merdivenleri tırmanmıştım.

Elimdeki kanıtı düşündüm. Sakin ve açık olacaktım. Bir gün önce, bana, *Olağandışı bir şey dikkatinizi çekti mi?*,

diye sorulduğunda söylemeyi planladıklarımı hatırlamaya çalıştım.

Hava tahmininde akşamın ilk saatlerinde kar yağacağı söylenmişti, ama bu haber koyunlarımı hiç etkilememişti. Ben, yara olmasın diye ayaklarına ilaç sıkarak aralarında dolaşırken hepsi karşılıklı durmuş birbirlerine bakıyorlardı. İşim bitmeden önce, yaklaşık 3:30 gibi, Köpek kaz pisliğinde yuvarlanmış; rüzgâr başlamış, yüzüme su damlacıkları fırlatmıştı. Tepeden güneye doğru, denizden gelen rüzgâra karşı yürümüştüm. Soğuktu; sararmış birkaç yaprak kayın ağacına yapışıp kalmıştı. Köpek, önümde, korunun çevresinde koşturuyordu. Ağaçların mat koyuluğunda bile kapkara görünüyordu; kulakları dimdikti. Yüksek sesle ötüp, parıldayarak havalanan ve ardından başka ağaçlara konup tüylerini kabartarak başlarını sallayan karatavuklara bakıp yutkunuyordu. Bu içgüdüsel bir koşturmaydı. Köpeğin onu yakalama şansı yoktu. On dakika içinde yorgunluktan bitap düşmüş, gövdesinin alt kısmı çamur içinde ve pembe dili dışarıda çıkagelmişti.

Yabancı ayak izleri, hayvan dışkısı ya da çitlere takılmış hayvan kılı aramıştım ama tek bulduğum bir topak şahin tüyü olmuştu. Ellerimi cebime sokmuş ve cebimde ufak tefek bir şeyler olduğunu fark etmiştim; bacaklarını gri tüylü bedenlerine doğru kıvırarak büzülmüş böcekleri andırıyorlardı. Bir yandan yürüyor bir yandan da farkında olmadan parmaklarımla tozları temizliyordum.

Yukarıdaki araziyi aşağıdakinden ayıran dikenli çalıların arkasına saklanmış olan ve sahil yoluna kadar uzanan toprak patikaya açılan çitin yanında durmuştum. Çitte durduğunuzda aşağı arazideki koruluğu ve güneydeki bayırla karşılaştırıldığında alçak kalan iki katlı evi-

mi görebiliyordunuz. Bir sigara içmiştim. Aşağı arazinin alt kısmında koyunlardan biri, ölü koyunu kaldırdıktan sonra hâlâ kara görünen çimden yiyordu. Koyunlar hiç kin gütmezlerdi.

Çitin dibine, yere sigara izmaritleri saçılmıştı. Benim içtiğim marka değildi; bunlar filtresizdi. Dipleri yassılaşana kadar çiğnenmiş ve üstleri kuru otla örtülmüştü. Ayağımın dibinde yedi adet saymıştım.

"Kör olası çocuklar," demiştim Köpek'e. Sigaramı dibine kadar içmiş ve çitte, diğer kişinin kendi sigaralarıyla yaptığı siyah izin olduğu yere bastırıp söndürmüştüm. İzmaritleri toplamış ve kibrit kutumun boş kısmına sıkıştırmıştım. Güneş bulutların arkasında batmaya başladığında patikadan aşağıya inerek sahile doğru yürümeye başlamıştık.

Fırtına habercisi olabilecek bir gümbürtü kopmuştu. Köpek yere yapışmış; sonra tekrar ayağa kalkmış ve bana bakmıştı. "Benim suçum değil," demiştim ona. Bunu kabullenmiş ve genelde ölmeden önce orada can çekişmiş olan bir şeyler bulduğu serin çimi didik didik etmeye başlamıştı. Koyunumun ölmeden önce ne kadar yaşadığını, ölmeden önce ne kadar can çekiştiğini, ne gördüğünü bilmek mümkün değildi.

Küçük koy boyunca hızlı hızlı yürümüştük. Bir yandan da cebindeki kemik ve tüylerden oluşan tozu boşaltıyordum. Günün son ışıklarıyla tepeye geri dönmüştük; rüzgâr arkamızdan esiyordu.

Kargalar, henüz açmamış tomurcuklar gibi ağaçlara tünemişlerdi. Midem guruldamıştı; hafta sonu aldığım tavuk gelmişti aklıma. Yahni yapabilirdim ama bu zaman alırdı. Büyük bir olasılıkla yumruğumla döverek düzleştirip fırına atacaktım ve pişer pişmez ekmekle birlikte yiyecektim.

Patikadaki dönemeçten kıvrılır kıvrılmaz donup kaldım. Çitin kenarında bir adam durmuş, elleri ceketinin cebinde dümdüz karşıya bakıyordu. Üzerinde takım elbise vardı ve boynuna yüzünün alt kısmını kapatan ipek bir atkı sarmıştı. Saçları başına yapıştırılmıştı ve bileğinden sallanan plastik bir torba vardı. Sanki onu görmemiş gibi yürümeye devam etmiştim ama yumruklarımı öyle bir sıkmıştım ki eklemlerim çatırdamıştı. Kokusunu alabiliyordum; bayat sebze gibi kokuyordu. Hızlı adımlarla eve doğru yürümüştük; tavuk aklımdan tamamen çıkmıştı. Köpek hafifçe hırlamış ama bir şey yapmadan, bana yakın yürümeye devam etmişti.

"Lanet olası çocuklar," demiştim kendi kendime sırf bir şey söylemiş olmak için. Koşmamak için kendimi tutuyordum. Eve varır varmaz hemen silahımı doldurmuştum. Telefona bakmış ve kapıyı sürgülemiştim.

"Arazime izinsiz giren birini ihbar etmek istiyorum," dedim bilgisayarına bir şeyler girmekle meşgul olan bayan polise. Tekrar başını kaldırdı.

"Adınızı alabilir miyim, lütfen?" dedi. Fark etmemi beklemediğini düşündüğüm bir biçimde beni baştan aşağı süzdü. "Peki, ya yaşınız?"

O sırada danışmanın arkasındaki bir kapıdan bir polis memuru çıktı. Şakakları kırlaşmıştı ve resmi kıyafetinin üzerinde rahatmış gibi görünen bir kazak vardı. "Bununla ben ilgilenirim, Gracie," dedi havalı bir edayla. Kısa bir an kadının yüzü asıldı.

"Tamam efendim," dedikten sonra hızlı hızlı klavyedeki birkaç tuşa daha bastı.

"Buradan lütfen." Komiser üzerinde GİRİLMEZ yazan pleksi bir kapıyı açıp beni içeri soktu. Bayan polis

göz ucuyla bizi izliyordu. Popomun yine bacaklarımı kontrol ettiğini hissettim.

"Berbat bir soğuk, değil mi?"

Başımı salladım.

"İki kat kazak giymek zorunda kalıyorum." Gülümseyerek kazağının yakasını çekiştirdi. "Çok yoğun bir aydı," derken eliyle koridora yönlendirdi beni. "Noel, yeni yıl ve bira festivali yüzünden ana karadan tam anlamıyla otobüsler dolusu insan geldi."

Önünden geçtiğimiz her kapıdan başlar dışarı doğru dönüyordu; insanlar sandalyelerine yaslanıp bana bakıyorlardı.

"Öyle mi?" dedim.

Odasının kapısını açtı. Hafifçe kaşlarını çatarak kıkırdadı. "Sorun herhangi bir şeyden ziyade lojistik." Oturmam için eliyle yer gösterdi ve ardından masasına oturup arkasına yaslandı. Pencere, ardındaki Hurst Ormanı'nın etekleri ve ormanın derinliklerine saklanmış hapishanenin yerini açığa çıkartan, uzun telekom alıcıları dikkatimi çekti. "Sorun şu ki festival organizatörleri yerlerin işaretlendiği haritaları temin etmiyorlar; bu yüzden otobüslerin nereye park edecekleri konusunda yönlendirme yapmaları, soruları cevaplamaları için ekibimi orada göndermek zorunda kalıyorum. Her şeyi onlar çekip çeviriyor."

"Anlıyorum," dedim.

"Bana sorarsanız bu, sponsorların hatası. Uygun ve gerekli ekibi kuracak paraya sahip değilsen festival düzenlemeyeceksin." Ellerini masaya sıkıca bastırdı. Oturduğum yerde kıpırdandım. Bir sessizlik oldu.

"Arazime izinsiz giren birini ihbar etmek istiyorum."

Bir bakış fırlattı bana. "Bu civarda pek duymadığımız bir aksan," dedi. "Daha önce pek duymadım, ama işte karşımda, değil mi?"

Dişlerim görünecek şekilde gülümsedim ve devam etmeden önce derin bir nefes aldım. Tam ağzımı açmıştım ki sözümü kesti.

"Damadım Avustralyalı," dedi başını sallayarak. "İnanılır gibi değil ama Singapur'da bir konferansta tanıştılar. Kızım İK sektöründe çalışıyor."

Konuya geri dönmeden önce kibar davranmış olmak için ne kadar süre beklemek gerektiğini ölçüp biçiyordum.

"Şimdi Adelaide'deler. Tabii karım sürekli gitmek istiyor, ama bence onlar buraya gelebilirler. Örümceklerle aram pek iyi değil. Orada kaç tür örümcek olduğunu biliyor musunuz?"

"Ben..."

"Yaklaşık üç bin. Her yıl kaç kişi ısırılıyor biliyor musunuz? Dört bin civarı." Sandalyesine yaslanmış oturuyor, dikkatle bana bakıyordu. "Siz hesaplayın," dedi.

"Bakın..." Gülümsedim. Bütün dişlerim çıktı ortaya. "Ben tek başıma yaşıyorum ve..."

"Yaa? Tek başına yaşamak için tenha bir yer," dedi. "Sizin gibi genç hanımlar biriyle birlikte olmalı. Geç kalmadan açın kalbinizi."

"Sorun bu değil," dedim fazla sert olmamaya çalışarak. "Sorun şu ki biri, bir süredir koyunlarımı öldürüyor ve şimdi o aşağılık serseri benim arazimde dolanıyor."

"Yani çiftçisiniz? Koyun, ha? Hiç belli etmiyorsunuz. Çok zor bir iş bu."

"Evet... Bakın... Acaba..." Fazlasıyla gerilmiştim.

Yüz ifadesi tamamen değişti. "Tamam," dedi. "Haydi, şu raporu hazırlayalım. Böylece siz de rahatlar ve çabucak koyunlarınıza geri dönersiniz."

"Harika. Teşekkürler."

Masasının çekmecesinden kalemle kâğıt çıkarttı.

"Bilgisayar kullanmaya alışamadım bir türlü. O kısmı Gracie'ye bırakacağım. Sorunsuz geçirir bilgisayara. Şimdi... Adın ne, sevgilim?"

"Ne dediniz siz bana?"

Odadaki hava birden sessizleşti.

"Ha? Ne oldu?" Yan odadan birileri öksürdü. Muhtemelen bizi dinliyorlardı.

Komiser, hafif şaşkın ve belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Sadece adınızı sordum."

Dilimin ucunu ısırdım. "Jake Whyte."

"Adres?"

"Coastguard Cottage, Millford."

Tahmin ettiğim gibi başını kaldırıp baktı. "Ha, şimdi oldu. Yaşlı Don Murphy'nin çiftliğinde yaşıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Ondan satın aldım."

"Çevreyle hiç ilgilenmiyorsunuz. Hepimiz ne zaman ortaya çıkacağınızı merak ediyorduk."

Gülümsedim. Tüm dişlerim iyice ortaya çıktı.

"Arada bir bara gidip yalnızlığınızı giderecek arkadaşlar edinmelisiniz."

"Ben yalnız değilim."

"Peki. Madem öyle diyorsunuz."

"Koyunlarımdan ikisi öldürüldü."

"Yaramaz köpek yapmış olmasın?"

"Hayır. Bağırsakları dışarı çıkarılmış, parçalanmışlardı."

"Köpeklerin neler yapabileceğine inanamazsınız. Bir keresinde pusu kurup bir tilkiye saldırdığını görmüştüm. *Sadece* burnuyla tilkinin kaburgasına uyguladığı güç onu parçalamasına yetmişti. Isırmamıştı bile ama tilki ölmüştü. İnanın bana kendi midesindekilerin bir kısmını tükürerek çıkartması fazla uzun sürmedi. Size söylememde bir sakınca yok; iğrenç bir görüntüydü."

"Civarda dolanan çocuklar var."

"Burasının çocuklar için eğlenceli bir yer olmadığı konusunda hemfikirim; bir ada nihayetinde. Belli bir yaşa kadar burada kalmaktan başka şansları yok. Sıkılıyorlar. Dört gözle bekledikleri tek şey bira festivali; aslında ona katılmamaları gerekiyor." Kalemiyle beni göstererek "Yine de söz veriyorum sizi rahatsız etmelerini engelleyeceğim."

"Hangileri olduğunu nereden bileceksiniz?"

Komiser parmağıyla burnunun kenarına dokundu. "Buralarda kimin sorun çıkarttığı konusundaki sezgilerim oldukça iyidir. Nerede gördünüz onları?"

"Military Caddesi'nde."

"Military Caddesi'nde mi? Arazinize izinsiz girdiler sanıyordum."

"Hayır, o başkasıydı. Denize inen patikanın aşağısında."

"İyi de bu izinsiz girmek değil, öyle değil mi?"

Çayını devirmemek için zor tutuyordum kendimi. Sandalyenin koluna yapıştım ve tane tane konuşmaya başladım.

"Hava kararmıştı. Orada olmaması gerekiyordu."

Komiser gözlerini kıstı. "Siz ne yapıyordunuz orada?"

"Yürüyüşe çıkmıştım, ama ben orada yaşıyorum! Bakın..."

Koltuğuna yaslandı. "Dinleyin Bayan Whyte. Durum şu ki kimse bir şey yapmadı."

"Ya koyunum?"

"Koyunlar ölür. Öldürülmek için sanki her şeyi yaparlar. Amcam hep böyle söylerdi. Bunu bilerek söylediğine eminim. Galler'de yüz hektarlık bir çiftliği var. Siyah yüzlü İskoçya koyunu yetiştiriyor. Böyle bir lezzet tatmamışsınızdır."

"Siz beni ciddiye almıyorsunuz sanırım," dedim ve sanki hayatımdaki en salak lafı etmiş gibi hissettim.

Birden komiserin yüz ifadesi duygusallaştı. Yumuşak bir tonla konuşmaya başladı. "Ciddiye alıyorum, Bayan Whyte. Sizin mutluluğunuz ve sağlığınızı ciddiye alıyorum. Bu kadar sorumlulukla tek başına yaşamak? Hem de sizin yaşınızda bir kadın için? Hiç adil değil. Arada bir kasabaya inip arkadaş edinmelisiniz. Ne yazık ki festival bitti, çünkü tüm yakınmalarıma rağmen gerçekten eğlenceli olabiliyor." Defterini kapattı ve kocaman bir gülüşle bana baktı.

Gözlerimi kırpıştırdım; hiçbir şey söylemedim. Ayağa kalktım ve düşmemeye çalışarak koridorda yürümeye başladım. Komiser hızlı adımlarla beni takip ediyordu.

"En ufak bir endişeniz olursa çekinmeden bizi arayabilirsiniz. Eğer o arkadaşı görürseniz bana haber verin; özellikle kendi arazinizde."

Kadın polis, dönmüş beni seyrediyordu; komiserin bana yardımcı olarak için açtığı pleksi kapıda benim beceriksizliğimi izlemeyi tercih etmişti. Komiser dirseğime dokunarak beni yönlendirmeye çalıştı ama aniden kolumu çektim.

Sanki takılıp düşecekmişim gibi "Dikkat," dedi.

Karakolun merdivenlerinden paldır küldür indim. Hafif yağan yağmurun damlaları çarptı ateş gibi olmuş yüzüme.

"Bir önerim var," diye seslendi komiser kamyonetime binerken. "Her Çarşamba Blacksmith'in Yeri'nde et çekilişi var. Biraz pirzola ya da but getir bence. Arkadaş edinirsin."

Hayal meyal bana el salladığını fark ettim ama karşılık vermedim.

Erkendi ama kafeteryada ışık vardı ve sahibinin arabası da girişteydi. Kapıyı çaldım ve başımı ellerimin arasına koyup cama yaslayarak içeride kim var diye gözlerimi kısarak baktım. Oranın sahibi olan kadın –fena bir insan değildi– başını kaldırarak bana baktı ve konuşur gibi dudaklarını oynattı. "Kapalıyız." Ama ben orada durup ona bakmaya devam ettim. Bir süre bana dik dik baktı; sonra pes etmiş bir ifadeyle başını iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açması için yer vermek adına bir adım geri attım.

"Kapalıyız; on birden önce açmıyoruz. Otobüs seferi bile başlamadı henüz."

Otobüs, turistleri kaçakçılar mağarasından, kendini güzel manzaralı yer olarak tanıtan bu kafeteryaya getiren küçük, sarı bir araçtı. Kafeterya, mavi gri denize tepeden, farklı bir yönden bakan bir noktadaydı ve bu yüzden ana karayı göremezdiniz. Oraya günün yanlış zamanında ya da yazın gittiğinizde aileler ve avaz avaz bağırarak etrafta koşuşturan, yaygara çıkaran ve birbirlerine seslerini kesmelerini söyleyen çocuklar olurdu. Ben gittiğim zamanlar ilk gelen olmaya çalışırdım; böylece mekân henüz dağılmamış, masalar yapış yapış olmamış, havası bunalmış babaların nefesleri ve çocukların osuruk kokusuyla kirlenmemiş olurdu.

Herhangi bir şey söylemeye yeltenmedim, sadece dikildim. Yapmam gereken buydu. Nihayet kadın içini çekerek içeri girmem için kapıyı sonuna kadar açtı.

"Bunu sürekli yapamam biliyorsun," dedi. İçeri girmeden önce ayaklarımı paspasa sildim. "Henüz hazır bile değilim. Ben yerleri siliyordum; Jacob henüz çörekleri getirmedi; dünkülerle idare etmek zorundasın." Cevap vermemi beklemeden pencere kenarındaki bir masayı işaret etti. Oturdum. "Henüz masaları da hazırlamadım.

Beklemen gerek." *Benim için masa hazırlamana gerek yok* demedim, çünkü hazırlansın istiyordum. Beyaz kâğıt örtü serilsin; tabağın ve kahve demliğin altına o çirkin altlıklar koyulsun istiyordum. Sanki çöreği bıçak, çatal, kaşık kullanarak yiyebilirmişiz gibi çatal-bıçak takımını kadının her zaman koyduğu düzende istiyordum. Biri kahve, biri reçel ve biri krema için üç ayrı kaşık... Kapaklı şeker kasesinde maşa... Ilık dursun diye içinde sıcak su tutulmuş beyaz kahve fincanı... Bunların hepsi ve gri denizin manzarası... Daha öte bir şey istemiyordum.

Kadın kızgınken bile kibardı. Mutfağa giderken benim ayak izlerimi temizledi; ardından tekrar çıkıp, ben arkama yaslanmış rahat rahat düzenlemesini beklerken masayı hazırladı. Gözden kayboluverdi; geri geldiğinde beline beyaz, dantel bir önlük bağlamış ve belki de hafif bir ruj sürmüştü. Ama siparişimi almadı. Ne istediğimi zaten biliyordu. Adaya ilk geldiğimde kremalı Devon çayı* isteyerek kendimi küçük düşürmüştüm.

"Korkarım ada usulü olanı içmeniz gerek," demişti.

Yumuşasın diye ısıtmış olmasına rağmen çörek bayattı. Ama sorun değildi. Üzerine bir kaşık krema ekledim, diğer kaşıkla da reçel sürdükten sonra ağzıma atarken bakışlarımı denize çevirdim. Kremayı beğenmedim, ama yanında sert kahve içince idare ediyordu. Kahve fincanını avuçlayarak ellerimi ısıttım ve sanki konuşabilirmiş gibi karşımdaki boş sandalyeye baktım. Konuşmadı.

Patikadan ön kapıya doğru yürürken Köpek kulaklarını dikti; sırt tüyleri kabardı. Dudaklarımı yaladım ve üst kattaki dolapta duran tüfeğimi getirdim gözlerimin önüne. Sessizce kapıyı açmaya çalıştım, ama Köpek ye-

* Özellikle Devon ve Cornwall'da içilen beş çayı. Çörek, reçel ve krema eşliğinde içilir. *–çn*

rinde duramıyordu. Tırnak sesi mutfak zemininde çınlayarak merdivenlerden yukarıya fırladı. Ön kapının yanına oldukça kalın bir değnek bıraktığımı düşünüyordum. Ancak artık orada değildi. Bir hayvandan saçılana benzer leş gibi bir koku vardı. Köpek, görünürde yoktu; havlıyor ve homurdanıyordu. Yan taraftan bir tava kaptım ve başımın üzerinde tutarak Köpek'in arkasından yukarı çıktım.

Yatak odamın yanındaki sahanlıktan bir gümbürtü koptu. Kalbim küt küt çarparak yukarıya çıkarken tırabzan sallanıyordu. Sahanlıkta Köpek büyük bir güvercinin etrafında atlayıp hopluyordu. Kanadı ters dönmüştü ve sırtından şerit halinde kan akıyordu.

"Köpek!" diye bağırdım. Dönüp bana baktı; öfkesi söndü; kuyruk sallamaya başladı; ağzında sallanan bir tüy vardı. Kollarımı indirdim; bir an için tırabzana dayanarak derin derin nefes aldım. Köpek'in dili dışarıya sarkmıştı. Güvercine tekrar saldırmadan önce ensesinden yakaladım onu.

"Tamam, kuş," dedim. "Sakin ol." Bana baktı. Göğsünde kalbinin atışını görebiliyordum. Yapılacak tek bir şey vardı; gidip onu kaldırmak... Ezilmiş kanadına dikkat ederek onu tutup kaldırmama izin verdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ancak hâlâ elimdeydi. Köpek mızırdanıyordu.

"Hayır, Köpek!" dedim. Oturdu; sonra tekrar kalktı.

Güvercinin bacaklarından biri dışa doğru bükülmüştü ve ayağının etrafında bir halka vardı. Kuşu tek elimle göğsümün üzerinde tutup halkayı çözdüm. Bir telefon numarasıydı. Bu iyi bir şeydi çünkü boynunu koparıp koparmayacağıma karar vermek zorunda kalmayacaktım.

"Bana telefonu ver," dedim Köpek'e.

Üçümüz birlikte telefonun yanına gittik. Numarayı çevirdim.

Telefonu açan adam Alo demedi. "Esler," dedi.

"Üzerinde sizin telefon numaranız olan bir güvercin var burada," dedim.

Adam bir şey söylemedi.

"Kanadı incinmiş."

"Ölmüş mü?"

"Hayır, sadece incinmiş. Kanadı."

Adam iç çekti. "Onu bir ayakkabı kutusuna koyun; sıcak tutun ve su verin. Eğer bu geceyi atlatırsa eve uçabilecek kadar iyi olduğunda bunu size belli edecektir."

Telefonu kapattı.

"Aşağılık herif," dedim güvercine. Aldığım her ayakkabı plastik torbada oluyordu. Kuşa tekrar baktım ve göz kapağının kapandığını; başının yana düştüğünü gördüm. Adamla konuşurken onu çok sıktığımı fark ettim. Artık ölmüştü.

Güvercini bir balık yemi gibi gazeteye sararak sahile götürdüm. Köpek, gözlerinde ölüm anlamına gelen bir ışıkla hoplaya zıplaya yanımda yürüyordu. Ben de öldürdüğüm evcil bir kuşu ortadan kaldırmıyormuşçasına yumuşak bir hava yaratmaya çalışıyordum. Denizde cenaze töreni yapılacak türden güzel bir sahil değildi burası. Kayaların yüzeyleri yosunla kaplanmıştı; etrafları plankton doluydu. Her tarafta siyah kayalar yükseliyordu; öyle ki geri dönüş yolunu bilmiyorsanız köşeye sıkışmış hissedebilirdiniz. İngilizlerin çocuklarını götürecekleri yerlerden biri değildi. Buraya ilk geldiğim günlerde dikenli çalıların etrafında bağıra çağıra dolanan, kalçalarına kadar çamura batmış genç bir çifte rastlamıştım. İkisinin de sırtlarında birer bebek bağlıydı ve karanlıkta kaybolmuşlardı. Kadının yüzü gözyaşlarıyla doluydu;

adam ise bembeyaz kesilmişti ve yatağı ile kahvaltısına geri götürüldüğü için minnettardı. Arabada "Kaybolmak için kötü bir yer," demekten zevk almıştım. "Oldukça sarp bir uçurumdan birkaç metre uzaktaydınız." Tam olmasa da doğruydu bu.

Adadaki ilk yazımda akşam yemeğimi sahilde yemiş; bir battaniye sarınarak bira içmiş; gözlerim ufukta süzülen ay ışığının yardımıyla kapkara denize alışırken ana karadan yansıyan ışıkları seyrederek dalgaların sesini dinlemiştim. Bir sonraki yaz da aynı şeyi yapmak vardı aklımda, ama yağmurların sıklaştı ve alacakaranlık çökerken bazen sahilde yanmış lastikle çürümüş ot arası bir koku duyulmaya başladı.

Köpek ölü bir yengeç yedi. Parçalanarak toza dönüşmesini duydum. Yağmur çiselemeye başladı ve Köpek'in tüylerinde gümüş rengi şeritler oluşturdu. Köpek, yengeci bitirdiğinde bayırdaki kuru otların arasında bir şey görerek kulaklarını dikti. Bayır yukarı çıkmaya başladı; bacakları diz kısmından bükülmüştü. Arka bacaklarını kendisine hız kazandırması için kullanarak bir kum tepesinin arkasında gözden kayboldu. O, başka bir şeyle meşgulken suda kuşun peşinden gidip onu da midesine indiremeyeceğini fırsat bilip ayağımda, her ikisinde de çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük ama topuklarımdan girip çoraplarıma süzülen buz gibi suyu emecek kadar büyük delik olduğu ortaya çıkan lastik çizmelerimle sığ suda yürüdüm. Kuşu gazeteden çıkarıp denize bıraktım. Birkaç kez geri gelmeyi denedi; biraz yüreklendirmenin ardından nihayet kıyıya vuran ufak dalgalardan kurtularak, suda sürüklenmeye başladı. Göğsü beyaz ve kuru, kırık kanadı yukarıyı göstererek gitgide daha uzağa süzüldü ve sonra sanki deniz onu yutmuş gibi battı. *Titanik*'in melodisini mırıldanmaya başladım.

6

Kambalda'nın dışında, koyun kırkıcılarının takıldığı bir bar vardı. Demiryolu traverslerinden yapılmış masaları ve bir barı olan galvaniz bir kulübeden başka bir şey değildi burası. Viskiyi maşrapada servis ederlerdi; geri kalan her şey kutuydu. Kendi soğutucunuzu yanınızda getirmeniz gerekiyordu. Bir mağaza gördüğüm ilk seferde bir tane almayı zihnime kaydetmiştim; bu haftalar sonra da olabilirdi. Viski maşrapasını normalde daha uzun bir süredir ellerimin arasında döndürerek barda oturuyordum. Bunun sebebi, sanki kendimi dışarıdan izliyormuşum gibi bir duyguya kapıldığımdan dolayı çölün ortasında yer alan ve açık duvarından içeri ızgara kokusunun süzüldüğü bu kulübeye, yakın mesafede başka bir kadın olmayan erkeklerle dolu bu bara nasıl geldim; böylesine garip bir rahatlık nasıl çöktü; başka bir şeyin beni bulup başka bir yere gitmek zorunda bırakmasına ne kadar kal-

dı diye düşünüyor olmamdı. Gençlerden biri olan Connor geldi ve yanıma oturdu.

"İyi misin?" dedi.

Başımı salladım.

Tırnaklarının arasındaki kiri inceledi. Tam olması gerektiği gibi olduğuna karar verdi ve bir sigara sardı. "Bir fıstığa çok iyi uyar." Başımı kaldırıp baktım. Kaşlarını kaldırmış sigarasını gösteriyordu.

"Sağ ol," dedim. Benim için de bir sigara sarmak için kâğıt çıkarttı. Bir arkadaş edinmiştim.

"Eee, buradan önce neredeydin bakalım?" diye sordu. Ürperdim.

"Kuzeyde, amcamın çiftliğinde çalışıyordum." Yalan söylediğim için kendimden nefret ettim. Sadece yalan olduğu için değil; aptalca bir yalan olduğu ve benim buna hazırlıklı olmadığım için...

"Amcanın çiftliği mi var? Kuzeyde nerede?"

Sakın düşünme. Düşünürsen uydurduğunu anlar.

"Marble Bar'da."

"Marble Bar'da mı? Orayı bilirim. Belki ben de onun çiftliğinde çalışmışımdır. Adı ne?"

Üst dudağımın ve alnımın boncuk boncuk terlediğini hissedebiliyordum. Yüzümün kızarmasını önlemek için epey çaba harcadım.

"Öldü," dedim. "Öldü. Çok kötüydü."

Connor yüzünü buruşturdu. "Yaa? Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi rahatsız olmuş bir edayla. Ama tekrar ağzını açtı ve hâlâ amcamın adını öğrenmek istediğini biliyordum. Onun konuşmasına fırsat vermemek için araya girerek hiç düşünmeksizin bir hikâye uydurdum..

"Ezildi." Connor, yine bir soru sormak üzereymiş gibiydi ki sözünü kestim. "Fırtına yüzünden koyunlar ürktüler; resmen çıldırdılar." Eminim Connor daha önce ko-

yun ezdiği için ölen birini duymamıştı. Bir an için onunla dalga geçiyor olabileceğimi düşünen bir ifade belirdi yüzünde. Onun konuşmasını engellemek için "Kafası parçalandı."

Connor inandı ya da inanmadı ama gözleri kocaman açılmıştı. Soru sormaya çalışmaktan vazgeçmişti. Belki de benim akıl hastası olduğumu düşünüyordu ki bu iyi bir şeydi. İçkisini kaldırdı. "Hadi ya," dedi. "Yani... bu tür yerlerde çalışan adamların başına gelir böyle şeyler. Koyunlar budala hayvanlar; hiç sadakat duyguları yok; köpekler gibi değiller." Sardığı sigarayı bana verdi; önce benimkini sonra kendininkini yaktı. Kutusuyla benim maşrapama hafifçe dokundurdu. "Amca'ya..." İsmiyle doldurulacak bir boşluk bıraktı bana.

"John." Babamın adını söylemiştim; ona her zaman çok havalı ve Avrupalı gelen ismi...

"John Amca'ya." İçkilerimizi bir dikişte içtik ve masaya geri döndük.

Clare, sanki gerçek adı yeterince kötü değilmiş gibi, bir anlamı olmayan ama Bean'in solgun yanaklarının kızarmasına neden olan lakaplar kullanarak delikanlıyı azarlıyordu. *Baş ağrısı, sarkık memeler, keçi söğüdü*... Çocuğa rahat vermiyordu. Yine de oldukça komikti.

"Haydi, ahmak herif," dedi Clare, "çükünü nereye sakladığını göster bize." Benim karşıma bir tabure çekti ve Bean'e oturmasını işaret etti. "Seninle Salak Alice* arasındaki bilek güreşini kim kazanacak görelim bakalım." Erkeklerin çoğu kahkahalarla gülüyorlardı, ama hepsi değil. Bean ile göz göze geldiğimde kısa bir sessizlik oldu. Bunun olmasını istemiyordum. Sarhoşlara özgü bir azimle karşıma oturduğunda eğer kazanmasına

* E.C. Segar'ın çizgi romanı Thimble Theatre'den kurgusal bir karakter. *–yhn*

izin verirsem daha az müşkül durumda kalma ihtimali olduğunu sezinledim. Ama bunu yapmayacaktım; bunu dirseğimi masaya koyar koymaz anlamıştım. Bean başının çaresine bakmak zorundaydı. Ufak tefek ve hantal bir adam olabilirdi, ama nihayetinde ben de koyun çiftliğindeki bir kadındım. Traverslerin üzerinde birbirimizin elini kavradık; dirseklerimizi herkesi tatmin edecek biçimde yerleştirdik ve paralar konmaya başladı. Greg'le göz göze geldim; bana gülümsedi ve yirmi dolar kaldırdı. Bean'in yeni bir patates gibi şişmiş pazılarını gördüm ve ardından herkes bağıra çağıra geriye doğru saymaya başladı. Delikanlının yüzü kıpkırmızı oldu ve sertleşti; dudakları kasıldı. O kadar da çocuk oyuncağı bir iş değildi bu. Biraz gücü vardı ama bu daha ziyade korkudan kaynaklanan bir güçtü; çocuklarını kamyon altında kalmaktan kurtaran anne-babalar hakkında duyduklarınıza benzer türden bir güç... Ellerimiz ortada bir süre sallandı ama Bean'in özgüven patlaması tükenir tükenmez; yüzü ter içinde kaldı; yoruldu ve bitti. Kolunu aşağıya doğru itmeye başladım ve yüzünde büyük bir hayal kırıklığı gördüm. Kendini göründüğünden daha güçlü resmettiği için erkeklerin omuzlarında taşınacağı zamanın gelmiş olduğunu düşünmüştü ama eli dörtte üç oranında aşağıya indiğinde geri dönüşü yoktu; onu dümdüz ettim. Herkes tezahürat yapıyor, sevinç çığlıkları atıyordu. Bean başını tükenmiş kolunun üzerine koydu.

Daha sonra, sarhoş olduğumda ve Bean, Denis'in arada bir ona sorular sorduğu ama cevaplarını dinlemediği masanın ucuna sürgün edilmişken Greg önümde oturmuş kalın kolunu havaya kaldırmıştı. Ben gülüyordum, o gülüyordu. Ben de kolumu kaldırdım. Sanki güreşmek üzereydik ama tek yaptığımız bu biçimde el ele tutuşmak oldu.

"Güçlü kadın," dedi.

Sabah Greg'in güçlü kolları arasında uyandım. Nefesimi tutarak elliye kadar saydım. Tamam, dedim kendi kendime ve vücudumu baştan aşağı kontrol ettim. Sımsıcaktı ve Greg'in omuzuna yasladığım boynumdaki tutulma dışında acıyan bir yerim yoktu. Greg, gece terle attığı lanolin ve viski kokuyordu.

Güneş doğuyordu. Çan çalıp işin başlamasına az kalmıştı. Midemde akşamdan kalmış olmanın kıpırtılarıyla sürünerek yataktan çıkmaya çalıştım. Oturma pozisyonunda başarmak üzereydim ki Greg yattığı yerde döndü, aslan gürlemesi gibi bir ses çıkartı ve beni belimden yakalayarak zorla yatağa geri çekti; boynuma sokulup homurdanarak beni sımsıkı bastırdı. Bunun bir şaka olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Güldüm.

Her şey aynı diğer zamanlarda olduğu gibiydi. Günün geri kalanında birbirimize kısa bakışlar atacaktık; endişelenecektim; kendimi iyi hissedecektim; kendimi kötü hissedecektim ve ayaklarım dolanacaktı. Bir bakıma mümkün olmadığını düşündüğüm kadar basitti. Molada karşıma oturacak, masanın altından dizime dokunacak ve başımı kaldırıp ona baktığımda göz kırpacaktı. Öyle olacaktı ki elini itmeyi bile düşünmeyecektim ve bir kovaya eğilmiş ellerini yıkarken yanından geçerken dayanamayıp poposuna vuracak ve kendime şaşıracaktım. Birden sıçrayacak ve yüzünü kırış kırış yapacak biçimde gülümseyecekti. Sevdiğim bir yüzdü bu; geniş ve gülümsemeye hazır.

Clare yemekte yoktu. Barakanın arkasındaki telefon kulübesinde olduğunu görüyordu. Başını sallıyor ve hiç hoşuma gitmeyen bir ifadeyle bana bakıyordu. Arkasını

döndü; konuşmasını bitirdi. İçkimden büyük bir yudum aldım ve kendimi daha iyi hissettim. Bu bir paranoyaydı sadece. Belki içerek rahatlayabilirdim.

Clare masaya döndüğünde "Kimdi o?" diye sordu Greg. Sık sık telefon etmezdi. Aslında Rockhampton'daki on altılık kız arkadaşını özleyen zavallı Bean dışında hiç birimiz kullanmazdık telefonu.

Clare yüzü ışıldayarak başını kaldırdı. "Ben'di. Ne aşağılık herif olduğu bir kez daha hatırlattı. Tek başına olmaktan hoşlanıyormuş. Onu bir daha gördüğümüzde klimalı ortamda ve zengin olacakmış."

"Hah!" dedi Greg.

"Pislik," dedi Connor.

Clare bana baktı ve gülümsedi. Oturduğum yerde kıpırdandım.

Bean herkesten ayrı oturuyordu. Greg yanımızdan geçerek hiçbir şey demeden bir kutu bira koydu önüne. Delikanlının yüzü aydınlandı; orada oturmuş etini çiğneyip birasını içerken mutlu görünüyordu.

İlerleyen saatlerde Clare'in ruh hali içki yüzünden kötüleşti. Denis bile onu kızdırmaktan keyif alıyor gibiydi.

"Göbek kısmın sarkmaya başlamış," dedi Denis kemikli parmağıyla Clare'in midesini dürterken. "Bu göbeğin altında çükünü bulmak zor olmuyor mu?"

"Siktir git, yavşak moruk," dedi Clare. Bu sözler sadece Denis'in kıkırdamasına ve gözlerinin parlamasına neden oldu. Denis daha fazla bir şey söylenmeyecek kadar yaşlıydı; bu yüzden Clare bana döndü. "Biliyor musun denizde kadın olmaz," dedi. "Kötü şans getirdiğine inanılır. Gemide giyinik bir kadın olmasının kötü şans getirdiği, denizin öfkesini çektiği düşünülür." Sırtımı dikleştirerek gözlerinin içine baktım ama o, gözlerini kaçırdı. Güçlü göründüğümün farkındaydım fakat kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum.

İçkisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi. "Bu doğru değil; hiç doğru değil!" diye bağırdı. "Babamın zamanında böyle bir şeyi hoş görmeleri mümkün değildi."

"Bunu bilemem," dedi Greg. "Baban sana bir kız ismi vermiş. Sanırım oldukça ileri görüşlüymüş." Herkes güldü.

Clare'in yüzü kıpkırmızı oldu. Greg içkisinin arkasında gülümsüyordu. Clare birden ayağa fırladı ve masanın üzerine eğildi.

"Hepiniz lanet olası birer topsunuz," dedi ve hışımla yürüyerek karanlığa daldı.

Greg yanımda bir tankeri andıran derinlikte solurken zihnimde babamla bir sözleşme yaptım. Bu uzun sürmeyecekti; oradan oraya taşınmaya devam edecektim. Buna karşılık, o bir süreliğine yeni anıların ağırlığıyla batacaktı. Banka hesabımdaki para gibi o da sadece şu an için mevcuttu. Belli bir mesafede tutabilirdim bu anıyı, çünkü bu insanların arasındayken, geçmişte bırakmamın mümkün olduğu kadar eskiye aitmiş gibi pembeleşmiş olan sırtımdaki izler dışında henüz beni o zamana bağlayacak hiçbir şey yoktu.

Sabah Greg parmaklarını yara izlerinde dolaştırıyordu. "Bunlar çok güzel," dedi. Sesinde içten bir hayranlık vardı. "Nasıl oldular?"

Başımı kaldırıp baktım ona. Geri sayımın başladığını ve her iki yöne de nasıl gideceğini hissetmiştim. "Kötü bir ilişki sonucu."

Greg yatakta doğruldu ve sanki teselli edilmemi gerektiren bir şey varmış gibi elini enseme koydu. Sadece o an için bir nevi kurban olduğuma inandırabilirdim kendimi. Saçlarımı yukarı topladı. Baktığını hissedebiliyordum. Ense köküme bir öpücük kondurdu. "Onu öldü-

receğim," dedi. İşte bütün mesele burada, yalan... Ama gerçeğe dönüştü; bir sözleşme daha yapıldı, mühürlendi ve imzalandı.

Bir çığlığa dönüşen bir bağırtı duyuldu. Greg, iç çamaşırıyla yataktan ok gibi fırladı ve sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Ben kulübeden dışarı çıkmayı başardığımda herkes bileyicinin etrafında daire oluşturmuştu. Duvar kanla kaplıydı. Bean, yerde elinin geriye kalan kısmını tutmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Greg, elini kalbinden yukarıya doğru tutması için çalıştı ama delikanlı bunu yapamazdı; gözlerini elinden alamıyordu.

Biri Uçan Doktorları aramaya gitti. Alan koşarak evden çıktı; yüzü alı al moru mordu. Adamları itip kendine yol açarak Bean'in yanına çömeldi. Eli inceledi ve avucunu Connor'a doğru uzatarak "Atletini ver," dedi sakin bir tonla. Connor üstünü çıkardı.

Alan "Sakin ol, Arthur," dedi Bean'e. "Lanet doktorlar gelmek üzere." Atleti ortadan ikiye yırttı ve delikanlının bileğini beni ürkütecek derecede sıkı sardı. "Düzeltilemeyecek bir şey yok bunda," dedi. Bean hâlâ ağlıyordu. Kimseyi dinlemiyordu.

Alan "Bileyicide ne bok yiyordu bu adam?" diye çıkıştı bize. Clare elleri yüzünde arkada duruyordu. Kolunu kaldırdı.

"Benim teçhizatımı biliyordu." Öncekinden daha derin bir sessizlik oldu ve herkes dönüp Clare'e baktı. Alan ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Clare bizden biraz uzaklaştı.

"Annene telefon edeceğiz," dedi Alan Bean'e. "Doktorlar seni toparlayana kadar o da burada olur."

Uçak indiğinde doktorlar kan kaybından endişelendiler. Alan da onlarla hastaneye gitti. Alan ve doktor arasında uçağa taşınırken Bean'in dudakları morarmıştı.

Clare, toprağa sıkışmış bir ağaç köküne ardı ardına tekme atıyordu.

İşimize devam ettik. Hiçbir şey söylemeden ayak işlerine geri döndüm; en doğrusu bu görünüyordu. Clare yavaştı; kendi üstüne düşeni bile güç bela yaptı. Kimse konuşmadı. Ertesi sabah Alan geri döndü. Yatakhanenin arkasında Clare'in başının etini yediğini duyulabiliyordu.

"Ne halt vardı aklında? Lanet olasıca elini kaybetti. Çocuk okuyamıyordu zaten. Artık yazamayacağı da kesin. Bundan sonra nasıl bir iş yapacağı konusunda lanet olası bir fikrin var mı? Her şeyi mahvettin. Annesine söylemek zorunda... Lanet olsun... Annesine ona bakacağımı söyledim." Böyle sürdü gitti. Alan'ın sorduğu her soru Clare tarafından cevapsız bırakıldı. Kimse bir şey duymamış gibi davrandı. Clare, beti benzi atmış bir halde ağır aksak yürüyerek kulübeye geldi ve çalışmaya başladı. Erkeklerin çoğu ona sırtlarını dönmek için ellerinden geleni yaptılar. Denis alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Greg, elini omuzuna koyarak "İyi misin?" diye sordu. Clare başını salladı ve yerini aldı. Ona bir koyun verdim. İşimiz çoktu ve hiç konuşmadan çalıştık.

Öğleni biraz geçmişti ki Alan geldi, benim tezgâha bir post fırlattığımı görünce küplere bindi. "Ne halt etmeye yapıyorsun bunu?" Kaskatı kesildim; gözlerim kocaman açıldı. Ama bu bağırış bana değildi. Clare'e döndü ve onu işaret etti. "Sen, senden söz ediyorum işe yaramaz pislik, ikinci bir emre kadar ayak işlerini Jake değil, sen yapacaksın." Clare'in ağzı açık kaldı. "Sırf sen kendi bokunu bile temizleyemiyorsun diye en iyi kırkma makinemi kaybetmeye niyetim yok benim." Nereye bakacağımı ve ne yapacağımı şaşırmıştım. Kimse kımıldamıyordu. "Jake, lanet olası alet çantan nerede?"

"Odamda."

"Git ve getir. İş senin." Harekete geçmem birkaç saniye sürdü. "Kaldır kıçını, haydi," diye bağırdı. Hızla avludan geçip odama doğru yürüdüm. Korkunçtu; Clare için bir aşağılanmaydı bu. Zavallı Bean'in hayatı mahvolmuştu; Alan her açıdan berbat durumdaydı. Ama ben gülümsememe engel olamıyordum.

7

Güneş ağaçların ardında yok olurken mutfak penceresinden dışarısını seyrettim. Koyunların koyu renk çim üzerinde yavaş yavaş gözden kaybolan beyaz şekillerini... Sisle birlikte hava kararınca lavabonun üstündeki pencerenin perdelerini çektim ve bütün ışıkları açtım.

Otlağın aşağı tarafında bir koyun yüksek sesle meledi; Köpek kulaklarını dikti. Ocaktaki tencerede yahni yavaş yavaş pişiyordu. Radyo maç sonuçlarını veriyordu ve ben koyun kırkma aletlerimi ayırıp, dişlerini bileyip yağlamak ve parlatmak için masaya bir gazete serdim. Acele etmedim. Ocağa kahve koyup yahniyi karıştırdım. Kahvemi bitirdim; kendime viski koydum ve aletlerimi dizdim. Birden köpeğinin tüylerini kesmeye kalkışırsam ne olacağını merak ettim.

Beyaz ekmekten kalın dilimler kestim; tereyağında kara bir parmak izi bıraktım. Yahniyi kaşıkla kâseye aldım ve yanında içmek için bir bardak daha viski koy-

dum. Meleme sesi tekrar duyuldu. Bütün koyunları otlağın üst tarafına, koruluktan uzak yere götürdüğüm geldi aklıma. Bardağımı tezgâha sert bir şekilde koydum. Köpek hafifçe hırladı. Silahımı almak için üst kata çıktım ve onu neden alıyor olduğumu düşünmemeye çalıştım. İngiltere'de bir silahla, bir taşla yapabileceğinizden daha fazla bir şey yapamayacağınıza inanılır, ama şu an bundan çok emin değildim.

Gece çökmüştü ama üst arazideki koyunların arkalarından süzülerek yükselen mehtap otlağı aydınlatıyordu. Köpek derinden gelen bir hırıltı daha çıkarttı ve bu kez meleme araziden değil, koyun kırkılan kulübenin içinden yankılandı. Hareketsiz öylece durdum. Bayırdaki koyunlarda da hiçbir hareket yoktu. Hayaletler meydanı gibiydi.

Köpek ağılın kapısını kokladı ve havladı. Tekrar bir meleme duyuldu; ardından acı bir inleme geldi. Avuçlarıma kan yürüdü. *Sadece yaralı bir tilki* diye düşündüm; *sadece ocak bacasındaki bir çatlaktaki rüzgâr uğuldaması; sadece kulaklarım çınlıyor.*

Ağılın kapısı hafif aralıktı ve içeride karanlık, kapkara bir su gibi yayılmıştı. Köpek bu karanlıkta gözden kayboldu. Silahın horozunu kaldırdım ve ışığa uzandım. Titreşmeye başladı; önce yeşil yandı, ardından sarı ışık. Bu yanıp sönmeler arasında etrafa göz gezdirdim. Köpek, homurdanarak ve hırlayarak büyük bir şeye saldırdı. Bir süre ağzım açık bir halde hareketsiz kaldım, sonra silahımı doğrulttum.

"Tanrım!" diye çığlık atan bir erkek sesi geldi. Köpek bileğine yapışmış deli gibi sallıyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırdım. O an kasti mi yaptım yoksa fark etmeden mi bilmiyorum ama silahım ateş aldı. Köpek yere yapıştı. Korku içinde geçen birkaç saniye onu

vurduğumu düşündüm; oysa sadece silah sesinden ürkmüştü. Adam ellerini yüzüne kapatmış kımıldamadan duruyordu. Kollarım titredi. Silahı indirdim. Kimse ölmemişti ve adam vurulmuş görünmüyordu. Silahı yere koymak zorunda kaldım, aksi takdirde elimden düşürecektim.

"Ne istiyorsun? Koyunlarımı sen mi öldürdün? Kim gönderdi seni?" diye bağırdım. Adam cevap vermedi; elleri yüzünde oturuyordu sadece.

Köpek gerisin geri yanıma geldi; savunma görevi bitmişti.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım bir kez daha. Silahı yerden almayı istiyordum ama kollarımda takat kalmamıştı. İki yanımda sallandıklarını hissediyordum.

"Uyumak istiyorum," dedi adam. "Sadece uyumak istiyorum." Sesi kalın ve boğuktu; hırıltılı çıkıyordu. Ellerini indirdi. Çitin yanında gördüğüm adamdı. "Bana ateş etmene gerek yoktu," dedi. Gözlerimin içine baktı. "Tanrım," diye devam etti, "korkunç görünüyorsun. Kendi saçını kendin mi kesiyorsun?"

Ona daha dikkatli bakmak için yeşil ışık altında öne doğru bir adım attım. Omuzlarında nemli bir uyku tulumu sarılıydı.

Bir kez daha "Ne işin var burada?" diye sordum en tehditkâr ses tonumla. İçki kokusunu alabiliyordum. Sakalı yanaklarının en üst noktasına kadar çıkıyordu. Açıktaki elinde Köpek'in yaptığı birkaç delik vardı. Yutkundum. "Benden ne istiyorsun?"

"Sadece ağılında uyumak istemiştim..." Öksürük krizi yüzünden cümlesinin sonu gelmedi.

Boğazımı temizledim. "Sen miydin? Koyunlarımı sen mi öldürdün? Evime sen mi girdin? Geceleri evimin etrafında dolanan sen miydin?"

Öksürmekten kızarmış gözlerle bana baktı. Soğuktan çenesi titriyordu. "Neden söz ettiğini anlamıyorum," dedi.

Alt dudağında kan izi vardı. Isırmış olmalıydı.

Bana baktı; göz kapaklarından biri hafif aşağıya düşmüştü. "Ben koyun öldürmedim."

Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Kalbim küt küt atıyordu.

"Seni vurmadım, değil mi?"

Tekrar gözlerini açtı. Sanki saçma sapan bir bilgi için onu rahatsız ediyormuşum gibi bezgin bir ifadeyle "Ne zırvalıyorsun?" dedi. Yağmur başlamış ağılın çatısında tıkırdıyordu. Onu nasıl dışarı atacağımı bilmiyordum.

"Eğer hemen gitmezsen polis çağırırım," dedim. Adam cevap vermedi. Bir süredir onu izliyordum. Kımıldamıyordu; sadece göğsü inip kalkıyor; nefes alıp verirken bıyıkları hareket ediyordu. Botumun burnuyla sert bir biçimde bacağını dürttüm.

"Bu gece burada kalabilirsin," dedim. Gözleri tekrar kocaman açıldı. "Ama sabah gitmelisin."

"Teşekkür ederim."

"Eğer sabah hâlâ burada olursan seni vururum," dedim. Ama gözleri çoktan kapanmıştı; uykuya dalmıştı bile.

Nemli uyku tulumuna sımsıkı sarınmış çıplak beton üzerinde oturuyordu. Işığı kapattım ve onu orada bırakarak silahımı alıp çıktım.

Havadan olabilirdi, ya da rüzgârdan. Dışarıdaki karanlıktan da olabilirdi. Bütün koyunlarım dönmüş bana bakıyorlardı. Belki de denizden çıkmış ve patikadan ağır ağır bana doğru gelen bir şey yüzündendi. Ama hayır... Daha önce binlerce kez gördüğüm türden yalnız bir geceydi sadece.

Eve girince telefona baktım ve gözümün önüne komiserin yüzünü getirdim. Sonra bir kez daha vazgeçtim. Don'un o genç çiftçilere nasıl hitap etmemi istediğini düşündüm.

Mutfakta daha önce kestiğim ekmeğe baktım. Kahveyi tekrar ocağa koydum ve oturdum. Sonra tekrar kalktım ve ısıtıcının durduğu dolaba gittim; gelişigüzel bir battaniye aldım ve ağıla götürdüm. Nefes alıp verirken çıkardığı hırıltıyı eşikten duyabiliyordum. Nerede olduğunu ve uyuyup uyumadığını anlamam için ışığı yakmama gerek yoktu. Birkaç kez boğazımı temizledim ama uyanmadı. Battaniyeyi üzerine örtüp acele etmemeye çalışarak eve geri döndüm. Kapıyı sürgüledim; pencereleri kontrol ettim.

Kahveme viski ekledim ve kupayı alarak üst kata, yatak odama çıktım. Köpek de benimle geldi. Bir süre yatağın kenarında oturdum; sonra tekrar Köpek'le birlikte aşağıya indim. Ön kapıyı işaret ettim. "Bekle," dedim. Köpek kaşlarını kaldırdı ve çenesini patilerine dayayarak uzandı.

Yukarı çıkarken viski şişesini de aldım. Yarım saat sonra tekrar aşağıya indiğimde Köpek kanepede kıvrılmış yatıyordu. Evi aradım; cevap veren olmadı. Herkes dışarıdaydı; kendi hayatlarını yaşamaya alışkın oldukları şekilde yaşıyorlardı. Eğer telefon koridordaki aynı yerindeyse, aynı hasır dolabın üzerinde duruyorsa, yakıotu, solmuş yaprak, ısırgan ve kahverengi yılan dolu bakımsız ön bahçeye doğru bakıyordu. Örümcek kuşları bu tür yerlerde fareleri yakalar; ölü sıçanlarla tarla farelerini jakaranda ağacının dallarına saplardı. Telefonu kapattım. Bulabildiğim bütün bıçakları bir teflon tepsiye topladım; tekrar düşününce büyük et çatalını da aldım ve yanımda yatağa götürdüm. Işığı kapattım; pencerenin

önüne bir tabure çektim ve hemen yanına silahı koydum. Oturdum; gözlerim karanlığa alışana kadar bekledim ve elimde bir maşrapa viski ile ağılın kapısını izlemeye başladım.

8

Kalgoorlie'ye varana dek kamyonetin kaputunun altında hayra alamet olmayan bir takırtı sürdü. Kanguru olayı uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu ama ilk düşündüğümden daha fazla hasar vermişti. Torpido gözünde hiç evrak yoktu; sadece pas sökücü, açılmış bir paket fıstık ve boş bir kondom paketi... Bu kamyonet için yapabileceğim en iyi şey onu bir hurdalığa satmaktı. Hurdacının arazisinde motoru kapattım ve son kez tık tık sesleri saydım. Ses kesildiğinde başka bir yere vardığımı biliyordum.

Otto'nun teneke kutusundan aldığım para destesi yolculuk boyunca azalmıştı; hatta karanlıkta kamyonette oturup eskisi gibi olmayı düşündüğüm anlar olmuştu. Ama o kişi, artık hiç tanımadığım biri gibiydi benim için. Onun düşüncesi; teni, kokusu, sesi; ardından gelen acı ve boşluk; içeceklerin kesilmesine neden olup boğazınıza takılmasına yol açan tadı... Bu düşünce yumruklarımı

öyle çok sıkmama neden oluyordu ki tırnaklarım avuçlarıma geçiyordu. Kamyonetin kilitli kasasında uyurken dişlerimi kıracak, ağzımın içinde paramparça edecek kadar gıcırdatmama neden olacak rüyalar görmüş ve uyandığımda camda bana bakan yüzünü göreceğimi sanmıştım. Bazı geceler uyanıyor ve birisinin şarkı söylediğini duyuyordum. *Sen miydin o yoksa ben mi? Son zamanlarda kaybolmuştum sanki...* ve sonra ya bir gece kuşunun ötüşü olduğu çıkıyordu ortaya ya da tünediği ağaçta şikâyet eden bir meyve yarasası... Güneş yükselirken dikiz aynasında kendime bakıyor; görüntüm bulanıklaşana dek kadar gözlerimi oraya dikiyordum. Artık bir anlam ifade etmeyene kadar adını tekrar tekrar söylemek gibi bir şeydi bu.

Kamyonet için sadece 45 dolar aldım, ama parçalara ayrılacağını düşünmenin olumlu bir yanı vardı. Parça parça sökülecek; plakası bir duvara çakılacak; yüzlerce benzeri arasında görünmeyecek, dikkat çekmeyecekti. Ondan kalan son parça da un ufak olacak ve göze batmayacaktı. Parayı son kuruşuna kadar bir uyku tulumuna, yeni giysilere ve her şeyi içine koyacağım bir sırt çantasına harcadım.

"Bu heriflerin hepsi lanet olası pislikler," diyordu Alan adında bir adam Kalgoorlie'deki Fleeced Lamb barında avuçlarımı açık tutarken. Ellerimi tutma biçimde beni rahatlatan ve işten anlayan birinin tarzı vardı; sanki bir keçinin toynağını tutuyordu. "İyi olacaksın, güzelim," dedi. "Başının çaresine bakabilecek birine benziyorsun. Bundan eminim." Ellerimi bıraktı ve tekrar gözlerini bana dikmeden önce bir dikişte içkisini bitirdi. "Her iddiaya varım ki sen olgun ruha sahip kişilerden birisin; tam da sevdiğim tür."

Alan, verdiği vasıfız işçi ilanına başvurduğum kişiydi. Koyunlarla ilgili, ilanında "Beceri Düzeyi: Deneyimli" yerine "Beceri Düzeyi: Orta" yazan tek işti. Alan'ın mülakatı aşağı yukarı şu çerçevede geçti: "Koyunlardan korkmuyorsun, değil mi?" Korkmadığımı söylediğimde kollarıma bir bakış attı. Karar verilmiş görünüyordu. Uyduruk bir internet kafede çıktısını aldığım özgeçmişimin tek bir sayfasını bile açmadı.

Alan'ın ekibine katılacağım gün gelip çattığında nasıl başarılı olacağımı bilmediğim bir sınava giriyormuşum gibi kötü hissediyordum kendimi. Ama sac damın sıcağı içeride tuttuğu ve tekrar başımızın üstüne döktüğü koyun kırkım kulübesinde kimse bir kadın gördüğüne şaşırmış görünmüyordu. Etraf sidik ve yanmış saç kokuyordu ama benim burnuma daha kötü kokular gelmişti.

Elimi kaldırarak "Adım Jake," dedim adamlara. Hepsi dönüp baktı. Birbirinin aynı altı adam... Aynı şapkalar, kotlar, aynı yanık ten ve yanlardan azıcık çıkan saçlar... Biri "Merhaba, dostum," dedi. İkisi ellerini uzattı. Adamlardan biri şapkasını geriye doğru iterek bana baktı ve gülümsedi. Geniş bir yüzü ve yusyuvarlak açık mavi gözleri vardı.

"Aşçı sen misin, dostum?" diye sordu kızıl bıyıklı bir adam ve benim yerime başkası cevap vererek "Hayır, aşçı Sid. Sid Hargreve," dedi. Derin bir nefes alarak bu adamları yanmış pirzola ve yumurtayla doyurmaya çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm.

"Şimdilik ayak işlerine bakacak," dedi Alan arkamdan. "Sonra ne olacağını göreceğiz." Sırtıma vurdu. "Güçlü omuzları var." Erkeklerin çoğu kafalarını sallayarak onu onayladı. Daha garip şeyler görmüşlerdi; hepsi alet edevatlarına dönüp bıçaklarını kontrol etmeye, diş-

lerin arkasındaki tozları ve koyun derilerini tükürmeye başladılar. Ağılın bir köşesinde mekanik bileyicinin çalıştığını duyabiliyordum. Adamlardan biri elinde bıçağıyla hareket etmeden duruyor ve yüzünde anlayamadığım bir ifadeyle sadece bakıyordu. Dudaklarımın üstü ter içinde kaldı birden. Sigara içmek istiyordum ama herkesin önünde değil.

Alan nerede uyuyacağımı gösterdi.

"Ara sıra bizimle çalışan kadınlar oldu; hiçbiri fazla uzun süre kalmadı. Ön yargılı değilim ama uyku faslı biraz alengirli," dedi. "Eğer sana ayrı bir oda vermediğim ortaya çıkarsa başım belaya girer." İki kamyonetin ve pis bir bisikletin durduğu kulübeye soktu beni. Aslında bir çalışma yeri olan kulübenin bir köşesinde portatif bir yatak vardı; tezgâhtaki aletler ve benzin kaldırılmış; şöyle bir silinmişti. Yeşil plastik bir el yıkama tası ve bir kalıp sabun vardı. "Benden yıkanma imkânı da sağlamamı bekliyorlar. Arkada bir musluk var."

Dönüp baştan aşağı süzdü beni. "Örümceklerle aran nasıl?"

İşini devralacağım kişi vasıfsız bir işçi olan Ben'di ve ilk iki gün bana halatları gösterdi. "Zor iştir," dedi ve omuzlarıma bakarak "ama eminim gayet iyi becereceksin." Bir koyunu ön bacaklarından yakaladı; döndürdü ve geriye doğru son dokunuşu yapacak adamlardan birinin yanına sürükledi. Hazırlanmış yapağıyı alırken kurt sineği sürüsü uçuştu üzerinden; uçmaktan ziyade sürünüyor gibiydiler. Ben, onu nasıl tezgâha sereceğimi gösterdi. Olduğundan daha zor bir işmiş gibi davranmayı denedim.

"Sen ne yapacaksın şimdi?" diye sordum.

"Ziraat okumak için üniversiteye gideceğim. Hedland'da bir kurs var; ona kaydoldum," dedi. Hedland'dan söz edildiğini duyunca çenem kas katı kesildi. Adamlardan biri sohbetimize kulak misafiri olmuştu.

"Bu herifin kafası çalışıyor; bu gidişle birkaç yıl sonra onun için çalışıyor olursak şaşmam."

Herkes, sanki birinin kurabileceği en acıklı düş buymuş gibi güldü.

Ben gözlerini devirerek adama el işareti yaptı. Adam gülümsedi ve elindeki koyuna geri döndü. "İşin bir bölümü de yapağının altındaki pisliği sıyırıp atmak," dedi başka bir koyunu bacaklarından luzla çekerken.

Bu işte iyiydim; bunu hissediyordum; belki de halihazırda Ben'den bile iyiydim ama benden nefret etmesini istemiyordum. O yüzden kendimi tuttum; birkaç kez bana bağırmasına fırsat verdim; böylelikle yeni olduğumu belli ettim; hiçbir boktan anlamadığım düşünüldü. Koyunlar Otto'nun çiftliğindekilerden daha semizdiler ve daha zorlayıcılardı ama üstesinden geldik. Kemiklerindeki ve yünlerindeki yağı avuçlarımda hissetmek iyi geldi. Sanki gerektiğinden fazlasına sahiptiler. İşimiz sürerken onların aralarındaki sohbetleri dinleyerek erkeklerin isimlerini ve makas şakırtılarını bastırmak için birbirlerine bağıra çağıra anlatılan ıvır zıvırları öğrendim. Diğerlerinden biri bir fıkra anlatmaya başlayana kadar sessiz duran, hantal bir kafa yapısına sahip, uzun boylu biri vardı. İlk bölümü kaçırdım; ta dipte bir yandan gamsız bir biçimde yapağıyla uğraşıp bir yandan da fıkra anlatan adamın bunu yapma şeklini izliyordum. Fıkrası çok uzun sürdü, çünkü etrafındaki koyunlarla ilgilenmek için arada bir duruyordu. Yapağı yere düştüğü anda ona

yeni bir koyun götürüyordum. O da karnın altını hafifçe tıraşlıyor; bu arada fıkra anlatmaya ara veriyordu. Elleriyle koyunun kasık bölgesi kontrol edip oradaki deriyi gerginleştirirken ben de onunla birlikte nefesimi tutuyordum. Ve fıkra devam ediyordu; maymunlar, silahlar ve çükler hakkındaydı. Koyunla işi bitince doğruldu ve vurucu cümleyi söyledi: "Ve kadın, 'Kocamın söylediği şey tamı tamına bu, Saygıdeğer Papaz,' dedi"

Uzun boylu adam bir koyunu yatırarak sürükledi. Bir yandan kahkahalarla gülerken diğer yandan makasını koyundan uzak tutarak ona sımsıkı sarıldı. "Lanet olsun, Clare. Aşağılık herifin tekisin," dedi. Sanki koyun da fıkranın bir parçasıymış gibi hafifçe vurarak başını okşadı. Ardından makası indirerek işine devam etti. Arada bir başını hafif hafif sallayarak kıkırdıyordu. Adı Greg'di.

Aşçı Sid, yahni ve kendi yaptığı ekmekle karnımızı doyurdu. Ekmeğin için nemli çimento gibiydi. Mideme oturdu. Yahni kavrulmuş koyun etinden yapılmıştı. Dilimde bir tabaka oluşturdu; ölü gibi kokuyordu. Tadını hiç alamadım.

Clare denen adam tabağıma bakarak, "Kilona mı dikkat ediyorsun?" diye sordu. Gülümsedim ve umursamadığımı göstermek için bir kaşık dolusu yahni alarak ağzıma attım. Midem kasıldı; ensemden ter boşaldı. Daha kocaman gülümsedim.

Sid'e ne şikâyet eden vardı ne de iltifat eden. Sid de herhangi bir yorumu umursayacakmış gibi görünmüyordu zaten. Akşam yemeğinde de aynısını yedik ama hazır marmelat ve puding de vardı. Alan bir de bar kurmuştu. Bir deftere aldığınız içkileri yazıyordunuz; maaşınızdan kesiliyordu. Ben altılık bira aldım ve bir tanesini dostluk göstergesi olarak Ben'e verdim. Ben mutlu oldu ve maaşının çoğunu kırkma işini yapanlara borçlu olduğu içkilere harcadığını söyledi.

"Lanet olası, piç kuruları, bugün kandırdılar beni." Bunu söylerken gülümsüyordu. O sırada yanımızda biri geçti. Ben'in göğsüne bir çimdik attı.

Kulübede kapatacak kapı yoktu; bu yüzden nerede uzanırsam uzanayım karanlık gökyüzünü görebiliyordum. Kalktım ve bir çekiç bulana kadar çekmecelerden birini alt üst ettim. Rahat hissetmek için yatağımın altına koydum onu. Gökyüzü kocamandı ve yıldız doluydu. Kulübe mazot kokuyordu; kötü bir koku değildi bu. Bir anda her biri kocaman gri birer yıldız gibi tavandan sarkan örümcekleri gördüm. Hareketsiz durdukları sürece sorun yoktu. Uykuya daldım. Rüya görmedim. Karanlıkta dikkatimi çeken bir şey yoktu.

Sabah eski bir atleti sünger gibi kullanarak tezgâhta duran tasta temizlendim. Yalıçapkınları ve sığırcıklar günlerini gün ediyorlardı. Otto'nun yerinde niye onları hiç duymamıştım acaba? Sadece sineklerin sabah vızıltıları duyulurdu orada.

Koyunlar toplanıp otlakta güven altına alındıktan sonra işim ağılları dolu tutmak ve kesicilere koyun getirmekti. Böylelikle ellerinde işi bitip sonrakine geçmeden önce çok fazla ara veremiyorlardı. Ardından yapağıyı, yaşlı bir adam olan Denis'in kenarlarını katladığı tezgâha seriyordum. Yapağıya bulanmış dışkılar ve kurtçuklar ihmal ediliyordu, çünkü kimse kıyafetlerine ve hatta örtülerine koyun dışkısı bulaşsın istemiyordu. Birkaç kişinin biraz geride kaldığını ve acele etmememi, yavaşlamamı umduklarını görebiliyordum. Saç çatıdan tepemize inen yoğun bir sıcaklık vardı ve içerideki sinekler iri ve nemliydiler. Öyle ki dudaklarınıza konduklarında ölü bir varlık tarafından öpülmüş gibi hissediyordunuz.

Clare, "Umarım âdetleri biliyorsundur, küçük hanım," diye seslendi. "Eğer tezgâhta bir yapağı varken benim kollarımda bir koyun yoksa bana bir bira borçlu olursun." Onu duymazdan geldim. Ciddiye alınacak biri olmadığını çoktan anlamıştım çünkü.

Herkes yerini aldı. Her biri için elimde bir koyun vardı ve ne kadar hızlı bitireceklerini görmek için beklemeye başladım. İki kişi vardı; Connor ve Stuart. Yan yana çalışıyorlardı ve en hızlı onlardı; çünkü bunu bir yarışa çevirmişlerdi. Başlamak için geriye doğru sayıyorlardı. "Üç, iki, bir. Başla!" ve olabildiğince hızla işe koyuluyorlardı. Connor'ın koyunlarında birkaç sıyrık vardı. Sendeleyerek otlaktan geri dönmüşlerdi; çelimsiz görünüyorlardı. Greg'in koyunları pırıl pırıl ve temizdiler; hiç sıyrık yoktu. Sanki üzerlerine yağ sürülmüş gibiydiler. Clare'inkiler de... Onlar da hızlıydı; ama Clare içlerinde rekabeti seven isimdi. Greg bir yarışa girecek gibi görünmüyor ve sadece gülümsüyordu ama yine de Clare onunla yarışıyordu.

O günkü iş bitmek üzereydi. Greg daha önce koyun kırkmayı deneyip denemediğimi sordu. Öyle bir gülümsedi ki kapalı ağzımın içinde dilim dönüp durdu. "Eminim bu işte iyisindir."

"Birkaç kez," diye yanıtladım.

"Bunu sen yap; tabii ortadan ikiye ayırmazsan," dedi. Koyunu ön bacaklarının altından yakaladı ve benim için tutarken başıyla arkadaki kayışı işaret etti. "Bunu tak; ağırlığı azaltır." Bir an duraksayarak kayışa baktım.

"Böyle iyiyim." Ağırlığı ve koyunu hissetmemi azaltacağından; doğallığı yok edeceğinden endişe etmiştim. Omurgamın hâlâ sağlam ve güçlü olduğunu hissediyordum.

Greg kaşlarını kaldırdı. "Hanımefendi nasıl arzu

ederse." Ama başarabileceğimi düşünmediği açıkça belli oluyordu. "İstersen senin için tutabilirim onu," dedi. Kollarını bana dolamasına izin verdim. Bu temas ağzımın kurumasına neden olmuştu ama belli etmemeye çalıştım. Farklı bir duyguydu. Talaş gibi kokuyordu.

Makasları Otto'da olanlardan daha keskin ve daha iyiydi; onlara alışmak birkaç dakikamı aldı. Önce karındaki yapağıdan başladım. Yeni makasları kullanmak çok basitti; neredeyse hiç tutukluk yapmıyorlardı. Öyle kolaydı ki... Koyunun Greg'in kollarının altında rahatladığını hissedebiliyordum. Boynuna başladığımda tamamen alışmıştım ve iyi gidiyordum. En az sayıda dokunuşla ilerliyordum ve son derece hızlıydım. Yünü, zarar görmemiş olarak komple yere dökülür dökülmez üzerinde kırmızı hiçbir iz olmadan yalpalaya yalpalaya uzaklaştı. Dudağım üzerindeki teri sildim. Greg benden birkaç adım uzaklaşarak ellerini beline dayadı. "Vay canın! Nerede öğrendin bunu?" Onun arkasında durmuş bizi seyreden Stuart ve Connor gülmeye başladılar. Clare ise kulübeden çıktı.

Çok sıcaktı ama ısının kollarıma kızgın yağla dolu olduğu hissini vermesi ve kollarımdan akan terin atletimin iki yanını sırılsıklam ederek çarşafa süzülmesi hoşuma gidiyordu. Sürekli eğilmekten ve bir şeyler kaldırmaktan dolayı belimde bir ağrı vardı, ama Otto'nun yerinde yatağıma uzanıp günün sona ermesini beklemekten iyiydi. Tezgâha bir yapağı daha atarken kendimi gülümser halde buldum. Denis, etkilenmiş bir ifadeyle başını sallamıştı. Koyunları Ben kadar güçlü çekemiyordum. Kolumun bir kısmını gövdelerinin ortasına doluyordum; böylece bacaklarını çekemiyorlardı ve sonuç olarak fazla karşı koyamıyorlardı. Sorunsuz işliyordu bu yöntem.

Kimse bu konuda yorum yapmadı. Bu yüzden bunun kötü bir yöntem olmadığına kanaat getirdim. Günün sonunda kollarım gömleğin altında şişmişti ve leş gibi kokuyordum. Herkes kokuyordu. Doğru dürüst yıkanmak için uyuduğum kulübenin arkasındaki tepesi açık küçük duş kabine girdiğimde yeniden doğmuş gibi hissettim. Tabakalar halinde çıkan kiri, pisliği ve ölü deriyi görebiliyordum. Birinin öksürdüğünü duyduğumda kafamdan bir atlet geçiriyordum. Dışarı fırladım; kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerim yatağımın altındaki çekice çevrildi. Connor'dı; mahcup görünüyordu.

"Kusura bakma, dostum," dedi. "Burada olduğunu unuttum. Bileyici için yağ almaya gelmiştim sadece." O yağı ararken zorla gülümsedim. Ayrılırken başıyla selamladı beni. Sırtımı gördüyse ne düşünmüş olabileceğini aklıma getirmemeye çalışıyordum. Kulübenin içi karanlıktı. Muhtemelen bir şey görmemişti. Diğerlerini bulmak için oradan ayrılmadan önce birkaç dakika gözlerimi kapatarak derin derin nefes aldım. Dışarıdaki arazide uzun bir masada oturuyorlardı. Connor da oradaydı ve gayet normal görünüyordu. Masanın ucunda bir yere oturdum ve rahatlamaya çalıştım. Greg gelip yanıma oturdu ve bana bir bira uzattı. Paniğin yerini sıcak bir his almıştı.

Herkesin Bean dediği, benden daha genç, sıska ve taklit edilmek adına kusursuz bir sese sahip bir delikanlı geldi. Durup dururken Clare Bean'in çükü çekilmiş bir eşek gibi ses çıkarttığını söyledi. Bean kıpkırmızı kesilince ben de herkesle bir olup gülümsedim. Alan, Bean'in benim yerimi almak için orada olduğunu söyledi. Bir an için kovulacağımı düşündüm ama Alan yün kırkıcıları arasına alındığımı söyledi.

Clare, ağıldan bir koyun çekmek için mücadele etmekte olan Bean'le dalga geçiyordu. Koyunlardan biri onu ısırınca Bean çığlık attı ve kıpkırmızı kesildi. *Zavallı çocuk,* diye düşündüm. Nasıl tutarsa sinirlenmeyeceklerini gösterdim ona. *Neden böylesi boktan bir ismin olmak zorunda,* diye düşündüm. *Bunun dışındaki özelliklerinle paçayı kurtarabilirdin oysa.*

Sahada olmayı ve gün boyu çalışmayı seviyordum. Clare'in beni gözlemlediği dikkatimi çekmişti; benimle yarıştığını hissediyordum. Bunu kafama takmamaya çalışıyordum. O sırada bir koyunu çok kötü kesti ve "Lanet olsun!" diye bağırarak sanki Bean'in hatasıymış gibi onu azarladı. "Zifti getir bana; seni gerizekâlı!" diye bağırdı.

"Sakin ol, dostum," dedi Greg. Clare omuz silkerek onu duymazdan geldi. Bean ile göz göze geldim ve gülümsedim. Ama o arkasını döndü. Muhtemelen annesinden uzak olmak için buraya gelmişti ve ekipteki tek kadınla birlikte çalışmak istemiyordu.

Bir barı, bir bankası ve bir süpermarketi olan küçük bir kasabadan fazla uzak değildik. Yarım gün iznimde bankaya gittim; böylece hayatımı idare etmek için gerekli olan maaşımı alabilecektim. Son kez bir bankaya gitmemin üzerinden çok uzun süre geçmişti. Hesap durumuma bakınca memurun yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi oluştu ama onu görmezden geldim; hiçbir açıklamada bulunmadım. Görmem için ekranı çevirdi. Üç ay önce annem hesabıma 50.000$ yatırmıştı. Ekrana baktım ve bir şey söylemeden maaşımı aldım.

Evi aramam üç deneme sonrası gerçekleşti. İlkinde numarayı çevirdim ve hemen kapattım. İkincisinde bir kez çaldırdım. Üçüncüsünde Iris çabuk davrandı ve ilk çalışta açtı.

"Oh, sen miydin?" dedi.

Sesimin çıkması için epey uğraşmam gerekti. "Merhaba Iris. Nasılsın?"

Homurdandı. "Geç bunları. Parayı aldın mı? Bence annem onu sana vermemeliydi ama başka türlü nasıl cevap verirsin bilemedik."

"Bu para nereden çıktı?"

"Babam öldü. Marinada bir kazada."

Babamı son gördüğümde öfkeden yüzü gerilmişti. Bir öncesi ise ben on yaşındayken sadece ikimizin sörf yapmaya gittiği zamandı. Gözlerinin etrafındaki güneş kırışıklıkları tuz doluydu. Konuşmakta zorlandım.

"Ne zaman?"

"Dokuz ay önce. Aşağı yukarı."

Sessizliğe gömüldüm. "İnanamıyorum," diyebildim sadece.

Tekrar homurdandı. "Ya, öyle... Ben de olan birçok şeye inanamıyorum."

Sessizlik telefondan gelen bip sesiyle bölündü. İki dolar daha attım. Duyduklarım henüz bedenimi ya da beynimi etkilememişti.

"Annem nasıl?"

"Bombok."

"Orada mı?"

"Hayır," dedi Iris. Ama sesini alçaltmıştı.

"Ya üçüzler?"

"Kalın kafalı onlar. Bak, yapmam gereken işler var."

"Aradığımı söyleyecek misin ona?"

"Elbette," dedi Iris ama söylemeyeceğini belli eden bu ses tonunu tanıyordum. "Tek ihtiyacı olan seninle uzun uzun sohbet etmek. Hep çok yardımcı oldun ona."

Iris benimle nasıl bağlantı kurabileceğini sormadan telefonu kapattı. Babamın nasıl öldüğünü bile öğrene-

memiştim. Marinada bir kaza mı? Paketleme deposunda mıydı? Sarhoş muydu?

Çiftliğe geri dönerken babamın ölümü boğazıma bir yumru gibi oturmuştu. Kafamın içinde sürekli aynı kelimeleri tekrarlayıp durdum; ta ki artık bir anlam ifade etmeyene kadar... *Babam öldü. Babam öldü.* Umursamasam bunların hiçbiri bir şey ifade etmezdi. Bankaya gidene ve orada parayı görene kadar babam hayattaydı. Bu para ya da babamın ölümü hakkında kimseye bir şey söylemeyecektim. Zorunlu olmadıkça paraya dokunmayacaktım.

9

Uyandığımda koltukta kıvrılmış buldum kendimi; başım ağrıyordu. Köpek yatakta yorganın altındaydı.

Ağıl boştu. Battaniye düzgünce katlanmış ve tırmığın dişinden asılmıştı. Otlakta kargalar bir şeye pike yapıyorlar; martılar ise onların tepesinde tembel tembel daireler çiziyorlardı. Yağmur çiseliyordu ama alçakta asılı duran siyah bulutlar daha etkili bir şeylerin yolda olduğunu vaat ediyordu. Bayırda çok uzun yıllar önce arazi temizlendiğinde kökleri çıkarılamayacak kadar derinde olan etrafa dağılmış eski ağaç kütükleri vardı. Bazıları yarılmış, oyulmuş, yaban arıları tarafından yenmiş ve içlerinde Don'un Yahudi kulakları dediği mantarlar üremişti. Bu kütükler, etraflarında başlayıp biten savaşlar, traktörlere yerlerini bırakan atlar, Don'un doğumu, muhtemelen onun babasının da doğumu ve kesinlikle babasının ölümü sırasında oradaydılar. Karanlık ve yağmurla bezeli eski İngiliz tarihini, elektriğin olmadığı kısa günleri

düşünmek kendimi yalnız hissetmeme neden oldu. Kendime çağı hatırlatmak, motorun çağdaş ve kuru havasını hissetmek için gidip kamyonete oturma, gazı kökleme isteği duydum. Botlarımın içinde ayaklarım vıcık vıcık ses çıkarıyorlardı; hâlâ ıslaktılar. Çevremdeki havayı kurutmak için bir sigara yaktım. Koyunlar, uyuşuk uyuşuk onları ne zaman besleyeceğimi sorarak arkamdan geliyorlardı. Tepenin zirvesinde, ormanın içine girecek bir yol bulamamış, sanki ağaçlardan hiçbiri tam anlamıyla uygun değilmiş gibi koruluğun kenarında süzülen bir doğan gördüm. Ani şekilde cırladı ve bir anda kayboldu. Ağaçların tepesinden küçük kuşlar fırlayıp tekrar yok oldular. Ağaçlar rüzgârın ritmiyle kabarıp büzülüyor gibi görünüyorlardı.

Tepenin diğer tarafında kanala sıkışmış hamile bir koyun buldum. Sanki kendini yüzüyle yukarı çekmeye çalışmış gibi burnu çamurdan simsiyah olmuştu. Ani hareketler yapmamaya çalışarak ona doğru çömeldim. Yine de bir kaz gibi bağırarak debelenmeye başladı.

"Sakin ol," dedim. "Hadi, sakin ol." Ama dikkate almadı. Acı acı bağırarak kanalın yanında aşağı yukarı koşturan Köpek de hiç yardımcı olmuyordu.

Koltuk altlarına kadar çamurun içindeydi. Kollarımı ona dolayıp güçlü şekilde yukarı çektiğimde çok az kımıldadı; bırakınca daha da derine battı. Ayakları halihazırda çamurdaydı ve gerisin geri batıyordu. Nefesimi tuttum ve hâlâ havlamakta olan Köpek'e baktım.

"Kes sesini, lanet olası!" diye bağırdım. Yere uzanarak mızıldanmaya başladı. Her seferinde bir bacağı çıkarmaya çalışarak koyun etrafında dolandım. Ama geri kalan kısmı daha derine batıyordu. Korkusunu ve canını yaktığımı hissedebiliyordum. On beş dakika sonra ter içinde kalmıştım ve yardım istemek için –ne yapardım bilmi-

yordum– onu gidersem boğulacağından endişe ediyordum.

"Merhaba." Bir gölge düştü üstüme; oydu. Sanki koyunu ona vurmak için kullanabilecekmişim gibi daha da sıkı kavradım. Köpek ayağa kalkmış kuyruğunu sallıyordu. Kısa bir süre hiçbir şey söyleyemedim. Adam çukura eğilerek bana baktı. "Acaba bana yardım edebilir misin?" Bir haber spikeri tonunda, ciddi bir sesi vardı. Cebinden cep telefonunu çıkarttı. "Buradan sinyal almıyor. Haritayı kullanıyordum ama gitti." Telefonu kaldırdı ve sanki bir şey okuyormuş gibi gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kafam karıştı." Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı. Kısık gözlerle bana bakıyordu. "Dün gece ağıldaki sendin, değil mi?" Koyun inledi. "Seni... saçlarından tanıdım." Boğazını temizledi. Koyunun ağırlığı yüzünden baldırlarıma kan gitmiyordu ama bacaklarımın nabzının hızlı ve güçlü attığını hissediyordum.

Yutkundum. "Yardımın çok makbule geçer."

Sanki birden kaçıp gidecekmiş gibi bir tavır aldı. "Koyunu çıkartmak için mi?"

"Ben de bunu umuyorum." Sakin bir tonla konuşmaya çalışıyordum ama başaramadım.

Kolları iki yanda sallanıyordu. Yumruklarını sıkıp gevşetti. "Kendi başına çıkmaz mı?"

Koyunun kalp atışını hissedebiliyordum. Ağırlığı çamura gitgide batıyordu. Bağırmamaya ya da küfür etmemeye çabalıyordum.

"Bu koyunu çıkartmam gerek," dedim net ve ölçülü bir tonla.

"Bu koyunu çıkartman gerek," diye seslendi Don. Döndüm ve muhteşem manzarası olan tepenin üzerindeki çite dayanmış olduğunu gördüm. Parmağıyla koyunu işaret ediyordu. Gereğinden fazla uzun bir süre başpar-

mağımı kaldırarak tamam diye işaret verdim. O da iki başparmağını da kaldırıp kocaman gülümsedi.

"Şu adamdan yardım istesene. Koyunlar hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Bu konuda çok fazla şey biliyormuş gibi görünüyor."

"Lütfen," dedim. Dişlerim çıktı ortaya. "Eğer bana yardım etmezsen koyunum çamurda boğulacak."

Bir çaresizlik ifadesi gelip geçti yüzünden. Sonunda ceketini çıkarttı ve yere serdi. Sete doğru eğildi. Köpek kalktı ve çamurlu poposunu cekete yerleştirdi.

"Tamam," dedi ve tek elini pat diye çamura koyarak diz üstü çöktü. Koyun korku dolu bir ses çıkararak ondan kaçmaya çalıştı. Adam çamura bata çıka tekrar ayağa kalktı.

"Tamam," dedi tekrar ve tokalaşmak için koyunun üzerinden elini uzattı. Eline baktım; Köpek'in diş izleri olan büyük bir erkek eliydi bu. Kollarımın koyunun altında olmasına sevinmiştim. Elini geri çekti. "Adım Lloyd."

"Jake," diyerek başımla selamladım onu. İki elini o kadar gürültülü bir biçimde birbirine çarptı ki koyun öne doğru sendeledi. Ardından ellerini ovuşturdu.

"Nereden başlamalıyım?"

Koyunun ağzı köpürmüştü.

"Korkutuyorsun onu."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Sen arkadan tut ben de önden."

"Arkadan," diye kendi kendine tekrar etti. "Güzel."

Koltukaltlarından kavradım onu. Adamın diğer taraftan tutmak için hazırlanmasını beklerken yumuşaklığı hissettim. Uzun süre gerindi ve derin derin nefes aldı. Sanki kollarını koyuna dolayacakmış gibi durdu; sonra son anda öne doğru eğilip omuzlarını gevşetti. Nihayet

başını koyundan uzak tutmak için büyük bir çaba harcayarak onu tuttu.

"İyi gidiyorsun." Don tepeden ötüp duruyordu.

"Tamam," dedi Lloyd. "Tamam."

"Üçe kadar sayacağım. Yukarı çek ve öyle tut.

"Tamam."

"Bir, iki, üç," ve ikimiz aynı anda çektik; koyunun bacakları çamurdan kurtuldu; bir mantar gibi aniden çıkıverdi. Bacaklarını sağa sola savurarak mücadele ediyordu. Adama bırakmamasını söylemek üzereydim ki bir çığlık atarak sırt üstü düştü. Koyun, sesten ürkmüştü; deli gibi tekmeler savurmaya başladı. Elimden kaydı ve yüz üstü çamura düştüm. Köpek havlaya havlaya bayırda bir aşağı bir yukarı koşuyor, at gibi şahlanıyordu. Koyun üç sıçrayıştan sonra tekrar çamura gömüldü. Kendimi yukarı çektim. Göğsünü tutmuş, bembeyaz ve hareketsiz bir halde çamurun içinde oturan adamın yanına gittim.

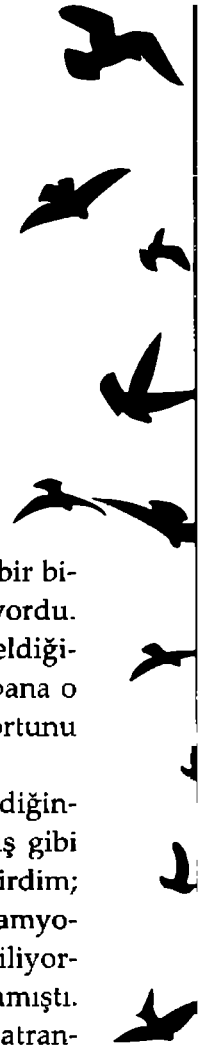
"Ne oldu? İyi misin?" dedim. Başını kaldırıp kuşku dolu gözlerle bana baktı. *Tanrım, kalp krizi mi geçiriyor?* diye düşündüm. Uzun ve yavaş şekilde nefes veriyor, sonra tekrar öksürmeye başlıyordu.

"Bu kadar hareket etmesini beklemiyordum." Gözleri yaşlanmıştı. "Yakından çok daha büyüklermiş."

Tepede Don'un kahkahalarla güldüğünü duyabiliyordum. "Tekrar denemeniz gerek!" demeyi başardı sonunda.

Adam çamurda oturduğu yerden bana baktı. "Sanırım koyundan korkuyorum ben," dedi.

10

Otto, güneşten kararmış ve damarlı ellerini rahat bir biçimde karnının üzerine koymuş dizilerini seyrediyordu. Önceden bu yörenin ısısının eklem yangısına iyi geldiğini söylemişti bana. Burada olduğum süre içinde bana o kadar alışmıştı ki bugünkü gibi sıcak günlerde şortunu giymek zahmetine bile girmiyordu.

Kelly'nin verandadaki yatağından beni izlemediğinden emin olduktan sonra dışarı tuvalete gidermiş gibi yaparak koşa koşa traktörün durduğu barakaya girdim; Otto'nun kullanmadığı, benim olması gereken kamyonetin açık kaputuna dikkatle baktım. Çalıştığını biliyordum; motor sesini duymuştum. Her yanı yağlanmıştı. Üzerime bulaşmaması için dikkatli olmalıydım. Katranruhu lekeli bir paçavrayla temizledim; elimi sokarak motorun arkasındaki kabloları hızla çektim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bunlar sadece silecekleri çalıştıran kablolar da olabilirdi. Kaputun kenarında duran ingiliz

anahtarını aldım ve çıkardıkları her gıcırtıda ödümü koparduğu için önemli bulduğum üç somunu söktüm. Televizyonun evden dışarı taşan bangır bangır sesini duyabiliyordum. Yani aslında endişelenmem gereken sadece Kelly'ydi. Kontaktaki anahtarı da çıkarmak geldi aklıma ama Otto'nun geçerken onların olmadığını fark edeceğini düşündüm. En azından motoru hemen fark edemezdi. Lastikleri yarabilecek kadar keskin bir şey bulamamıştım; bu yüzden olduğu gibi bıraktım. Barakadan çıktığımda eve arkamı dönerek somunları teker teker olabildiğince uzağa, çayırın uzun kuru otları arasına fırlattım. Paslanmış tırpanların, kırık kafeslerin ve bisiklet lastiklerinin arasında kayboldular. Geçen hafta kestiğimiz koyundan kalan leş kokusunu duyabiliyordum. Çayıra dikkatle bakmaya devam ettim, çünkü dün Kelly, çayırda gitgide uzaklaşarak gezinirken siyah benekli burunu sahip koyun ilişmişti gözüme. Yağ izlerinden kurtulmak için ellerimi ovuşturdum ve sonra adımlarımı sayarak eve doğru yürümeye başladım. Bu benim geri sayımımdı. Artık yapılacak bir şey yoktu. Kararı benim adıma ellerim vermişti. Otto kamyonetiyle uğraşmaya tekrar başladığında buradan gitmiş olmalıydım. *Lütfen Tanrım, bugün değil.*

Verandada, yastığının üzerindeki Kelly'nin yanından geçtim. Geçip giderken kokumu almak için başını kaldırdı. Bu *Merhaba* koklaması değildi; *Ne iş çeviriyorsun?* koklamasıydı.

İçeri girdiğimde Otto izlemekte olduğu *Shortland Street*'ten başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Karnı tok, elinde bir şişe bira, televizyonda benim de keyif alıyormuş gibi görünmem gereken şov programıyla onu en çok günün bu saatleri mutlu ederdi. Hemşire gibi giyinmiş bir kadın, bir barda limonlu soda ısmarlıyordu ve ben ellerimi kenetlemiştim. Sabah gidecektim; Otto'nun yaşlı bedeninin en yavaş olduğu saatlerdi bu.

Gecem uykusuz geçti. Penceremin dışında horlayan Kelly'yi dinledim bütün gece. Uykusunda çığlık atıyordu. Gün ışımaya başladığında kalkıp uyku hendeğinin az ötesine işemeye gittiğini ve ardından gün başlamadan son kez dinlenmek için kendini yastığına attığını duydum. Eğer uyanıksa gökyüzünü yavaş yavaş ele geçiren maviliği ve başka bir yerden gelip çayırın açık alanlarını boydan boya geçmekte olan çulluğu seyrediyor olmalıydı. Sinekler havayı ağırlaştırmaya başlamışlardı.

Otto kapımın kilidini açtığında şüphe çekmeden taşıyabileceğim her şeyi çoktan ceplerime doldurmuştum. Odadan ayrılmadan önce arkamda bırakmam gerekenlere tek tek bakarak onlarla vedalaştım. Bıçağı yatağımın altından alıp dolabın en arkasına asla bulunamayacak bir yere sakladım. Tüm olanlardan sonra bile Otto'nun, onun boğazını kesmeyi düşündüğümü bilmesini istemiyordum.

Pirzola ve yumurtadan oluşan bir kahvaltı hazırladım. Otto, tabağını bir dilim ekmekle sıyırdı ve mutlu bir ifadeyle iç çekti. Normal görünmek için ekmeğin köşesiyle bir yumurtayı zorla yedim; ama midem ağzıma gelmeye başlamıştı. Koşa koşa tuvalete gitmek zorunda kaldım. Geri döndüğümde Otto sırtımı sıvazladı.

"Geçen haftayı hatırlıyor musun? Belki sabah bulantılarıdır," dedi umut dolu bir sesle. "Annem küçük kardeşime hamileyken kusmasını engellemek için su rezenesi vermek zorunda kalmıştık. Kasabaya ilk indiğimde biraz toplarım." *Kasabaya ilk indiğimizde,* demedi. O zamanların üstünden çok su akmıştı. Bir gün beni hamile bırakabileceği konusunda hep endişeliydim. Her sevişmeden sonra duşta oturup her şeyi dışarı boşaltmaya çalışıyordum.

"Hadi bakalım," dedi midesini sıvazlayarak, "işe başlayalım."

Sandalyesini arkaya itti ve yanımdan geçerken iri ve kuru elini omuzuma koydu. *Son kez*, diye düşündüm; bu düşünce midemin sıkışmasına neden oldu. Otto, yanından geçtiği Kelly'ye pirzolanın kemiğini fırlatıp verandanın merdivenlerinden paldır küldür direkt tuvalete doğru yürürken tenimin uyuştuğunu hissettim. Kamyonetin anahtarı ocağın üzerinde asılıydı ve parıldıyordu. Lavabonun altından para kutusunu ve çengelde asılı duran anahtarı alıp, elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak kapıdan çıktım. Kelly, bacaklarını kocaman açmış kemiğini kemiriyordu. Yanından düşünceli bir şekilde geçerken başını kaldırıp düşük gözleriyle dikkatle bana baktı. Kendi kendime kamyonetten bir şey alacağım dedim; böylece eğer zihnimi okuyabiliyorsa ne yapmaya çalıştığımı anlamayacaktı. Ama anahtarı kamyonetin kapısına soktuğum anda kemiği bıraktı ve ayağa zıplayıp olduğu yerden ok gibi fırlayarak çok ama çok yüksek bir sesle havlamaya başladı.

Tuvaletin kapısı açıldı. Otto, pantolonu bileklerinde, yüzü kıpkırmızı bir halde eğri sarı bacaklarıyla çömelmişti. Kamyonetin içindeydim; kapı kapalı, anahtar ise kontaktaydı. Kelly camıma atlıyordu. Sakinliğimi korumak zorundaydım; kamyoneti stop ettirmek istemiyordum. Ama Otto'nun aracı viteste bırakmış olduğuna dikkat etmediğim için kamyonet stop etti. Otto pantolonunu çekmişti bile. Paniğe kapılmaya başlamıştım. Bir bahane bulmaya çalışıyordum. Park etme alıştırması yapıyorum ya da koyunların yanına gidecektim türünde bir şey olabilirdi. Aklıma gelen hiçbir şey beni kurtarmayacaktı. Otto, tuvalette okuduğu mizah dergisini, burnuma indirecekmiş gibi rulo şekline getirmiş sallaya sallaya bana doğru koşuyordu. Yüzü öfke doluydu. Kamyonet tekrar çalıştı; köpeği ittim; Otto o anda yetişerek tüm bedeniyle

kaputa yapıştı. Çok kısa bir an birbirimize dik dik baktık ve ben öyle ya da böyle bu işin burada bitmesi gerektiğini; beni yakalarsa yaşamımın çayırın uzun kuru otları arasında bir yerde son bulacağını anladım. Kelly günden güne toprağı kazarak bedenimi daha derine itecek; ben gitgide şişerken etrafımda sinekler uçuşacak ve güneş derimi soyup kemiklerimden ayıracaktı.

Geri vitese taktım; Otto küt diye yere düştü ve Kelly'den tiz bir ses çıktı. Otto tekrar ayağa kalkıp kulübeye doğru koşmaya başlayana kadar uzun süre geri geri gittim. Kamyonetinden söktüklerimin doğru parçalar olduğunu umut etmekten başka çarem yoktu.

Yavaşça ve dikkatli bir biçimde geri dönerken yan aynadan Kelly'nin yerde yattığını gördüm. Her şeye rağmen kötü hissettim. O sadece bir köpekti. Yola devam ettim. Tahta kapıda durmadım; çarparak içinden geçtim. O kadar eskiydi ki sanki kâğıttan yapılmış gibi uçup gitti. Sola dönüp kasabaya giden yola girdim ve hiç durmadan devam ettim. Dikiz aynasına bakmıyordum. Herhangi biri kamyoneti tanır diye durmadan geçtim kasabadan. Mazotun üçte birini harcayana kadar hızla sürmeye devam ettim ve bu süre içinde yolda en fazla iki araba gördüm. Kamyonetin beni götürdüğü yere düz bir hatta ilerleyebilirdim.

Burada hava farklıydı; ekşi et kokusu gitmişti. Rüzgâr kulaklarıma çarpıyor olmasına rağmen camları sonuna kadar açık tutuyordum. Eski, temizlenmemiş yerlerin ya da yağ ve yumurtanın kokusu değildi bu; taze yaprak, toprak ve zift kokusuydu. Olabildiğince keskin dönüşler yaparak üç veya dört küçük kasabayı rüzgâr gibi geçtim. Böylece beni aramaya geldiğinde onu atlatmış

olabilecektim. Otto'nun beni nasıl takip edeceğini merak ediyordum çünkü bunu yapacağından emindim. Polisi arama olasılığı vardı. Hapse girme fikri o kadar da kötü değildi. Beni burada kimse tanımıyordu.

Güneş göz kapaklarımı kırıştırmış hissini vermeye ve yavaş yavaş batıya doğru ilerlemeye başladığında bir motele girdim. Birkaç çizgiyi kaplayacak biçimde gelişigüzel park ettim. Zaten park yerinde başka kimse yoktu; o yüzden sorun olmazdı. Kamyonetin motoru kesik kesik nefes alan bir köpek gibi çalışıyordu.

Bankonun arkasındaki bayana, yoldan görünmeyecek şekilde park edebileceğim bir yer olup olmadığını sordum.

"Başınız dertte mi, küçük hanım?" diye sordu pek hoş olmayan bir tonla. Başına bağladığı küçük kırmızı eşarptan saçları çıkıyordu.

"Erkek arkadaşımı terk ettim. Beni bulmasını istemiyorum."

"Seni hırpalıyor muydu?" Başımı salladım. Kadının yüzü yumuşadı. "Tamam," dedi. "Önce ödemeyi yap; sonra sana arkada Eddie'nin teknesini çektiği yeri gösteririm."

Otto'nun kutusundan aldığım desteden üç banknot çıkarttım; kadın mutlu oldu. Kamyoneti park ettikten sonra kadın bana bir anahtar ve bir çikolata verdi. "Hüznünü yok eder," dedi. "Bir sorun olursa dokuzu çevir; hemen elinde beysbol sopasıyla Eddie'yi gönderirim."

Eddie'nin teknesi parlak kırmızı gövdesi olan bir sürat teknesiydi. Denizden o kadar uzaktaydım ki ancak kokusunu hayal edebildim; fiberglasa çarpan suyun esintisi, tekneyi okşayışı ve sesi geldi aklıma. Ertesi gün sahile gitmeye karar verdim. Oraya varana kadar durmayacak ve sonra yüzükoyun dalgaların arasında süzülecektim.

"Suya hiç değmedi," dedi kadın ve saçlarını eşarbın içinde tekrar bağlayarak, gerisin geri resepsiyona doğru yürümeye başladı.

Benzin istasyonundan bir kutu kibrit ve üzerinde yunus resmi olan bir posta kartı dışında üç paket de sigara aldım; Karen'la beraber bir zamanlar içtiğimiz markaydı: Holiday* (sanki sizi kandırmaya çalışırmış gibi). Sigara içilmeyen odamda bütün bir paketi içtim. Kadın bana çikolata ikram ettikten ve arkaya Eddie'nin teknesinin yanına park etmeme izin verdikten sonra böyle bir şey yaptığım için kötü hissediyordum ama henüz dışarı çıkamaya hazır değildim. Kartı yastığa yasladım; seyredilmeye değer bir görüntü olarak buldum. Cehennem gibi sıcaktı ve en ferahlatıcı koku sigara dumanı değildi muhtemelen, fakat çok iyi geliyordu. Otto'nun küçük pembe penisiyle ilgili tüm anıları zihnimden uzaklaştırmama yardımcı oluyordu.

Sigaralar bittikten sonra uzunca sıcak bir duş aldım ve hâlâ ıslak olarak yatağa girdim; böylece tavandaki vantilatör uyurken beni serinletebilecekti. Rüyamda Otto ve Kelly ile yalnız kalan koyunları gördüm ve gecenin bir vakti kalbim deli gibi çarparak fırladım; onlara ne olacağından endişeliydim. Tekrar uyudum ama şafak sökerken uyanıp tuvalete koştum ve arka arkaya kustum. Sanki içim dışıma çıkıyordu; pirzoladan, köpek tüyünden, Otto'nun dilinden ve Kelly'nin leş gibi kokan nefesinden kurtulduğumu hissediyordum. Musluktan su içtim; böyle yaptığımız zaman, annem içinde saklanmış bir örümcek olabilir diye kızardı bize. Kana kana içtim. Bir Holiday içerken gün doğumunu izledim; kuşların ötüşünün ve yepyeni kokan her şeyin tadını çıkardım.

---

* Tatil –*çn*

Biri benzin istasyonunda *Shearing World* adında bir gazete bırakmıştı. Bir fincan sade kahve ve bir bardak meyve suyu alarak gazeteye göz attım. Arka sayfada iş ilanlarının olduğu ve iş arayan insanların kendilerini tanıttıkları bir sütun vardı. Hemen hemen herkesin "Deneyimli" kısmı işaretliydi. Bir koyunu tutabilir ve yününü kırkabilirdim. Bunun doğru olduğunu düşündüm. Kahvemi dikip Holiday'e uzanırken buralardan uzakta, Kalgoorlie'de hareketli görünen bir yer seçtim; yeri bulabilmek için benzinciden bir harita aldım. Eğer sahile doğru gidersem yaklaşık iki bin kilometrelik bir yoldu bu. Ayrıca üç litrelik tropikal meyve suyu ve iki litre su aldım. Paramı idareli kullanmalıydım. Eğer istersem Kalgoorlie yolunda istediğim kadar oyalanabilirdim. Otto, para biriktirme konusunda şaşırtıcı biçimde başarılıydı; kutuda tahmin ettiğimden daha fazla para vardı. Acaba yarısını mı alsaydım diye düşündüm. Beni bulursa nasıl öldüreceğini tekrar düşünmeme neden oldu bu.

Toprak örtüsünün nasıl değiştiğine bakmak için yolda arada bir mola verdim. Güneye gittikçe her şey kırmızılaşıyordu. Bütün gece araba kullandıktan sonra sabahın erken saatlerinde sahile vardım ve Monkey Mia'nın durgun sularına ayaklarımı soktum. Tanıdık ve hoş kokuyordu. YUNUSLARLA YÜZÜN yazan bir tabela vardı ve iskelenin ucunda turuncu can yelekleri giymiş bir düzine kadar turist suda salınıyorlardı. Bu kadar çok insanı bir arada görmek sersemleştirmişti beni. Aralarında küçücük bir yüzgeç dolanıyor ve korktuğu için çığlık çığlığa bağıran genç bir kız dışındakilerin kahkaha attıklarını duyabiliyordum. Kız boşuna korkmuyordu. Böylesi bir turuncu sadece yunuslar tarafından değil, geçen her karaltı tarafından görünüyor olmalıydı. Onlardan uzak-

laşıp sahilin diğer tarafına doğru yürüyerek suya girdim ve kıyıdan uzaklaşmaya başladım; ama su en fazla kasıklarıma kadar geliyordu; yüzecek kadar derin değildi. Tam o sırada, bir yunus sürüsü, on altı tane ya da öyle bir şey, o kadar yakınıma geldiler ki sadece yüzgeçlerini değil, pürüzsüz sırtlarını ve hava deliklerini görebildim. Kollarımı kaldırıp salladım; bunu yaparken onları hem selamlıyordum hem de daha yakınıma gelmelerini engellemeye çalışıyordum.

Sahilin iç kesiminde, boş bir park yerinde, piknik masasının üzerinde büyük bir kertenkele vardı. Bir süre yakınındaki bir kayanın üzerine oturup onu seyrettim. Ayağa kalktığımda masadan fırladı ve çalıların arasında keyif çatmaya başladı. Piknik alanında bir tuvalet vardı ama biraz yaklaşmak bile iri sinekleri harekete geçiriyordu ve koku çok tanıdıktı. Bu yüzden ihtiyacımı gidermek için çalıların arasına girdim ve yüksek sesle kertenkeleden özür diledim.

Yolun kenarına park etmiştim, çünkü haritada gösterilen bir buçuk saat uzaklıktaki benzinliğe gidemeyecek kadar yorgundum. Diken üzerinde geçen bir geceydi. Otto hangi yöne gittiğimi bilmiyordu; yine de kamyonete bindim; motoru tekrar çalıştırarak düz arazide ilerledim ve kısmen saklanmak için çiçekli bir çalı öbeğinin arkasına park ettim. Kapıları kilitledim ve kamyonetin koltuğuna sığacak biçimde kıvrılıp kaburgalarıma batan el frenine rağmen deliksiz uyudum. Şafak sökmeden uyanmıştım. Kamyonetin az ilerisinde bir dingo* vardı; pençelerini uzun süre önce ölmüş bir şeyin arka bacaklarına dolamış onu mutlu bir şekilde midesine indiriyordu. Midemin kazındığını hissettim. Sanırım artık bir şeyler yeme zamanı gelmişti. Tropikal meyve suyunun kalanını

* Avustralya ve güneydoğu Asya'da yaşayan etçil yaban köpeği türü. -çn

bir dikişte içtikten sonra bir daha bundan içmemeye kadar verdim; üç litre fazla gelmişti.

Bir sonraki benzinliğe vardığımda her yer pişmiş et kokuyordu. Ne yiyeceğimi seçmem o kadar uzun sürdü ki kasadaki bayan gerilmeye başladı.

"Bir şey bulamadın mı, tatlım?" Sıçradım.

"Karar veremiyorum." Sanki nikâh yüzüğü seçiyormuşum gibi bir tavır içinde olduğumu düşünerek kızardım. Buzdolabının en dibinde gizlenmiş bir kâse salata buldum; bir peynirli gevrek ve bir kola aldım.

"Bu kadar düşündükten sonra," dedi kadın. Sevimsiz bir ifadeyle söylemediğini görebilecek kadar yaklaşmıştım ve gülümsedim. Sanki bir bardak viski doldurur gibi "Bu da ikramım olsun," diyerek çikolatadan Freddie The Frog* ekledi çocuk menüme. Oturmaya giderken camda kendi görüntüm gözüme çarptı. O kadar zayıftım ki elmacık kemiklerimin altındaki koyu izler yansımamda bile görünüyordu. Eriyinceye kadar Freddie The Frog'u torpido gözünde sakladım. Anladığımdan emin olmadığım bir şeyi temsil ediyordu. Kanguruları gördüğümde o kadar şaşırdım ki ne yavaşladım ne de arabanın önünden zıplaya zıplaya geçişlerini seyretmekten başka bir şey yaptım. Birini son anda fark ederek arka ayağına çarptım; havaya öyle bir fırladı ki sanki çarparak onu başka bir yaratığa dönüştürmüştüm. Tekrar yere düştüğünde öldüğünü düşündüm ama yanılmıştım; ben henüz kamyoneti durdurmayı başaramamışken o ayağa kalktı ve öncesinden daha da hızlı bir biçimde alçak çalıların arasına girdi. Yüreğim ağzımda, titreyen ellerimle direksiyona yapışmış bir halde oturup onu izledim. Hiçbir şey olmamış gibi kalkıp gitmiş olmasına inanamıyordum. En az 90'la gidiyordum. Böylesi bir sert bir darbe alan ve

* 1992 yapımı bir çizgi film. *-yhn*

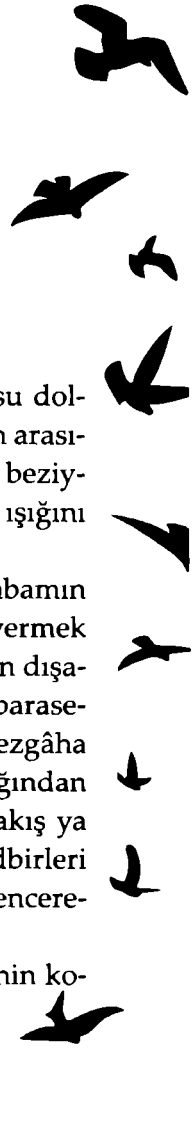
yine de devam eden bir yaşamın harikuladeliğine yüksek sesle gülmeye başladım. Yeteri kadar sakinleştikten sonra hasara bakmak için arabadan indim. Çamurluk ezilmişti ama yapacak bir şey yoktu. Boyası kalkmıştı. Başımı kaldırıp zıplaya zıplaya azimle uzaklaşmakta olan kanguruya baktım. Tam zıplarken birden durdu; bacakları sanki elektrikli bir çite takılmış gibi titriyordu. Düştü; tekrar kalkarak sendeleye sendeleye yukarı sıçradı. Bacakları düzensiz bir biçimde sağa sola gidiyordu; küçük kolları gökyüzüne doğru uzanmıştı; pençeleri yıldızlar gibi yayılmıştı ve bütün etrafı toz bulutu kaplıydı. Ötekiler uzakta bir karaltı halindeydiler artık ve o deliyordu. Yere her indiğinde bedeninin toprağa çarpışını duyabiliyordum. Kamyonetin arkasındaki alet kutusundan levyeyi alırken düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin vermedim. Bomboş caddeden karşıya geçtim.

Çalıların arasından ona doğru yürürken düşünmeye çalıştığım tek şey bunu yapabileceğimdi. Kollarım güçlüydü; levyem de öyle. Bir oraya yalpalıyordu bir buraya. Çalıların arasındaki alanın her yanı nereden geldiği belli olmayan kanla kaplıydı. Gözleri yarı baygındı; çırpınışının rüzgârı yüzüme çarpıyordu. Levye yerine elimde bir silah olmasını diledim. Başına bakarak artık yavaşlamaya başlamış olan ani hareketlerinin durulmasını bekledim. Bana doğru geldiğinde levyeyi havaya kaldırırken gözlerimin önüne burnu siyah noktalı koyunu getirerek, *Yapabilirsin,* diye düşündüm ve aleti tüm gücümle başının yan tarafına indirdim. Bir çatırtı duyuldu; üstesinden gelmiştim ki uzun vadede bu ikimiz için de iyi haberdi. Titremesi azaldı ama hâlâ hareket ediyordu. Çırpınması bittikten sonra tekrar tekrar vurmaya uzunca bir süre devam ettim. Ta ki baş diye bir şey kalmayana kadar...

Bir adım geri çekildim. Arkamda, otoyoldan bir şeyin

gelmekte olduğunu duyuyordum. Dönüp baktığımda gördüğüm bir taşıt katarıydı. Kenara çekilmemiş, yolun ortasında duran kamyonetimi görünce yüksek sesle korna çaldı ama yavaşlamadı; sollamak için yan şeride geçmesi yan aynama çarpmayacağı anlamına gelmiyordu. Aynam havada taklalar atıp asfalt üstünde paramparça olurken aracın içinden taşan kahkaha seslerini duyabiliyordum.

11

İçeride, Llyod kanepede otururken, bir bardağa su doldurmuştum. Lloyd içti ve ardından başını ellerinin arasına aldı. Yüzümdeki çamuru yıkadım ve kurulama beziyle sildim. Rüzgâr camları tıkırdatıyordu. Mutfağın ışığını açtım. Açılıp kapandı ve ardından tekrar açıldı.

Kaç yaşında olduğunu merak ediyordum. Babamın onu son gördüğüm halinden gençti ama hizmet vermek için gelen çiftçilerden yaşlıydı. Bardakları dolaptan dışarı çıkardım; sonra tekrar geri koydum. Bir kutu parasetamol buldum; ona verip vermemeyi düşünerek tezgâha koydum. Verirsem burada kalma cesareti bulacağından endişeliydim. Göz ucuyla izliyordum onu. Bir bakış ya da ani bir hareket kolluyordum. Mutfaktaki tedbirleri gözden geçirdim. Lavabonun altında bir çekiç; pencerenin kenarında yarım bir tuğla...

Arkam ona dönük bir halde, "Ağılda sana birinin ko-

yunlarımı öldürdüğünü söylemiştim," dedim.

"Aman Tanrım," dedi, "kusura bakma, dün gece bölük pörçük." Ona doğru döndüm. Gülümsedi. "Şey... Bunu kasten yaptıklarını mı düşünüyorsun?" Gözlerini benden ayırmasına izin vermedim.

"Evet."

Bakışlarını kaçırdı. Ama bir süre sonra, tam ben bu işin garipleşmeye başladığını düşünürken, gülümsedi ve boğazını temizledi. Parasetamolu uzattım ona. Sadece bu durağanlığı yok etmek için; başka bir amaçla değil.

Çok naziksin," dedi. "Teşekkür ederim." Kutudan dört tablet çıkartarak çiğnedi ve ardından bol bol su içti.

"Kaç koyunun var?" diye sordu. Soracak bir soru bulmuş olduğu için sevinmiş görünüyordu.

"Elli. Ama bu ay ikisini kaybettim; yani daha az."

"Ne öldürüyor onları? Tilki mi?"

"Belki. Çocuklar da olabilir. Bambaşka bir faili de olabilir." Sanki her zamanki yerinde oturuyormuş, sanki eski dostmuşuz, sanki bundan sonra ne olacağını biliyormuş ve sıradışı bir şey yokmuş gibi rahat görünüyordu.

"Çocuklar mı? Aman Tanrım." Gülümsedi. "Ben çocukken yaptığımız en kötü şey sigara ve meyan kökü çalmaktı."

"Doğru."

"Çocukların böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

Su dolu bardağımı kaldırdım ve hiçbir şey söylemeden içtim. Lloyd sustu. Rüzgâr ocağın davlumbazından içeri doğru çığlıklar atıyor ve bacadan kurum yağıyordu.

"Seni kasabaya götüreyim," dedim. Lloyd başını kaldırdı. Pencereden dışarı baktı.

"Ah, tabii. Olur. Çok kibarsın." Ama kalkmak için en ufak bir harekette bulunmadı. Bu yüzden cebimden

anahtarları çıkartarak gitme anlamına gelecek şekilde salladım. Köpek bile istifini bozmadan oturmaya devam ediyordu. Cansız bir gök gürültüsüyle birlikte bir şimşek çaktı tepede.

"Hemen yola çıksak iyi olur, yoksa ben..." Sustum; bir bahane bulacak kadar hızlı düşünemiyordum. Yine de anahtarlar elimdeydi.

"Oh, elbette. Hemen mi?" Tekrar camdan dışarı baktı. "Sence güvenli mi? Yani araba kullanmak."

"Sadece hava."

"Elbette, elbette." Hırıltılı şekilde nefes alarak ayağa kalktı. Köpek'in başını okşadı. "Küs değiliz, değil mi?" dedi ona. Köpek gözlerini kısarak dostça bir ifadeyle baktı. Bir an köpeği kızdıracak ne yapmayı planladığını merak ettim.

"O da bizimle geliyor," dedim.

"Tamam."

Yağmur camı dövüyordu. Ön kapıyı açmakta zorlandım; rüzgâr fırtınaya dönmüş gibiydi.

"Aman Tanrım!" dedi Lloyd ve üçümüz de kamyonete koştuk.

Şoför tarafındaki kapıda ağılda bulduğum kenarları keskin, ağır, tam avucumun içine uyacağını bildiğim, kısa bir su terazisi vardı. Lloyd, yolcu tarafındaki kapıyı kapatınca kamyonet göze daha küçük görünmüştü. İçerideki tüm havayı tüketmiş gibiydi. Ona bu kadar yakın olmak sol yanımın alev alev yanmasına sebep oldu. Arabayı tek gözüm onun üzerinde kullanacak ve eğer bana doğru uzanırsa hemen frene basacaktım; yolcu tarafındaki emniyet kemerini geri sarma mekanizması arızalıydı; öylece sallanıyordu. O, ön panele fırlayacaktı ve ben su terazisini kapacaktım. Arka koltuktaki Köpek'e baktım.

O sırada şekerleme yapıyor olmasını ummaktan başka yapacağım bir şey yoktu.

Silecekler son hız çalışırken yağmur damlaları, düşmüş yapraklar ve çalı çırpı arasından yolu zar zor seçebiliyordum. Tepeye vardığımızda yandan vuran rüzgâr kamyoneti sallıyordu.

"Ooooh," dedi Lloyd kolunu kaldırarak. Sıçradım ve ona baktım. O da sıçrıyordu ve koluyla tavandan destek alıyordu. Camdan dışarıya bakmak için öne doğru uzandı.

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey."

Yola bir kayın ağacı devrilmişti ki bu bizi yolu kapayarak bizi ormana itecek bir durumdu. Lloyd, dişlerini sıkmıştı; sanki dişlerinin arasından nefes alıyordu. Yavaşlamadım; etrafından dolanacaktık. Ne de olsa bu tür yollar için yapılmış dört çeker bir kamyonetti altımızdaki.

"Aman Tanrım!" dedi Lloyd ve diğer eliyle kapı koluna uzandı. Durdum ve vitesi büyük bir gürültüyle arazi vitesine geçirdim. Motor yüksek sesle homurdanmaya başladı ve tekrar yola koyularak arazide ilerlemeye başladım; kamyonet sağa sola sallanıyor ve her sarsıldığında Lloyd "Aman Tanrım!" ve "Lanet olsun!" diyordu. Gazı köklemiş bizi yola geri çıkaracak bayırı tırmanırken "Sağa!" dedi; o anda başaramayacağımı fark ettim. Tekerlekler boşa dönmeye, kamyonet kendi açtığı çukurda daha derine batmaya başladı ve sonunda pes edip olduğu yerde kaldı. Hava berbat bir kokuya bürünene kadar gaz verdim. Camlar buğulandı. Direksiyona bir yumruk attım; gözlerimi kapattım ve bağırmaya başladım. "Lanet olsun! Kahretsin! Siktir!" Ardından sessizliğin içinde Lloyd konuştu:

"Eyvah! Çamura saplandık. Bugün bir bu eksikti."

Su hâlâ akıyordu ve Lloyd alt katın banyosunda duş alırken kapının altından buhar çıkıyordu. Boş odaya göz attım. Buraya taşındığımda dolapta bırakılmış çarşaflar vardı ve karar verdiğim gibi fazla rahat olmayan, ihtiyacı karşılayacak yeterlilikte bir yatak hazırladım. Bir gece için uygundu ama uzun süre kalmaya özendirmeyecek türdendi. Battaniye kaşındıran cinstendi. Koyun için bana yardım etmişti diye hatırlattım kendime. Yapmasını isteğimde kamyoneti de itmiş; tüm yüzü çamur içinde kalmıştı. Ayrıca tekerleklerin battığı çukurları doldurmayı teklif etmişti; ama bu daha derine batmamızdan başka işe yaramamıştı. Bu, Don'un ve çekme halatının işiydi; yani benim yetersizlik sütunumda başka bir çentikti bu. Ama donmuş ve sırılsıklam bir halde eve vardığımızda Don telefonuna cevap vermedi.

Pencereyi açmak sonradan aklıma geldi; oda nem ve toz kokuyordu. Pencerenin pervazından içeri ölü pervaneler uçuştu. Bu görüntüden rahatsız olarak elimle topladım hepsini.

Lloyd, beline dolanmış havluyla banyodan çıktı. Bedenin çıplak kısımlarına bakmamaya çalışıyordum ama büyük kısmı çıplaktı. Göğsünün bolca kıl vardı; bunların bazıları griydi. Salına salına bana doğru yürüdü; havlu düşüverecek diye ödüm koptu.

"Bunları yıkayabileceğim bir yer var mı?" diye sordu çamura bulanmış giysilerini göstererek. "Ya da sadece kurutayım mı?"

"Çamaşır makinesine koyabilirim," dedim ama sesim hiç ummadığım kadar cırtlak çıktı. Boğazımı temizledim ve kendiminkinden daha boğuk bir sesle konuşmaya devam ettim. "Sonra kaloriferin üzerinde kuruturuz."

"Eğer zahmet olmazsa," dedi Lloyd, "çok memnun olurum. Şimdiden çok daha iyi hissediyorum." Gülümsedi. Ben ise kaşlarımı çatıp arkamı döndüm.

Havlusu belinde, odanın içinde dolanarak duvardaki fotoğraflara bakıyordu. "Bunlar senin mi?" diye sordu üniformaları adamlardan birini işaret ederek.

"Taşındığımda buradaydılar."

Havlunun kenarından görünen baldırını kasmak gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı.

"Don'a aitler. Burayı ondan satın aldım."

Lloyd başını sallayarak böğürür gibi bir ses çıkarttı. "Bunları sana mı bıraktı?"

"Sanırım."

"Hıı."

Bunu söylerken ne kastettiğinden emin değildim ama sinir bozucu bir şey vardı. Sadece oturup giysilerinin yıkanmasını ve kurumasını bekleyemez miydik? Tekrar Don'u aradım. Cevap yoktu. Geç oluyordu. Eğer bir süre daha cevap vermezse bu gece kasabada kalıyor demekti. Fırtınanın dinmesini, gecenin sona ermesini, Don'un eve dönmesini ve telefona cevap vermesini bekleyerek ne kadar süre geçireceğimizi hesaplamaya çalıştım.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Lloyd bana baktı; Köpek de aynı şekilde. "Sana zahmet vermek istemiyorum."

"Sorun değil," dedim.

Bir gece önce ısıtmakta olduğum yahniyi ocağa koydum. Lloyd iç çekerek kendini kanepeye bıraktı. Göz ucuyla onu izliyordum. İç çekmesinin sebebinin rahatlama değil, nefesini acı içinde almasının olduğunun farkındaydım, çünkü kanepenin sert ve kırık ahşap kısmına denk gelmişti. Öyle olduğunu fark etmemiş gibi yaparak arkamı döndüm. Ama camdaki yansımasını görebiliyor-

dum. Belinde acıyan yeri ovalıyordu. Köpek yanına tırmanmıştı ve Lloyd, onun kulaklarını okşuyordu. Gevşemek için büyük bir çaba harcıyordum.

Lloyd'un bacağı havlunun kenarından yine kasılmış bir halde çıktı. Kolunu kaldırıp başına dayayınca koltukaltını gördüm. Dolaba gittim; Don'un bıraktığı bir sabahlık buldum. Kanepenin kenarına koydum.

"Bunu giyebilirsin," dedim ve ocağa geri döndüm.

"Harika," dedi. Arkamı tekrar döndüğümde sabahlığı bağlıyordu. Islak saçları bir türban gibi havluya sarılmıştı. Sanırım sabahlık Don'un karısına aitti. İki yakasında da boydan boya papatya desenleri vardı ve kenarları çizgi fare motifleriyle çevrilmişti. Lloyd biraz daha dikkatli oturdu. "Çok hoş," dedi kendi kendine.

Zaman yavaş geçiyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" Gözlerimi kırpıştırdım.

"Eğer zahmet olmazsa çok iyi olur," dedi.

Viski koyarak uzattım. Bardağı iki eliyle kavrayıp ağzına götürdü.

Ben mutfak masasında oturuyordum; o ise kanepedeydi. Arada sırada sohbete başlamak isteyen biri gibi iç çekiyordu. Viskimizi içtik. Kendi viskimi hızlıca içtim. Ne zaman sessizlik rahatsızlık verici bir hal alsa başka bir yudum alıyordum.

Nihayet "Sanırım burada ne yaptığımı merak ediyorsundur," dedi.

Cevap vermedim; sadece onu izliyordum. Öne doğru eğilerek bardağını yere, ayağının dibine koydu. "Bak," dedi fazlasıyla sıcak ve beğenimi tetikleyen bir tonla. "Durduk yerde ortaya çıkmamın sana tuhaf gelmiş olabileceğini düşündüm." Cümlenin sonunda ses tonu yükseldi. Sanki daha önce dikkatimi çekmeyen bir aksanı vardı. Sırtımı dikleştirerek oturdum.

"Nerelisin?" diye sordum bu sorunun gerektirdiğinden daha saldırgan bir tonla. Yüzü asıldı.

"Köken olarak mı?"

"Avustralyalı mısın?"

"Barnsley. Annem Stockton'dan, babam ise Leeds'ten. Barnsley'de büyüdüm. Londra'da yaşıyorum." Aksanı yok olmuştu; meğer sadece bir kulak yanılmasıymış. Arkama yaslandım. Kısa bir sessizlik oldu. "Sen ise açıkça *belli* oluyor ki Avustralyalısın." Ve ardında şu soru geldi: "Seni bu adaya getiren ne?"

"Koyunlar."

"Öyle mi?" dedi konuşmaya devam etmemi bekler bir ifadeyle. Cevap vermeden kalktım ve bir içki daha doldurdum. Ona da bir tane daha vermemenin garip olduğuna karar verdim. İçkisini yeniledim. Başını kaldırıp gülümsedi. Oysa içki erkekleri asık suratlı ve yavşak yapar. Kendiminkine su ekledim.

Yahni gereğinden uzun süredir pişmiş ve dibi tutmuştu. Masaya ağzına kadar dolu iki kâse yahni ve ekmek koydum.

Lloyd havluyu başından alıp eliyle kulak çevresinde grileşmiş ve kuruyunca dalgalanmış saçlarını düzeltti.

Ekmek bıçağını aradım bir süre. Sonra hâlâ üst katta olduğu geldi aklıma.

"Şu an bıçağım yok, o yüzden ekmeği kopartman gerekecek," dedim. "Tereyağını da kaşığın tersiyle yayarsın." Lloyd, sanki bu durum sırdaşı bir şey değilmiş gibi başını salladı.

12

O kadar sıcak geliyordu ki sanki ölü bir sıçan gibi şişecek ve patlayacak gibiydim. Koyunları kontrol ettikten sonra bisiklete atlamış rüzgâr saçlarımı uçuştururken buldum kendimi. Otto'nun beni nerede bulabileceğini bilmiyor olduğu hissine kendimi kaptırmıştım ve yola devam ediyordum. Sırtımı, omuzlarımı ve göz kapaklarımı kavuran güneşi hissederek vahaya doğru pedal çeviriyordum. Sanki bir hedefe doğru yola çıkmışım gibi hissetmek her şeye değerdi. Bu kuraklıkta hâlâ kurumamış bir su birikintisi bulmayı hayal ediyordum. Düşüne düşüne vahanın sonuna kadar pedal çevirdim. Ama orada bir şey yoktu. Ne kadar süredir yolda olduğumu bilmiyordum ama sıcaklığın farkına garip bir şekilde varmıştım. Hararet gelip gidiyordu. Vahanın yerini siyah ve kırmızı yıldızlar almıştı. Tek isteğim yola devam etmekti. Bir hafta boyu pedal çevirsem, güneş beni öldürse bile sahile

varmak istiyordum. Yüzeyin altındaki serinliğin hüküm sürdüğü derin boşluğu görmek için suyun içinde gözlerimi açmak ve akıntının beni istediği yere götürmesine fırsat vermek istiyordum. Uzaklara...

Bir kayaya çarpınca bisikletten düştüm. Gidonun üzerinden fırladım. Dizlerim ve ellerimin derisinin sıyrılması dışında iyiydim ama zar zor ayağa kalktım. Azıcık bir gölgesi olan bodur bir ağaç vardı. Bisikletle oraya giderek yere yığıldım. Dudaklarım tuzluydu; susamış ve güneşten kavrulmuştum ama mutsuz değildim. Orada uzandım ve sıcak havada ıslık çalarak tepemde süzüleni seyretmeye başladım. Onun bir martı olduğunu, benim ise zıplayan ufak balıklar arasındaki bir teknede olduğumu hayal ettim. Karen da benimleydi; kola içiyorduk; parmaklarını benim parmaklarıma kenetlemişti. Orada kalabilir; demir alıp teknede uzanarak denizin beni merkezinin olduğu yere götürmesine izin verebilirdim.

Beynimdeki koridorda ilerlerken iki yandaki kapılara bakmadım bile.

Uyandığımda Otto tepemde dikiliyordu. Yüzü öfke doluydu. Beni kaldırdı ve omuzuna attı. Güneşten kavrulmuş derimin yüzüldüğünü hissettim. Tamamen yanmanın nasıl bir şey olduğunu anladım.

İkinci kez uyandığımda yataktaydım ve Otto dudaklarımı suyla ıslatıyordu. Sonra sırtıma ve bütün yüzüme krem sürdü. Kendi kendine "Lanet olası nankör," dediğini duydum.

Ertesi sabah ateşim vardı ve oda dönüp duruyordu. Otto benimle konuşmuyordu. Sadece ara sıra bir sandviç getiriyor ve yiyene kadar tepemde dikiliyordu. Ben iyileşene kadar bu böyle gitti. Kendimi iyi hissettiğimde havluya sarılmış bir halde yatak odasından çıktım. Otto, ora-

da, oturma odasında dizi seyrediyordu. Bana bakmadı.

Televizyona bakarak "Demek prenses kendine gelmiş," dedi.

"Kayboldum," dedim.

"Dümdüz yolda mı kayboldun? Bunu başarmak epey beceri ister."

"Bir su birikintisi arıyordum," diye söze başladım ama bir şeyler uydurmaya çabalarken gözüm evin önündeki bir şeye takıldı ve sustum. Bisikletim yan yatmış duruyordu, paramparçaydı. Arabayla tekrar tekrar üzerinden geçilmiş ve ezilerek dümdüz yapılmıştı.

"Bisikletim," diyebildim sadece.

Otto bana baktı. "Görmedim," dedi. İnandırmaya dahi çalışmadı.

O gece odamdaydım; Otto kapımın kilidini açtı; yanıma uzandı ve sevişmek istedi. Ama ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Kızgındım. İttim onu.

"Ne bu şimdi?" diye sordu.

"İstemiyorum."

"Kapris mi yapıyorsun?" Cevap vermedim. "Elime bir sopa alıp seni eşek sudan gelene kadar dövmediğim için şanslısın, küçük hanım," diyerek ayağa kalktı. Tam kapıdan çıkarken, "Beni aptal yerine koyma," dedi. Sonra kapıyı çarptı ve gürültülü bir biçimde kilitledi. Oturma odasına gidip televizyonu açtığını duydum. Buzdolabının kapağını öyle bir kapattı ki ev sallandı.

Sabah gözlerinde zalim bir bakışla karşıladı beni.

Tek söylediği "Et bitmek üzere," oldu ve beni bileğimden tutup kamyonete götürdü. Kelly, heyecandan nefes nefese bir halde orada bekliyordu. Koyunları dışarı çıkardık. Otto kamyonetin arkasından siyah branda bezinden yapılmış ağır bir çanta aldı. Evin bodrumundaki ayakka-

bıyı düşündüm. Ağıldaki küpeyi... Kelly'nin uzun kuru otlar arasında yemek için bulduğu şeyleri...

Otto, daha önce görmediğim kadar ürkütücü bir güçle bir koyun yakaladı; sanki o âna kadar bütün kasları kış uykusuna yatmış gibi bir açıklıkla. Koyun kırkarken kullandığı güçten farklıydı bu; zalim bir tarafı vardı. Sanki koyunun başına gelecekleri anlamasını ister gibiydi. Önündeki rampaya astı onu; koyun korkunç bir ses çıkarttı. Ben ağılın dışında hiç konuşmadan öylece duruyordum. Kelly de ses çıkarmıyordu Otto'nun yanında yere sinmiş, kuşku dolu bakışlarla sinsi sinsi sağa sola sürünüyordu; kıvrıla kıvrıla süzülen bir yılana benziyordu. Diğer koyunlar kulaklarını öne doğru uzatmış; ağılın en uzak köşesine çekmişti. *Teker teker* diye düşünüyor olmalıydılar. Sert bir tekme savurarak çiti yıkıp onlara kaçmasını söyleme arzumu bastırdım. Orada öylece duracaklardı. Bulunduğum yerden ağılın içini ve altında siyah bir leke olan kancayı görebiliyordum.

"Buraya gel, kadın. Nasıl yapıldığını görmeni istiyorum," diye bağırdı Otto. Onu duymamış gibi davrandım, çünkü yerimden kımıldayamıyordum. Başını iki yana salladığını gördüm. Koyunun çığlıkları iliklerime kadar işliyordu. Çantasından büyük bir kasap bıçağı aldı ve koyunun beyaz boğazını boydan boya kesti. Hayvan hâlâ yaşıyor ve melemeye çalışıyordu. Otto, arka bacaklarının arasından sıkıca kavradı onu; bacaklarını hâlâ deli gibi çırparken boğazından açık bırakılmış bir musluk gibi kan akıyordu. Otto bir kez daha kesti boğazını. O, gırtlağı ile uğraşırken şakır şakır akan kanla birlikte hayvanın sesi de aktı gitti ve tekmeleri zayıfladı. İçimde dışarı çıkmayı arzulayan bir çığlık vardı; buna izin vermeyecek; başka yöne bakmayacaktım.

Otto koyunu yere indirdi. Hâlâ hareket ediyordu; ama

gayet yumuşakça. Artık hiçbir yere gidemezdi. Tam o sırada Kelly havlamaya başladı; dişlerini çıkararak koyunun artık kaymış, beyazı ortaya çıkmaya başlamış gözlerinin dibine girdi. Koyuna tekrar tekrar saldırdı ama onu ısırmadı; sadece yüzünün yakınındaki havayı ısırmaya çalışıyordu. Tekrar beni çağırdıklarını duydum ve bu kez içeri girdim. Ağılın içi taze kan kokuyordu.

"Bunun nasıl yapıldığını öğrenmen gerek." Elinin tersiyle dudağının üst kısmındaki teri sildi; yüzüne kahverengiye dönüşmüş kan izi bulaştı. Dik dik bana baktı; ensemdeki tüyleri diken diken yapacak türden bir bakıştı bu. Bu adamın doğasında kan kokusuyla ilintili bir şey vardı. Ağılın tepesinde bir kuş ciyakladı. Otto omuz silkti ve gerilim arttı. "Sorun değil, bir tane daha yapacağız." Dizlerimin bağı çözüldü.

Koyun ölmüştü ve Kelly, ağzı sulanmış bir halde ödülün verilmesini bekliyor; artık onu ısırmaya çalışmıyordu. Otto, daha küçük bir bıçak aldı ve koyuna birkaç kanca takıp makara ve iple yukarı çekmeden önce arka bileklerindeki deriyi kemiklerden ayırdı. Koyunun açık gözlerine oturmuş kan damlacıklarını görebiliyordum.

"Müslümanlar bu işi böyle yaparlar," dedi yüzünde tatminkâr bir ifadeyle. Ön bacaklarından birini keserek, sanki hep ona aitmişçesine kabul eden Kelly'ye verdi. Kelly ayağa kalktı ve bacaklarını iki yana açarak bacağı dişleri arasına alıp parçalamaya başladı.

"Hadi bakalım," dedi Otto. "Şimdi git birini kap." Hareketsiz duruyordum. "Hadi; kaldır kıçını."

"Yapamam," dedim.

"Koyun kaldırdığını gördüm daha önce. Hadi!", dedi Otto. "Geri zekâlı gibi davranma."

"İstemiyorum."

Otto gözlerini kısarak bana baktı. "Hayvan yetiştirme-

nin bir parçası da bu. Aynı şeyi Carole'a da söylemiştim; o da beni dinlememişti. Azıcık kandan kork diye seçmedim seni." Yüzünde hafif bir gülümseme vardı; belli etmemeye çalışıyordu ama eğleniyordu. Beni korkarken görmek hoşuna gidiyordu.

Güçlü kollarının omzumdan sarktığını hissettim. Tüy kadar zayıflardı. Böyle bir şeyin yapılmamasının önemini ona anlatabilmemin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Kötü davrandığım için üzgün olduğumu söylemek, söz veriyorum bir daha yapmayacağım demek istiyordum. Sopayla dövülmeye razıydım ama bu değil. Ama tek söyleyebildiğim "Lütfen," oldu.

Paldır küldür ağıldan çıktı ve çıldırmış gibi bakan bir koyunla geri geldi; burnu siyah benekli olanla... Yüzünde bir gülümseme vardı; bu kez belli etmemek için bir çaba harcamıyor ve onun hakkında ne düşündüğümü umursamıyordu. Yaramazlık yapmış bir çocukmuşum gibi baktı bana; sanki bir ders verecek ve ardından kahkahalarla gülecekmiş gibi... Ne kadar istemiyor olursam olayım bu iş gerçekleşecekti. Şortunun altında erekte olduğunu görüyordum. Bunun sebebi en çok küçük bir çocuk gibi olduğum halimden hoşlanmasıydı. Öyle ki beni yatağa sokup kaşıkla besleyebilirdi. Ve ben, bu meydan okumanın korkutucu kesinliğini gördüm. Ona düşündüğünden daha güçlü olduğumu gösterecektim ve burnu siyah benekli koyunu kurban edecektim.

Tentenin bir kenarı bana kadar ulaşmayan bir esintiyle sallanıyordu. Gözlerim yaşla dolmak üzereyken dönüp onu sabitledim ve gözlerimi kırpıştırarak onları içime akıttım. Bir önceki koyunun sıcaklığının ve kırmızılığının hâlâ durduğu tezgâhtan bıçağı aldım. Siyah benekli koyun Otto'nun altında çırpınıp duruyordu. Kelly diğer koyunun ayağını kemirmeyi bıraktı ve izlemeye koyul-

du. Koyunu bacaklarımın arasına alıp boynunu ortaya çıkacak şekilde başını geri atmam ilgisini çekmişti. Tek elimle koyunun siyah benekli burnunu sımsıkı tuttum; böylece artık o korkunç sesi çıkaramayacaktı. Ve tek bir hareketle, elimden geldiğince derin ve sert bir biçimde boğazını kestim. Ne olduğunu anlamadan ölmesini istiyordum ama kan fışkırırken o hâlâ altımda debelenmeye devam ediyordu. Onun gücüyle birlikte benimki de bitti. Ona sımsıkı sarıldım ve başının arkasındaki yüne yüzümü gömdüm. Kelly tekrar havlamaya başlamıştı. Otto sessizdi; beni seyrediyor ve hâlâ elimde tuttuğum bıçağa bakıyordu. Gülümsemesi yok olmuştu.

Otto koyunların kaburgaları ve derileriyle işini halleder halletmez leşleri evin yanındaki otlağa attık. Kelly, neşe içinde, yavru bir köpek gibi hoplaya zıplaya yanımızda yürüyordu. Fazla uzağa atmadık. Kelly koşarak gitti ve kalan parçaları tekrar tekrar dişlemeye başladı. Keşke kafalarını koparsaydı. Kelly ön bacaklarını üzerinde çökerek artıkların üzerine yumuldu. Neredeyse eve girer girmez seviştik. Ne istiyorsa onu yapmasına izin verdim ki bu her şey demekti. Daha sonra, Otto gittiğinde, kendimi yere attım ve siyah benekleri görene kadar sınav çektim.

Sabah, duş aldıktan sonra banyo lavabosuna dayanmış ayakta dikilirken Otto'nun kulak damlası çarptı gözüme. Bir saniye bile düşünmeden kapağı açarak boğazımdan aşağı döktüm. Otto içeri girdiğinde beni tuvalete kusarken buldu.

"Neyin var, yavrum?"

Midem bulanıyordu; yine de abarttım.

"Hastaneye gitmem gerek." Oraya gider gitmez sıvı-

şabilir ya da birine, nazik bir hemşireye mesela, ondan kaçmam gerektiğini söylerdim. Beni arabasına koyup gara götürdüğünü ve sahile giden otobüse bilet almam için para verdiğini canlandırdım gözümde. Ben kusarken Otto elini alnıma koydu. Ateşim çıksın diye dua ediyordum.

"Acıyor," dedim midemi tutarak. Apandisitimin patladığını düşünmesini istiyordum. Otto elini yüzümde gezdirdi.

Nihayet, "Kasabaya gidip mideni rahatlatacak bir şey alacağım," dedi.

"Doktora gitmeliyim."

"İyi olacaksın." Gitmek üzere kalktı.

"Doktora gitmek istiyorum. Gerçekten kötüyüm," dedim mümkün olduğunca zayıf bir ses tonuyla. Ama Otto kararını vermişti. Lekeli yüzünde görebiliyordum bunu.

"Sana ilaç alacağım. Yine çok fazla güneş altında kaldın," dedi son sözünün bu olduğunu fark ettiren bir ifadeyle.

Otto'nun bensiz uzaklaşan kamyonetinin sesini dinledim. Oysa bir benzinlikte kola içmeyi ve birkaç paket Holiday alıp bir tane de orada tüttürmeyi hayal etmiştim.

Damlanın hepsini kusarak çıkarttım. Ama Otto'nun kulaklarının içindeki yapışkan kiri düşünüp duruyordum. Yuttuğumun sadece damla olduğunu biliyordum; yine de kulak kirinin içimi kapladığını hissediyordum. Biraz temiz hava almaya çıktım. Kelly, tel kapının diğer tarafında sessizce oturmuş hareketlerimi izliyordu. Orta parmağımı kaldırıp el işareti yaptım ona ama oralı olmadı.

Otto'nun yatak odasının duvarında açık sarı bir vazonun içinde mor bir çiçek demeti olan bir resim vardı. Odada dekor olma özelliğini taşıyan tek detay buydu.

Başka birinden kalmıştı; muhtemelen Carole'dan. Buraya hiç girmezdim; temizlemek için bile. Hep o benim odama gelirdi. Sanki yatağının altında bir tabak yahni saklıyormuş gibi kokuyordu oda.

Gardıropta koltukaltları sapsarı ve sert, güvelerin yemiş olduğu bir takım elbise buldum. Ayrıca incecik bir kadına ait dört elbise vardı. Onların altına, ikisi mor ve dolgu topuklu, biri pembe ve topuklu, ufacık üç adet kadın ayakkabısı konmuştu. Üçünün de öyle kritik bir noktası vardı ki tek bir parmağım bile girmezdi. Pembe ayakkabıya bakakaldım. Yatak odası penceresinden çayırda bir şeyin kımıldadığını gördüm. Büyük bir olasılıkla ya fareydi ya da sıçan. Nefesimi tutup dikkatle bakmaya başladım ama uzun kuru otlar arasından bir şey çıkmadı.

Elbiselerin üzerindeki rafta kapağı olmayan bir çikolata kutusu vardı; içinde Carnarvonlu Carole McKinney'nin ehliyeti bulunuyordu. Yaşı kırk iki yazıyordu. Mavi ve turuncu renkli, deniz kabuklarından yapılmış iki bilezik, kapaksız pembe bir ruj vardı. Bunların altında ise Carole ve Otto'nun düğünlerinde çekilmiş büyük, renkli bir fotoğraf. Otto, kol altları lekeli bir takım elbise giymişti; Kelly yanında durmuş, doğrudan fotoğraf makinesine bakıyordu. Otto kolunu Carole'ın omuzuna atmış; kol altı ortaya çıkmıştı. Carole karşımda asılı duran elbiselerden birini giymişti. Oldukça abartılı, tek omuzu açık ve diğer omuzunda ise kocaman saten bir fiyonk olan mor bir elbiseydi bu. Carole açılmaya hazır bir hediye paketine benziyordu. İki eliyle beyaz tüylü, küçük bir köpek tutuyordu. Alagarson kesimli kısa saçları permalıydı ve her yerinde sarımtırak gölgeler vardı. O kadar çok rimel sürmüştü ki gözleri zar zor görünüyordu. Kutudaki pembe ruju da sürmüştü; şaşılası derecede dişlek dişleri dikkat çekiyordu. Carole dişlerini saklamaya çalışarak

gülümsüyor; koyu tenli uzun bacağını sergiliyordu. Otto, sırtı dimdik, gözlerinde güneşi bile yakacak bir ifadeyle kendinden emin dikiliyordu. Her şey Darwin Evlendirme Dairesi'nin önünde gerçekleşiyordu. Carole'ın taktığı küpeleri fark edince avuçlarım terlemeye başladı. Görmemek için fotoğrafı gerisin geri kutuya koydum. Oysa asıl isteğim yırtmaktı.

Mutfağa gittim ve lavabonun altındaki, içi paslı konserve açacakları ve eğrilmiş kaşıklarla dolu kutuyu çıkarttım. Eğri bir et bıçağı buldum; kutuyu tekrar lavabonun altına koymak adına ittim. Kutunun her zaman durduğu yerin hemen arkasındaki boşlukta daha önce dikkatimi çekmeyen altın rengi teneke bir kutu vardı. Bir kaşık yardımıyla kapağını kaldırdım; içinde kalın bir deste para gördüm. Bunu ve kutuyu yerine koydum; sonra bıçağı yatağımın kenarına sakladım. Yatağa uzandım ve parayı, bana ne kadar süre yeteceğini düşündüm. Otto'nun patikadan gelmekte olan kamyonetinin sesi duyuldu. Bir kutu kola ve naneli bir şurup getirmişti bana.

13

Erken uyandım ve birkaç dakika yatakta oyalanarak kafamdakileri bir düzene sokmaya çalıştım. Yatağa girmiş ve merdivenlerden gelecek gıcırtıları dinlemeye koyulmuştum. Kimse gelmemişti. Duvarda yumruk sesi duymayı beklemiştim; o da yoktu. Evde bir şeyler değişmişti. Tilki bile acı acı bağırmıyordu. Deliksiz uyumuş, rüya görmemiştim. Uyandığımda pencerede kocaman yağmur damlaları vardı ve çerçevenin içindeki cam arada bir gümbürdüyordu. Ama gökyüzü simsiyah değildi artık. Rüzgârın dümdüz ettiği tepenin zirvesindeki çalıları görebiliyordum.

Lloyd alt kattaki kanepede uyuyordu; göğsünde açık bir İncil vardı. Lambayı açık bırakmıştı. Söndürmek için düğmeye bastığımda sıçrayarak uyandı.

"Tanrım," dedi elleriyle yüzünü kapatarak. Ahize-

yi kaldırarak Don'un numarasını çevirdim. Hâlâ cevap yoktu. Geç kalmıştım; gelmiş ve çoktan çıkmış olabilirdi. Döndüm ve Lloyd ile İncil'ine baktım.

"Yobaz dindarlardan biri misin?" dedim. Bir süre ellerini gözlerinin üzerinde tuttu. Çektikten sonra bana baktı.

"Anlamadım," dedi. Ardından kucağındaki İncil'i fark etti. "Ha!"

Çaydanlığı doldurmaya başladım.

"Hayır. Bulabildiğim tek kitap buydu. Bir göz atayım dedim." Uzun uzun esnedi.

"Nasıldı?"

"Seni dinleyerek uyanık kalmaktan iyiydi."

Laf olsun diye konuşmayı bıraktım. "Beni dinleyerek mi?"

"Tanrım! Korku filmi gibi bir rüya görüyordun. Birinin seni öldürmeye çalıştığını sanarak üst kata çıktım ama köpek içeri girmeme izin vermedi. Bağırıp duruyordun. Seslendiğimde uyanmadın."

"Gidip koyunlarla ilgilenmem gerek," dedim. Sonra dönerek odama çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım. Küvet ağzına kadar su doluydu. Tıpayı çekerek suyun akıp gitmesini seyrettim. Ellerimi havluya kuruladım ve aşağıya inerek Lloyd'un karşısında durdum.

"Artık gidip koyunlarla ilgilenmem gerek," dedim tekrar.

Koyunların hepsi beni bekliyorlardı. Soğuk hava dudaklarımı ısırdı; ağzımdan beyaz buhar çıkmasına neden oluyordu. Günde yeni bir koku vardı; rüzgâr yön değiştirmiş, tuz ve açık havada yakılan ateş kokusunu getirmişti. Gece düşen kar tanelerini toprağa yapıştırmıştı adeta. İkiz ya da üçüz doğuracak gibi görünen koyunları

kırktım. Köpek, bir tavşanın arkasından ormana daldı.

Bir düzine ya da daha fazlasını kırktım. Ben çalışırken ormanın derinliklerinde bir tilki belirdi. Yaptığım işi bırakarak onu seyretmeye başladım. Koyunlara kıyasla küçük ve ürkekti.

"Sen değildin, değil mi?" diye sordum yüksek sesle. Eğer diğer çiftçiler gibi davranmam gerekseydi silahımı kapar onu orada temizlerdim. Arkasında ağır aksak yürüyen, cılız iki yavru gördüm. Daha çok küçüklerdi; sütünün gelmesi ve gücünü koruması için yiyeceğe ihtiyacı olmalıydı. Az önce kırktığım, keyifle toprağa uzanmış koyuna baktım. Toprağın yumuşaklığı karşısında kendi bedeninin sertliğinden dolayı iç geçirdiğini gördüm.

Tilki yavrularından biri ağzıyla sinek kapmaya çalıştı; dişi tilki çalıların arasında bir şey görüp birden dikildi. Tek ayağını kaldırmış bir vaziyette kulak kabarttı; ardından yavrulardan birini ensesinden tutarak yönünü değiştirdi; daha güvenli olan karanlığa doğru ilerlerken diğer yavru da onu takip etmeye başladı. Köpek ormandan çıktı; uzun pembe dili dışarı sarkmış, burnuna otlar yapışmış ve arka bacağına yabani bir ot parçası dolanmıştı. Mutlu görünüyordu. Eğer fırsat bulsalar, birbirlerini öldürürlerdi. Önce tilki koyunu, sonra da köpek de tilkiyi...

Köpek yanıma geldi ve yeni kırpılmış yünü kokladı; sonra hızlı hızlı nefes alarak, doğum sancısı çekmekte olan ve sanki onun kokusuna tahammül edemiyormuş gibi uzaklaşmaya çabalayan hamile koyunun yanına yattı. Bir sığırcık sürüsü havalandı ağaçlardan. Belki de ormanın derinliklerine doğru giden tilkinin sinyalini almışlardı.

Kavşaktan Don'un kamyonetinin geri döndüğünü gördüm ve rahat bir nefes aldım.

"Tanrı aşkına! Ne oldu sana?" dedi kapıyı açarken. Neler olup bittiğinden emin olduğunda hep yaptığı gibi gülümsüyor ve ondan yardım istememi bekliyordu. "Başın sıkıştı, değil mi?"

"Beni çekebilir misin?" dedim kızararak.

"Daha genç çiftçilerden birini çağırmak için iyi bir fırsat; sence de öyle değil mi?" dedi kılını bile kıpırdatmadan.

"Anahtarlarını verirsen kendim de yapabilirim. Kendim çekebilirim."

"Öyle mi? Direksiyona kim geçecek? Bazı şeyleri tek başına yapamazsın." Arkasını dönerek yağmurluğunu giymeye başladı. "Bu yüzden çiftçilerin birbirlerini tanımaları gerek. Sen onlara yardım edersin; onlar da sana. Bu iş böyledir. Tek yapılması gereken haftada bir birkaç saatliğine bara takılmak..." Ayaklarına lastik çizmelerini geçirmeye başladı. "...çünkü er ya da geç bir gün nalları dikeceğim. O zaman ne yapacaksın? Sanırım açlıktan ölürsün." En azından Don'un keyfi yerindeydi.

Birkaç denemeden sonra kamyoneti çıkarttık. Araç saplandığı çamurdan kurtulduktan sonra Don camdan eğilerek, "Çamurdan çıkabilmen için sana yardım eden bu arkadaş mıydı?" diye sordu.

Lloyd, yürümek için destek aldığı bir sopa ile kırlarda gezinen bir avare gibi yoldan yukarı doğru geliyordu.

"Evet."

"Yakınında bulunması işe yarar."

Lloyd, merhaba dercesine elini kaldırdı. Don kafasını sallayarak onayladı ve motoru kapattı. İsteksizce benimkini de kapattım.

"Merhaba," dedi Lloyd Don'a. Bana baktı. Yanılıyor olabilirdim ama bana bakmasıyla sanki biraz kırgınmış

göründüğünü düşündüm. "Nereye yok olduğunu merak ettim. Belki yardım edebilirim diye düşünmüştüm ama görüyorum ki arabayı çıkartmışsınız." Ardından bir sessizlik oldu; Lloyd'un sözleri havada kalmıştı.

Don tekrar bana baktı. "Bir testere alıp geleyim de sizi bundan kurtarayım," dedi ağacı işaret ederek.

"Teşekkürler; benim testerem var. Ben hallederim." Don gözlerini kısarak bana baktı.

"Benim testerem büyük," dedi.

Başımı salladım. "Benimki de oldukça büyük."

"Nasıl kullanıldığını biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Peki," dedi Don tatmin olmamış bir ifadeyle. Dilimi ağzıma hapsettim ve hafifçe gülümsedim. Kaba davranmamak önemliydi. Don, ilgisini Lloyd'a yöneltti.

"Buralarda onun yanında birini görmekten dolayı memnun oldum."

Boğazımı temizledim.

"Oh," dedi Lloyd. Rahatsız olduğu açıkça görünüyordu. "Korkarım ben kendimi zorla kabul ettirdim."

Don "İşte şimdi!" dedi yüksek sesle. Son sözünün bu olduğunu vurgulamak istercesine kontağı çevirdi; elini kaldırarak selam verdi ve gözden kayboldu. Lloyd bana baktı. Kaskatı kesilmiş çenemi gevşetmeye çalıştım.

"Bu yaşlı adam seninle uğraşmaktan hoşlanıyor, değil mi?"

"Evet."

Konuşmadan testereyi almak için geri döndük. Ağıla girdim ve mazot doldurdum ve bir de balta aldım. Lloyd, yumuşak bir tonla Köpek'le konuşarak arabanın yanında beni bekliyordu. Baltayla testereyi kamyonetin arkasına koydum. O da arabaya binmek için hamle yaptı.

"Sen burada kal," dedim.

"Burada mı?"

"Köpekle birlikte." Kamyonete geçtim. Onu bozulmuş bir ifadeyle oracıkta bıraktım.

Devrilmiş ağacın olduğu yere geldiğimde kamyonetten indim; kapıyı açık bıraktım; arkadan aletleri aldım. İşe balta ile başladım. Omuzlarıma kan yürüdüğünü hissedebiliyordum. Gövdeyi iyice ortaya çıkarana kadar daha küçük dalları kestim; ardından gövdeye giriştim; gelişi güzel vurmaya başladım. Kollarımda derman kalmayana kadar bağıra çağıra, terden sırılsıklam bir halde belli bir tempoyla vurarak kütükte oyuklar açtım ve sonra soluklanmak için durup gözlerimi kapattım. Tek bir şey düşünüyordum. *Beni tanımıyor.* Testerenin üzerindeki jikleyi çektim ve çalıştırmak için hızla ipe asıldım.

İşim bittiğinde hava kararmıştı ve yağmur yağıyordu. Lloyd şömineyi yakmıştı.

"Umarım senin için sorun değildir," dedi içeri girip onu lavaboda bulaşık yıkarken bulduğumda. Köpek, sanki her şey normalmiş gibi, şöminenin yanındaki kanepeden kuyruğunu sallandırıyordu.

"Nasıl gitti? Hallettin mi? Bir şeyler pişirecektim ama neyi saklamak neyi kullanmak istersin bilemedim. Onun yerine biraz temizlik yaptım." Dönerek bana baktı. "Temizlik gerektiği için değil, sadece teşekkür etmek için." Tekrar lavaboya döndü.

"Anladım," dedim. Bazı eşyaların yerlerini değiştirmiş olması ve bu şekilde daha güzel görünmesi sinir bozucuydu. Oda farklı kokuyordu. Hava kuru ve ılıktı. Ben hiç şömine yakmazdım. Hemen duşa koştum; ne kadar ağrım olduğunu fark ettiğimde duşa girmiştim bile.

Yemekte bir kutu mantar çorbasını paylaştık. Tavuk

pişirebilirim diye düşünmüştüm ama kokusu bozulmuş gibiydi. Rüzgâr, davlumbazda uğulduyordu. Onu kasabaya götürmek için geç olmuştu belki yemekten sonra...

"Eee?" dedi Lloyd kaçıncı kez. Sessizlik rahatsız edici hale gelince kalktım ve dolaptan bir şişe viski aldım. İki bardağa doldurdum ve birini ona uzatarak oturdum.

"Teşekkür ederim," dedi ve öksürdü. "Eee?"

Köpek hırladı. İkimiz de dönüp ona baktık. Şöminenin sıcaklığını bırakmış, kafası aşağıda ön kapıda duruyordu. Lloyd bakışlarını bana çevirdi.

"Neden böyle yapıyor?"

Sandalyemi iterek kalktım ve pencereye gittim.

"Dışarıda bir koku duymuştur." Derinlerden gelen bir hırlamaydı bu. Perdeyi çekerek dışarı baktım.

"Işığı kapat," dedim alçak bir sesle.

Lloyd düğmeyi çevirdi ve gelip yanımda durdu. Kısa bir süre gözlerimi kapatıp karanlığa alışmaya çalıştım. Sonra tekrar baktım.

"İnsan gözü her şeyden önce hareketi algılar," dedi Lloyd. Dik dik baktım ona. "Ne oldu?" dedi. "*National Geographic*'te okumuştum."

Dışarıda hiçbir hareket yoktu.

"Biri evi gözetliyor. Bunu hissediyorum," dedim ve Lloyd gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Biri güm güm kapıya vurdu. Köpek dişlerini çıkararak kurt gibi ulumaya başladı.

"Kahretsin," diye fısıldadık ikimiz de.

"Kim var orada?" diye seslendi Lloyd daha önce ondan duymadığım kadar kalın bir sesle. Ağzı kapalı bir halde öksürdü.

Cevap gelmedi, ama kapı kolu dönmeye ve sanki biri içeri girmeye çalışıyormuşçasına sarsılmaya başladı.

Kapıya doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Lloyd.

"Bu çok aptalca," dedim aynı tonla. "Köpek'i tut. Lloyd ensesinden yakaladı onu. Hayvan havlıyor ve kurtulmaya çalışıyordu. Eğer yalnız olsaydım baltayı kapıp giderdim kapıya.

Kapının arkasında genç yüzlü bir adam vardı. Düzgün tutamlar halinde jölelenmiş saçlarının sivri uçları kahverengi birer mızrak gibi gözlerine iniyordu. Rüzgâr içeri doldu. Tek düşünebildiğim bu adamın gideceği, kapının kapanacağı ve rüzgârın tekrar dışarıda kalacağı yakın gelecekti.

"Ne istiyorsun?" diye sordum istediğim kadar kendinden emin olmayan bir tonla. Aklı karışmış şekilde bana bakıyordu. Parça parça sarı boyalı kızıl saçları gözlerine inerek sanki görmesini engelliyordu. Çenesinin etrafındaki ve boynundaki derin lekeler henüz geçmişti. Kaliteli görünen bir anorak giymişti ve işaret parmağıyla burnunun yan tarafını ovuşturarak dik dik bana bakıyor; burnunu derince çekiyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu. İçeri girmek üzere olduğunu düşünmeme neden olacak bir biçimde etrafına bakındı. Köpek arkamdan havlıyordu.

"Burası benim evim," dedim. "Ne istiyorsun?" Burnunu ovuşturmayı ve omzumun üzerinden içeri bakmayı bıraktı. Çok kısa bir an için bana baktı.

"Babam nerede?" diye sordu adam.

"Yoksa sen...? Don'u mu kastediyorsun?"

"Babamı kastediyorum ve sen kimsin Tanrı aşkına?" Kaşları çatılmıştı.

"Burası benim evim," dedim tekrar. "Burayı Don Murphy'den satın aldım. Yani eğer baban oysa artık tepenin öte yanında yaşıyor. " Ama dinlemiyordu. Ağzından nefes alarak avucuyla burnundan akmakta olan damlayı sildi.

"O yaşlı herifle birlikte yaşıyorsun, değil mi? Evet, öyle olmalı. Bir fahişeyle yat ve Samson'u unut. Samson'la ilgilenmeyi unut gitsin."

Köpek hırladı.

Lloyd, arkamdan lafa karışarak "Sana ne bundan," dedi bir öğretmen edasıyla. Tüm bedenimle üzerine atlayacakmış gibi dikildim ama adam vazgeçmiyordu. Lloyd'a baktı.

"Kim bu sakallı puşt?" Delikanlının sesi tizleşti ve tekrar burnunu derin bir şekilde çekmeye başladı. O an sırtından sert bir rüzgâr yedi ve tökezleyerek bir adım öne attı. Ağzının kenarlarında beyaz tükürük vardı. Birkaç adım gerileyerek kendini sabitledi; sonra tekrar birkaç adım öne geldi. Köpek'in havlaması vadide yankılanıyordu.

"Dikkat," dedim. Lloyd'un Köpek'i odasına götürerek içeri kilitlediğini duydum. Genç adam tekrar omzumun üzerinden içeri baktı.

"O pis köpeği benim yatak odama koyma!" diye bağırdı. "Neler oluyor?" Köpek'in hırlayarak ve tırmalayarak kapıyı açmaya çalıştığını duyuyordum. Lloyd geldi ve yanımda durdu.

"Bana bak," dedi. "Tepenin öte tarafına git ve babanla konuş. Eğer hemen gitmezsen köpeği sallarım. Tamamen kontrolden çıkmış durumda."

Lloyd'a baktım.

"Siktir oradan, moruk." Genç adam yumruğunu kaldırarak öne doğru bir adım daha attı. Lloyd önüme geçti ve boğazından sıkıca yakalayıp itti onu. Genç adam geriye doğru sendeledi; öğürüyor ve nefes almaya çalışıyordu.

"Sana söyledim," dedi Lloyd. "Şimdi kaybol."

Lloyd, girişi tamamen kapatacak biçimde kapı eşiğinde durdu. Delikanlının yüzü asılmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve bilekleriyle göz çukurlarına bastırdı.

"Kaba davranmak istememiştim." Hafifçe hıçkırarak arkasını döndü. Birkaç adım sonra gözden kayboldu. Karanlığın içinden boğuk bir feryat geldi. Kapıyı kapadıktan epey sonra ses evin civarında yankılanmaya devam etti. Köpek yatak odasından acı acı havlıyordu. Lloyd dışarı çıkardı onu. Mutfak masasının etrafında üç kez dolandı ve kapının yanına gidip oturarak yoğun bir dikkatle altındaki boşluğa dikti gözlerini.

Lloyd ellerini çırparak kuvvetle ovuşturdu. "Halletik," dedi yüksek bir sesle. "Bara mı gitsek?"

Birkaç yıl önce Blacksmith's Arms'a gitmiştim. Hoşuma gitmemişti. Ne olduğu belli olmayan ılık ve aşırı tatlı bir içki ile barda oturup barmenle geyik muhabbeti yapmaya çalışmıştım.

"Rüzgâr hep böyle şiddetli midir?" Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakmıştı barmen.

"Bazen."

Ve sonra sarhoş bir çiftçi bana sürtünmüştü ve ben avaz avaz bağırmıştım ona. İçkimin üçte birini bile bitirmeden oradan ayrılmıştım.

Lloyd bara girdiğinde bunun onun için ne kadar kolay olduğunu, barmenin hiç tereddüt etmeden onunla sohbet etmeye nasıl gönüllü olduğunu gözlemledim. İçerisi sıcak ve loştu; yağmur damlaları camları dövüyordu. Lloyd viskilerimizi getirdi. Benimkine çok fazla buz koymuştu. İki kalıbı çıkartarak boş bir bardağa koydum. Lloyd beni izliyordu ama yorum yapmadı. İkincisi sadece bir kalıp buzla geldi.

"Buraya hiç gelmem," dedim bir süre sonra.

"Neden? Hoş görünüyor. Ortam güzel."

Cevap vermeden önce kısa bir süre baktım ona.

"Beni sevmezler."

"Anlamadım?" dedi Lloyd. Kaşlarımı çattım. "Oysa seninle ilgileniyorlar."

"İlgileniyorlar mı?"

"Evet. Sadece yarım saattir buradayım ve şu âna kadar iki kişi seni nereden tanıdığımı ve ne tür koyun beslediğini sordu."

"Sen ne dedin?"

"Bilmediğimi, beyaz olanlardan beslediğini söyledim."

Başımı kaldırıp bizi izlemekte olan barmene baktım. Huzursuz bir halde kımıldandım. Lloyd rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Delikanlı konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sabah Don'la konuşurum."

"Koyunlarına zarar veren o olabilir mi sence?"

Bardağımı masada birkaç kez döndürdüm. Cevap vermedim. Onu orada, karanlığın ortasında görünce sanki tanıyormuşum, sanki birbirimizi biliyormuşuz gibi garip bir duygu kaplamıştı içimi. O nemli yeşil gözler ve çaresiz dudaklar...

"Bilmiyorum. Delirmiş gibiydi." Göz ucuyla Lloyd'a baktım ve içkimi kafama diktim. "Çocukların yaptığı konusunda çok emin değilim artık. Bu sabah bir tilki gördüm."

"O da çocuk sayılır mı?"

Omuz silktim. "Delirmiş görünüyordu."

"Doğru," dedi Lloyd.

İçki almaya çalışan bir delikanlıyı izlemeye başladık. Elinde, ailesinin arabasının ya da şehirdeki evinin anah-

tarları düşüncesine kapılmalarını sağlamak adına aldığı birkaç anahtar vardı. Üzerinde çok kötü duran, okul ceketine benzer bir ceket vardı.

"Bir bardak elma birası, lütfen," dedi ama barmen içkisini vermek için bir harekette bulunmadı. Sadece sanki destek alıyormuş gibi ellerini bara dayayarak baştan aşağı süzdü çocuğu. Delikanlı boğazını temizleyerek başıyla fıçıyı işaret etti. "Bir bardak elma birası, lütfen." Sanki sonunda *efendim* demeyi düşünmüş ama bunun doğru olmayacağına karar vermiş gibi görünüyordu. Barmen, sert bakışlarını çocuğa dikmiş hâlâ hareket etmeden duruyordu. Sonra yavaş yavaş kolunu kaldırarak içkilerin altındaki 18 yazan ve altına boydan boya kırmızı çizgi çekilmiş tabelayı gösterdi. Bir kelime bile etmedi ama çocuğun kulakları kızardı. Ağzını açtı; bir şey söylemeden tekrar kapattı. Sakin bir şekilde geri çekilmeyi denedi. Kolları iki yanda sallanırken dizlerinin bağı çözülmüş bir halde boynu bükük duruyordu. Tam başarmak üzereyken ayağı halıya takıldı. Bu, onu çok fazla engellemedi; sadece birazcık sendeledi. Yine de uzaklaşıyor olmanın rahatlığı yok oldu bir anda; yüzü kıpkırmızı kesildi ve hızla kapıdan dışarı fırladı. Barmen sanki çocuk hâlâ oradaymış gibi önündeki aynı noktaya bakıyordu.

"Korkunç bir yaş," dedi Lloyd. "Tek başına hiçbir şey yapamazsın." Bir dikişte içkisini bitirdi. "Ben çocukken içki için yaş sınırlaması yoktu diye hatırlıyorum. Ya sen? Eminim sana veriyorlardı."

"Neden?" dedim. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Uzun boylu olduğun için öyle dedim," dedi ve boş bardağına dikti gözlerini.

"İçki konusundaki kanunlar Avustralya'da da aynı mı?" diye sordu. Çok ilginç bir soru sorduğunu düşünür

gibi bir hali vardı. Onu mahcup ettiğimi fark ettim.

"Sanırım," dedim. Ben de bardağımı kafama diktim ve bara gittim. Barmen yanıma gelmeden önce bir süre baktı bana.

"Aynısından mı?" diye sordu. Başımı salladım ve arkasındaki duvarda duran şişelere diktim gözlerimi. İçkiler tam bir sessizlik içinde hazırlandı.

Geri döndüğümde Lloyd barın kitaplığında *Kendinizi Geliştirin: Çoban Köpeği Eğitimi* adında bir kitap bulmuştu. Kapağında şakakları kırlaşmış bir çiftçiyle ayağının dibinde oturan itaatkâr köpeğinin fotoğrafı vardı. Arka planda bir ağılda düzenli ve tertemiz bir şekilde dizilen İrlanda koyunları resmedilmişti.

"Burada diyor ki," dedi Lloyd, "kaç yaşında olursa olsun bir İskoç çoban köpeğine koyunları kontrol etmenin temel eğitimini verebilirmişsin." Bardağımı dudaklarıma dayadım; böylelikle bir yorum yapmam beklenmeyecekti. "Denemeye değer, değil mi? diye sordu. Bardağımı çekmedim.

Bar kapandığında araba kullanamayacak kadar sarhoştum ama Lloyd'un gözlerinden uyku akıyordu. "Dinle, dinle, dinle araba kullanamayız; neden..." derken cümlenin ortasında durdu. Ya düşüncelerini toparlayamamış ya da söyleyeceğini unutmuştu.

Kamyonete bindik. Köpek, park yerinde tek başına bırakılmış olmaktan dolayı küsmüş bir ifadeyle bize arkasını döndü. Bardan çıktığımızda da öyle karşılamıştı bizi. Sokak lambalarından ayrılıp gitgide daha karanlığa doğru ilerlerken direksiyona sımsıkı yapışmıştım.

Lloyd tok bir ses tonuyla "Ehliyet sınavını geçtiğim zaman babam bana demişti ki: 'Oğlum, eğer eve döner-

ken sarhoş araba kullanmak zorunda kalırsan camı indir ve başını kenara daya; gözlerinle yolun kenarındaki beyaz çizgiyi takip et. Yoldan çıkmazsın.'"

Bir bakış attım ona. Gözlerini kapatmış başını arkaya dayamıştı. "Yoldan çıkmazsın," dedi tekrar kendi kendine. Üç dakika içinde uykuya daldı. Bu iyi oldu, çünkü odaklanmam gerekiyordu. Hafif hafif horluyordu; bu beni gülümsetti. Eve onunla geri dönüyor olmak, gece boyunca orada, alt katta olacağını bilmek içimi rahatlatıyordu. Onu kasabada bırakma konusunu açmamıştım bile. Halihazırda yatağı dururken anlamsız göründü bu. Bar kapanmadan kısa bir süre önce bir içki daha almak için kalktığında dengesini sağlamak için bir an omzuma tutunduğu bir an olmuştu. Ayağa kalkıp onu itmek gibi bir dürtü hissetsem de bunu yapmamıştım. Öylece oturmuştum. O bardayken omuzumda hâlâ elinin sıcaklığını hissediyordum. Bu duygu, sadece dengesini sağlamak için, sadece dalgınlığından dolayı birinin bana en son ne zaman dokunduğunu düşünmeme neden olmuştu. Uykuya dalmış yüzüne, kemikli burnuna bir kez daha baktım. Kamyonet hafif yalpaladı; bu yüzden bakışlarımı tekrar yola çevirdim ve gözlerimi kısarak karanlığa bakmaya başladım. Yılın bu zamanı farlar, uzun farda bembeyaz görünen ve geniş kanatları kül gibi dökülen sayısız böceği aydınlatıyordu. Onların böcek değil, kar taneleri olduğunu fark etmem belli bir süre aldı. Ayağımı gazdan çektim ve vitesi boşa alıp, karın düşmesini seyrederek karanlığın içinde ilerledim. Lloyd'u uyandırıp ona da göstermek aklımdan geçti ama sadece bana özel gösteri yapıyorlarmış gibi bir duyguya kapılmıştım. Far ışığında bir tilki ya da geyik, aslında ikisine de benzemeyen bir şey, hızla kamyonetin önünden geçti. Öyle bir fren yaptım ki Lloyd öne fırladı ve başını ön panele çarp-

tı. Arka koltuktan yuvarlanan Köpek'ten tiz bir ses çıktı. "Kahretsin!" diye bağırdı Lloyd.

Hızla el frenini çekip kapıyı açarken "Onu gördün mü?" dedim tıslamaya benzer bir sesle. Emniyet kemerimi çözmeyi unutmuştum; inmek için epey bir mücadele verdim. Ağzımdan buhar çıkıyordu.

"Neyi gördüm mü? Başım kanıyor. Aman Tanrım. Araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğumuzu söylemiştim sana."

Ormanın kenarında durarak pürdikkat sessizliğe baktım. Kar yağıyor; kalbim küt küt atıyor ve motor çalışıyordu. Bana baktı; gözden kaybolmadan önce doğruca bana baktı. İri ve koyu renkliydi. Gözleri sarıydı.

14

Shortland Street günde iki kez yayınlanıyordu ve biz ya öğleden sonra ya da akşam izliyorduk. Hatta bazen ikisini de seyrediyorduk. Her zaman masada tamamı bitirilmemiş içecekler olurdu. Ismarlanmış ve hatta bazen dizideki oyuncular öfkeyle çıkıp gitmeden ya da üzgün bir bakışla uzaklaşmadan dudağa bile değmemiş kahve ya da bira... Dizi boyunca Otto bana karakterleri tanıtırdı.

"Bak şu var ya... İşte onun sorumsuz bir geçmişi var; bu da onun eski karısı... Ama aslında şurada gördüğün kadına âşık. Fakat kadın onu parası için istiyor. Bak, büyük yangından söz ediyor. Babası orada ölmüştü." Ben ise başımı sallar ve boşa giden içeceklere bakardım. Bitmesine yakın susamış ve üzgün bir halde Otto'nun bulamayacağı bir yerde saklı olan son sigaramı düşündüm. Gardırobumun üzerine koymuştum ve arada bir herhangi bir şey tarafından yenmiş ya da bir böcek yuva yap-

mak için tütünü çalmış olmasın diye kontrol ediyordum. Birden örümceklerin yuvası haline gelmiş bile olsa o sigarayı içmeye karar verdim.

Tuvalete gitmek için sıvıştım. Orada içmeyi düşünmüştüm ama sıcak hava içerisini her zamankinden daha dayanılmaz hale getirmişti. *Siktir et, arkasına saklanırım,* diye düşündüm. Kelly, evin gölgesinde tozun içinde uzanmış, hızlı hızlı soluyordu. İkinci kez dönüp bana bakmadı bile. Tuvaletin arkasında kibriti yakıp beni gülümseten ve başımı döndüren ilk nefesi çekerken kendimi bir kahraman gibi hissettim. Ne kadar geçtiğinin farkında değildim. Aylar mı? Belki de altı ay. Duman yüzüme konup duran sinekleri uzaklaştırdı. Teröristlere özgü bir güveni bir güvenin gelmesiyle beraber köşeden gizlice başımı çıkartıp baktım. Kelly sırtı bana dönük, evin gölgesine sığınmış, göğsü inip kalkarak uyukluyordu. Evin bana bakan duvarında hiç pencere yoktu. Bundan cesaret alarak kulübenin önüne geçtim ve herhangi biri gibi orada dikilerek, hiçbir şeyi dert etmeden, kötü bir şey yapmıyormuşum gibi ve en ufak bir endişe duymadan sigara içmeye devam ettim. Evin alt kısmındaki toprak Kelly tarafından kazıldığı için topak topaktı. Otlaktan bazı hayvanların kokmuş leşlerini sürükleyerek getirip buraya gömdüğünü görmüştüm. Beni, onu seyrederken yakalarsa durur; beni gözler ve gizli gizli kazabilmek için oradan uzaklaşmamı beklerdi. Tıpkı kilerde erzak biriktirir gibi...

Güneş o sırada gözlerim için dayanılmaz bir ıstırap değil, bir çocuk olmanın ve eski günleri anmanın harika bir göstergesiydi. Gözlerimi kapattım ve sıcak havadaki okaliptüs kokusunu hayal ettim. Sigara dumanının kokusu olabilirdi; yine de kendimi iyi hissettirdi. Bir ses duyarak gözlerimi açtım. Ciğerlerimin derinlerine çekti-

ğim sigara hâlâ elimdeydi. Otto evden çıkmış, verandada şortunun düğmelerini açıyordu. Yüzü bana dönüktü. Beni görmemesi mümkün değildi ama görmedi. Hareket etme. İnsan gözü her şeyden önce hareketi algılar. Kımıldamadım. Gözümü kırpmadım. Nefes dahi almadım. Otto verandadan aşağıya doğru uzun sarı bir yay çizerek işedi. Toprakta uzanmış, göğsü ine kalka miskin miskin yatan Kelly'nin fazla uzağına düşmedi çişi. Kelly, aniden başını kaldırdı ve kulaklarını dikerek yerde çamurlaşan toprağa baktı. Patilerinin arasında pespembe, minicik bir ayağa uygun bir kadın ayakkabısı olduğunu görebiliyordum. Topuğunu kemirmişti; burnu sivriydi. Kelly çişi umursamadı bile; arkasına dönüp karanlığa bakmaya devam etti. Otto gürültülü bir biçimde yellendi ve geğirdi. Ellerim titriyordu; hareketsiz durmaya duruyordum. Küçük penisini bir iki kez salladı; sonra şortuna geri tıktı ve kendi uydurduğu *Doodle dee doodle doo* diye sürüp giden bir melodiyi mırıldandı. Arkasını döndü ve tel kapıyı çarparak içeri girdi.

Otto bugün iyi günündeydi; yani direksiyon dersi alabildim. Aylardan beri bir ilkti. Her şey daha kolaylaşmıştı. Daha sakin kullanıyordum. Otto bana nasıl geri geri gidileceğini gösterdi. Artık hiç sorun yaşamıyordum. Biraz hızlı kalktım. Camdan içeri güzel kokan bir hava giriyordu. Otto bu kez daha az kıkırdadı ve eve geri döndüğümüzde ruh hali değişmişti. Sanki kafasında bir şey varmış gibi sessizdi.

"İyi misin, tatlım?" diye sordum kollarımı omuzlarına dolayarak. Daha çok araba kullanmama izin versin diye iyi davranmak istiyordum. Yüzü hafif karardı.

"Fahişe gibi konuşma benle," diyerek kollarımı çekti. Kollarım iki yanıma düştü. Açken huysuz olabiliyordu;

bu yüzden soğuk kuzu eti ve hardallı bir sandviç hazırladım ona. Bana bakmadan yedi. Parmaklarını yalarken dışarıdaki kamyonete dikmişti gözlerini.

Birkaç gün geçti. Bir ders daha yapalım mı diye sorduğumda kahkahalarla güldü. "Öğrenmene ne gerek var? Kelly'yle dışarı çıkıp felekten bir gece mi çalacaksın?" Buna o kadar çok güldü ki ben de gülmemek için zor tuttum kendimi. Sonraki birkaç gün bu konudan söz etmedim. İyi bir sebep bulana kadar...

"Ya sana bir şey olursa? Seni doktora götürmem gerekirse onca yolu nasıl gideceğiz?"

Keyfi kaçmıştı; uzaklaşmamı işaret etti eliyle. "O boktan hastanelerin hiçbirine gitmem," diyerek noktayı koydu. Araba kullanmayı bilmeden Kelly'yle tek başıma kalırsam bana ne olacağını sormadım; koyunların Carole gittikten sonraki durumuna düşerdim herhalde.

Takip eden günlerde koyunları yalnız başıma kırktım. Üçüncü günün sonunda hızlanmaya başlamıştım; sinekler beni rahatsız etmiyordu artık. Yavaşladım, çünkü hepsi kırpıldıktan sonra bütün günü dışarıda geçirmek için mazeretim olmayacaktı. Her koyundan sonra mola vermeye, bir ot parçasıyla karınca aslanlarını deliklerinden çıkartmaya, onların ot parçasına hücum edip sonra tekrar deliklerine çekilmelerini seyretmeye başladım. Onu göremediğimi sanan boynuzlu bir kertenkele buldum ve bir dansçı gibi parmaklarının ucunda hareket etmesini ve kahverengi yılanın kâğıt gibi ince derisini seyrettim. Her zaman koyunlara, bir tavşana, kertenkeleye ya da bana bakarak sürekli tepeden geçen büyük bir kuş olurdu.

Son on koyunun bütün günümü almasını sağladım ve sonra ilk denemeleri, yani kendimden çok emin olmadan kırktıklarımı tekrar elden geçirmeyi düşündüm. Ama onlar bile hiç de kötü sayılmazdı.

Karen süpermarketteydi. Buna inanamıyordum. İki paket mısır gevreğini karşılaştırıyordu. Beni görünce gözleri kocaman açıldı ama gülümsedi de. Ona sarılmak için yanına gittim. O ise parmağında parıldayan yüzüğü göstermek için elini kaldırıp aramıza doğru uzatırken "Ben evlendim. Senin ne işin var burada?" dedi. Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmiş bir adam gazete standından başını kaldırıp bize baktı. Karen başıyla onu işaret etti.

"Ben de amcamın yanında kalıyorum," dedim ne demek istediğimi anlayacağını umarak. Dükkânın dışında gözlerini bana dikmiş bekleyen ve son derece huzursuz görünen Otto'yu işaret ettim.

"Bu harika," dedi Karen. Hâlâ gülümsüyordu ama sadece dudaklarıyla. Biraz an düşününce korktuğunu anladım.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordum ona. Gözlerini yüzüme dikti ve gülüşü soldu.

"Kendine dikkat et, tatlım," diye fısıldayarak mısır gevreği kutusunu bana verdi ve bunu yaparken kutunun arkasına gizlenmiş elime hafifçe dokundu. Döndü ve asık bir suratla bizi izleyen şapkalı adama doğru yürüdü. Koluna girerek yüksek sesle ve cilveli bir kahkaha attı; bir şeyler mırıldandı ona. Adam bir kez daha bana baktı; şapkasını indirdi ve hiçbir şey almadan dükkândan çıktılar. Karen da arkasını dönerek baktı ve sonra gözden kayboldu. Onu gerçekten gördüğüme emin değildim artık. Gerçekten orada mıydı yoksa hayal mi etmiştim? Sanki ben de mısır gevreğiyle ilgileniyormuşum gibi yaptım. Bir tane çikolatalı bir tane de ballı alıp önümde yan yana tuttum. Kalbimde hareket etmemi engelleyen

hafif bir çırpıntı vardı. Karen'la bir kola içme fırsatım olsun çok isterdim. Limandaki havayı hatırladım ve her şeye rağmen o zamanki hayat o kadar kötü müydü diye düşündüm.

Kamyonete binince Otto "Kimdi o?" diye sordu.

"Eski bir arkadaş," diye cevap verdim. Sert sert bakınca "daha ziyade bir *tanıdık*," dedim. Benzinliğe gidene kadar konuşmadı ki bu işime geliyordu, çünkü paramız olmadığı halde Karen'la birlikte altı paket birayla geceyi sahilde geçirdiğimiz günleri düşünüyordum. Yurtdışına çıkan müdavim bir müşterisinin free-shoptan ona getirdiği beş paket Holiday'i bana verişini hatırladım. Umarım şapkalı adam iyi biriydi. Umarım ona free-shoptan sigara alan kişiydi.

O gece Otto'nun koridordan benim odama doğru sessizce yürüdüğünü duydum ve kendimi hazırlamaya başladım. Şu sıralar yara izlerimi görmekten hoşlanıyordu. Kendini benim koruyucum gibi hissettirdiğini söylüyordu ki sanırım bu kötü bir şey değildi. Bu yüzden tişörtümü çıkardım; başparmaklarımı şortumun kenarlarına geçirip onu da aşağıya indirdim. Ama ayak sesleri kapımın dışında durdu. İçeri gelmedi. Bir tıngırtı duyuldu ve kapı tokmağı sarsıldı. Hâlâ içeri girmemişti ve ben girmesini bekleyerek kapıya bakıyordum. Ama ayak sesleri koridora doğru tekrar uzaklaştı ve ben odamın kapısını kilitlemiş olduğunu fark ettim.

Öyle olsun, dedim kendi kendime.

İki hafta sonra, ocağı temizliyordum; Otto şapkası elinde mutfağa girdi.

Şapkasını elinde çevirirken "Ben alışverişe gidiyorum," dedi. Yerden kalktım ve başımdaki eşarbı çıkardım.

"Ellerimi yıkayıp hemen geliyorum," dedim ama Otto şapkasını tek eline alarak diğer eliyle durmamı işaret etti.

"Hayır; sen kal," dedi. "Meşgul olduğun belli."

"Sorun değil. Fırın temizleyicisini çalışır halde bırakabilirim. Koyunlar için Dettol almam lazım; bir de sinekler için."

Otto lafımı keserek "Ben alırım," dedi.

Yine de ellerimi yıkamak için lavaboya gittim; bulaşık eldivenlerini musluğun üzerine astım. "Sorun değil. Ocağı sonra bitirebilirim."

Ona sırtım dönüktü. Patlamak üzere olan bir ses tonuyla "Sen burada kalıyorsun," dedi ve tel kapıyı çarparak evden çıktı.

Arkamı döndüğümde Kelly'yi almadan kamyonete biniyordu ki bunu hiç yapmazdı. Kelly evin önünde dikilip onun gidişini seyretti ve sonra dönüp bana baktı. Elimi kaldırıp tel kapıya uzattığım anda başını indirerek eğitimini almış bir şekilde gözlerini bana dikti. Evden ayrılamayacaktım.

O akşam Otto geri döndüğünde anahtarları çıkarıp kamyoneti kilitlediğini ve anahtarları lavabonun üzerinde yüksek bir yere astığını gördüm. Daha önce hiç yapmamıştı bunu. Kasabada bile. Gördüğüm bu basit hareketi zihnimde yatağıma taşıyıp pencereden dışarısını seyrederken anlamaya çalıştım. Bir şeyler değişiyordu; bunu evin kokusunda bile sezebiliyordum. Sonunda bana kadar varmıştı.

Odama geldiğindeki seks de farklıydı. Aşırı nazikti. Camdan yapılmış gibi hissetmiştim kendimi. Seviştikten sonra uzun süre bedenime dokundu; başını karnıma yasladı. Göbeğime öpücükler kondurdu ve burnunu gömüp derin derin kokladı. Başının tepesindeki parça parça leke kaplı kel kısmı ve yağlanmış saçlarını görüyordum. Sert

ve nefret dolu becerilmeyi, çoraplarının ağzıma girmesini tercih ettiğim duygusuna kapıldım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Tuvalete gitmek ister misin?"

Tuvaletten döndüğümde çarşafımı düzeltmiş, başucumdaki komodine bir bardak su koymuştu. İçine girmem için yatak örtüsünü açtı; ben itaat edince örtüyü omuzlarıma kadar çekti; sıcak bir gece olmasına rağmen erkek görüntülü kollarımın örtüldüğünden emin oldu. Ayaklarımı içeri soktu; ayak parmaklarım aşağı doğru eğilmişti. Alnımdan öpüp "İyi geceler, tatlı uykular," dedi. O an ağlamak üzere olduğumu hissettim ama odadan çıkıp beni tekrar içeri kilitlediğini duyana kadar kendimi tutmayı başardım. Kelly evin hemen dibindeki toprağı eşeleyip duruyordu ve bu gece o sese katlanamıyordum. Yataktan kalktım; onu uzaklaştırmak adına penceremin metal pervazına vurdum. Kalkıp yatağa oturdum; Otto'nun odamın önünden sessizce geçip Kelly'ye bakmak için dışarıya taşan ayak seslerini duyana kadar bekledim. "Ne oluyor?" dediğini ve Kelly'nin mızıldandığını işittim. "Aferin kızıma," dedi sakin bir tonla ve kapımın önünde kısa bir süre durup, belki de içerisini dinleyip yatağına geri döndü. Sanki uyku sırasında dönüyormuşum gibi ses çıkarmak için yatakta hafifçe hopladım. Kelly'nin hırladığını ve sırtındaki pireleri ısırmaya çalıştığını duydum. Ayağa kalkarak tekrar eşelenmeye başladı. Sessizce yataktan çıktım ve karanlıkta şınav çektim. Kollarım daha fazlasını kaldıramadığında mekiğe başladım. En sonunda sürünerek yatağa girdim. Uykuya dalarken bir kuş karanlıkta çığlıklar atıyordu. Yangın alarmı gibi çıkıyordu sesi.

15

Ertesi sabah, rüzgâr durunca daha önce hiç görmediğim kadar yoğun bir sis indi. Kapıyı açtığımda sanki evim bir adadaymışçasına sis kuşattı ayaklarımı. Köpek içine daldı ve bacakları kayboldu; havada asılı kalmış gibiydi. Ağıla gittim ve taşındığımdan beri orada açılmadan duran tilki kapanını bulup çıkardım. Cebime koydum. Kafamın içinde bunu kurmaktaki tahmini başarısızlığımı düşündüm ama eğer istersem kullanabileceğimi bilmek iyi hissettiriyordu. Bardan eve dönerken gördüğüm boyuttaki bir hayvanda işe yarayacağı konusunda şüphelerim vardı. Neye benzediğini hatırlamaya çalıştım ama aklımda kalan tek şey bir çift sarı gözdü.

Dışarıda Lloyd Köpek'e parmak sallıyordu. "Hayır!" diye bağırınca irkildim.

Köpek, kulakları arkaya düşmüş, tek ayağını kaldır-

mış bir halde Lloyd'un ayaklarının dibine oturdu. Öfkeli görünüyordu.

"Neler oluyor?"

Lloyd beni duymazdan geldi ve Köpek'in adını tüyler ürpertici bir şekilde söyledi. İnsanların bir bebekle konuştukları bir biçimde, sesini yükseltip alçalarak konuşuyordu. Dolayısıyla "Köööö-peeek" gibi bir şey çıkıyordu ortaya. Aynı zamanda Köpek'in gözlerinin içine bakıyordu. Lloyd her adını söylediğinde Köpek'in sırtındaki tüyler daha da kabarıyordu. Sonunda buna daha fazla tahammül edemedi ve uyarı havlamasını yaptı; *Git başımdan* anlamına gelen tiz havlamayı... O havlar havlamaz Lloyd "HAYIR!" diye bağırdı boğuk bir sesle ve Köpek sindi. Ama kulaklarını dikmiş her an saldırmaya hazır görünüyordu.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordum.

Lloyd başını kaldırıp bana bakınca Köpek sinsi sinsi sürünerek arazide uzaklaşmaya başladı.

"Kitapta ismini öğretmelisiniz yazıyor." Eğilip çıkarken bardan aldığı, yerde duran kitabı kaldırdı. Bunu kimsenin görmemiş olmasını umdum. Bangır bangır bir ses tonuyla okumaya başladı. "'Yavru köpeğinize hemen adını öğretmelisiniz. Yumuşak bir tonla sık sık tekrar edin'"

"Köpek dört yaşında ve halihazırda adının Köpek olduğunu biliyor," dedim. "Tek yaptığın onu sinirlendirmek. Isırır seni."

"'Çalışırken köpeğinize havlamamayı öğretmek zorundasınız. Sert bir tonla HAYIR! diye bağırın. Eğer dinlemezse burnunu tutun ve karalı bir tonla HAYIR! deyin,'" diye devam etti.

"Seni ısırır," dedim bir kez daha.

Lloyd elini sallayarak beni susturdu. "Biz anlaşmaya

vardık," dedi ve dikkat çekmeden eve girmeye çalışan Köpek'i bulmak için etrafına bakındı. Ayağının dibini işaret ederek "Buraya!" diye bağırdı sert bir tonla ve işe yaradı; Köpek ayaklarını sürüye sürüye geri geldi. "Bak!" dedi Lloyd tüm ağırlığıyla bir değneğe dayanmış ve kendinden hoşnut bir ifadeyle. "Patronun kim olduğunu biliyor."

İçeri girdim; kahve koydum ve mutfak penceresinden onları izlemeye başladım. Lloyd, vıcık vıcık tonla isim söylemeye başladı gene. Köpek üç kez havladı ve Lloyd her havlayış için bir kez olmak üzere HAYIR! HAYIR! HAYIR! diye bağırdı.

Köpek kulaklarını geriye doğru yatırmış; poposunu havaya dikmiş; çenesini yere yatırmıştı. "Köööö-peeeek," dedi Lloyd onu işaret ederek. Köpek altı kez tiz bir tonla havladı; poposunu kımıldattı ve Lloyd'un yüzüne saldırdı. Bu hareketten sonra Köpek'in öfkesi geçmiş görünüyordu. Mutlu bir ifadeyle hoplaya zıplaya eve geri döndü. İşi bitmişti.

Lloyd eğilmiş eliyle burnunu tutuyordu. Kanayıp kanamadığına baktı. Kanıyor olmalıydı, çünkü değneğini fırlatıp yeni yürümeyen başlayan bir bebek gibi ayağını sertçe yere vurdu. Köpek'i içeri aldım ve bisküvi verdim.

Lloyd içeri girdiğinde yüzünü bir bezle sarmıştı. Bu olaydan ikimiz de söz etmedik. Köpek'e bir bakış attı. Köpek onu görmemiş gibi davrandı.

"Koyunları kontrol etmeye gidiyorum," dedim başının yanındaki boşluğa bakarak.

"Tamam," dedi belki de biraz fazla canlı bir ses tonuyla. "Ben de geleyim."

"Seni uyarmıştım. Ve adil olmam gerekirse Köpek de."

"Isırıktan ziyade kafa atmaktı," dedi.

Kırmızı burnunu inceleyerek başımı salladım. "Seni seviyor olmalı."

Lloyd, dalga geçip geçmediğimi anlamak istercesine gözlerini kısıp baktı bana. Ciddi görünmeye çalıştım.

Kapının önünde Köpek bir fare yakalamıştı. Fare tiz bir sesle bağırırken Köpek onu sallayıp duruyor; gereğinden fazla yaşamasına neden oluyordu. Nihayet midesine indirdi. Lloyd ona bakmamaya çabalıyordu.

"Bazen seni hiç tanıyamıyorum," dedim Köpek'e. Oralı bile olmadı.

Dik yokuştan tepeye doğru konuşmadan yürüyorduk. Lloyd soluk soluğa geliyordu arkamdan. Dönüp baktığımda yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk olduğunu gördüm; tüm ağırlığını elindeki değneğe vermişti. Durdum ve çiti kontrol ediyormuş gibi yaptım. Lloyd nefes nefeseydi.

Çite asılı kurumuş köstebekleri göstererek "Bunlar ne için?" diye sordu. Don'un işi...

"Zamanı gösteriyorlar," dedim.

"Gerçekten mi?" Eğildi ve gözlerini kısarak bir ayakkabı tabanı kadar düz ve kuru olan en yakındaki köstebeğe baktı. "Güneş saati gibi mi?"

Şaka mı yapıyor diye baktım ona. Bakışlarını kaçırdı.

"Toprağı yamru yumru yapıyorlar," dedim ama ya yanlış anladı ya da hiçbir şey anlamadı, çünkü farklı açılardan köstebeği incelemeye devam ediyordu. Yokuşu çıkarak zirveye doğru yürümeye devam ettik. Bir yaban eriği kopartarak ona verdim.

"Bunlar yenebiliyor," dedim. Bir ısırık aldı.

"Lanet olsun," dedi ve tükürdü.

Kahkahalarla gülmeye başladım. "*Timsah Dundee'yi* izlemedin mi?"

Lloyd, elini tersiyle ağzını tekrar tekrar sildi.

"Benimle uğraşmaktan vazgeç," dedi.

Tepeye vardığımızda yem dolu bir kovayı salladım ve birdenbire etrafıma doluşup dikkatle beni inceleyen yüzleri seyretmeye başladım. Açgözlü ve hamileliğinin daha ileri safhasında olan koyunlardan birkaçı bana doğru yürümeye başladılar; karınları hamak gibi sallanıyordu.

"Bazılarını ağıla götürmem gerek," dedim. "Yardımına ihtiyacım olabilir." Genelde ben onları ağıla sokmaya çalışırken bir iki tanesi sürüden ayrılırdı. Onları geri getirmesi uzun zaman alırdı.

Lloyd gözlerini dikmiş yaklaşmakta olan koyunlara bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Sanki kaçmayı düşünüyor gibi duruyordu. Köpek'i çite bağladım; böylece işimi engellemeyecekti.

"Sen burada dur," dedim kapının hemen arkasındaki yeri işaret ederek "ve kaçmalarını engelle." Yukarıdaki araziye açılan kapıyı açtım. "Eğer sana doğru koşarlarsa kollarını salla. Bağır. Bu tür şeyler yani."

"Ne diye bağırayım?"

Ona baktım.

"Ne demek istersen."

Kovayı tekrar salladım. Birkaç tanesi daha başlarını kaldırıp baktılar. Bazıları hızla bize doğru gelmeye başladılar; diğerleri onları takip etti.

"Buraya. Hadi buraya koyunlar," diye seslendim.

Onlar yaklaştıkça ben geri adım atıyordum. Böylelikle diğer araziye doğru beni takip ediyorlardı. İlk gördüğümüz on beş kadar koyun aşağı araziye ulaşmışlardı ki karnında ikiz olan bir Kuzey İngiltere koyunu* Lloyd'a doğru ilerlemeye başladı. Lloyd onun geldiğini gördü ve bacaklarını iki yana açarak deli gibi kollarını sallamaya başladı. Koyun üzerine doğru gelmeye devam ediyordu.

---

* Bluefaced Leicester olarak bilinir. –çn

Lloyd "Siktir!" diye bağırdı ondan uzaklaşarak tepeden aşağıya doğru gitmeye başlayan koyuna. Köpek ipinin ucunda uzun bir yılan balığı gibi ileri doğru atılıp duruyordu.

Kapıyı kapattım ve kovadaki yemi verdim onlara.

Lloyd Köpek'i çözdü. Köpek, öfkeyle kapıya işedikten sonra tüyleri kabarmış bir halde aşağı yukarı gezinmeye başladı. Lloyd, tüm ağırlığıyla çite yaslanmıştı.

"İyi misin?" diye sordum. Doğruldu. Gülmemeye çalışıyordum.

"Aklıma gelen tek şey oydu."

Omuz silktim. "İşe yaradı."

Lloyd elinin arkasıyla ağzını sildi. Gözleri ışıldadı.

"İnsanı gerçekten canlandırıyor," dedi.

Dikenlerin oluşturduğu çite doğru yürüyerek aşağıdaki eve baktım. Tepenin Don'dan tarafa olan kısmında ışıklarının sarı parıltısını görebiliyordum. Her pencerede ışık vardı; gündüz bile... Onların ısısıyla sisi dağıtmaya çalışıyordu sanki. Arazisinin sınırında yine o tilkiyi gördüm; ağzındaki büyük bir kuşu sürüklüyordu. Belki de bir sülün... Ne olduğunu anlayamayacak kadar uzaktaydım. Öldürdüğü kuşu yukarıda tutmuş, seke seke zikzaklar çizerek havalı bir edayla yürüyordu. Köpek'e bir bakış attım ama o, burnunu yere dayamış karanlıkta oraya gelmiş olan şeyleri kokluyordu. Yavruları bunu yediğinde çok kısa sürede büyüyecek ve daha da aç olacaklardı ve kuzular doğmak üzereydi. Ormanın içinde gözden kayboluşunu izledim ve uzaktan Don'un radyosunun tınısını duydum. Beş para etmez bir pop müzik çalıyordu. Tilki kapanının olduğu cebime hafifçe vurdum.

"Hey." Çitte bir kız oturmuş sigara içiyordu. "Samson'un eski evindeki kadınsın sen."

"Sen kimsin?" dedim ve yüksek sesle kendi kendime konuşuyor olabileceğimi düşündüm birden.

Kız, tüm yüzünü örten yoğun bir duman üfledi. Gözlerine girmiş olmalıydı ama hiç belli etmedi.

"Adım Marcie. Onunla aynı okula gittim. Dükkândan tanıyorum seni."

"Demek öyle." Kalın yeşil eşofmanı olmadan farklı görünüyordu. Koyu bir makyaj yapmıştı ve saçları kirli sarı renkte ve dümdüzdü.

Marcie gözlerini kısarak bana baktı. "Burası kamuya açık bir arazi; benim burada olmamla ilgili bir sorunun olamaz." Dik dik bakmaya devam etti.

"Hayır, olamaz. Ama giderken çöpünü de alırsan iyi olur." Kabanının cebinden önceden açılmış bir kutu içecek çıkartmak dışında bir tepki vermedi. Sanki şaşırmamı bekler gibi gözlerimin içine bakarak içti.

"Ne yapıyorsun bu arada?" diye sordu kutuyu dikkatle cebine geri koyarken.

"Tilki kapanı kuruyorum," dedim net ve yetişkinlere özgü bir şey söylemiş olmak için.

"Kanunlara aykırı değil mi?"

"Senin dediğin tilki avı."

"Aynı şey."

"Birçok kişi öyle düşünmüyor."

Çitten kalkarak, yanıma geldi ve durdu. Köpek burnunu uzattı ona; o da dokundu.

"Köpeğin oldukça vahşi görünüşlü."

"Zarar vermez."

"Adı ne?"

Gelecek soruları engellemek için bir isim uydurmaya çalıştım ama inandırıcı olacak bir isim gelmedi aklıma.

"Köpek."

Marie bu bilgi karşısında omuz silkti.

"Tilkilerle derdin ne peki?"

"Kuzulama mevsimi. Bu civardan biri olarak biliyorsundur."

Dişlerinin arasından tıslar gibi nefes verdi. "Bu konudan uzak duruyorum. En kısa sürede buralardan gideceğim." Elleriyle saçlarını toplayarak başının tepesinde atkuyruğu yaptı ve öylece tuttu. "Londra'da yaşamak istiyorum. Ya da Sheffield'da."

"Şehirler berbat yerler de olabilir," dedim.

Omuz silkti. Serbest ıraktığı saçları tekrar omuzlarına döküldü. "En azından sıkıcı değiller."

"Sanırım."

"Yani kuzuları mı yiyorlar?"

"Kimler?"

"Tilkiler."

"Evet. Seni daha önce gördüm."

Marcie'nin yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi ya da alaycı bir bakış yoktu. "Seni dükkândan tanıdığımı söylemiştim. Her neyse, burada herkes herkesi daha önce görmüştür zaten."

"Military Caddesi'nde. Orada gördüm seni. Arkadaşın bana kıçını gösterdi."

"Herkese gösterir."

"Hiç hoş bir davranış değildi."

"Takılıyoruz işte," dedi ve cebinden sigara paketini aldı. İki tanesini paketten çıkararak "İçer misin?" diye sordu.

Bir anlığına ona baktım. "Teşekkürler." Almamı isteyip istemediğinden emin değildim. O, yine de hiçbir tepki vermedi. Çakmağı bana doğru uzattı; ellerimle siper yaparak sigarayı yaktım ve geri verdim.

"Herkesten daha gençsin," dedi.

"Kimi kastediyorsun?"

"Çiftliği olan herkesi. Üstelik kadınsın."

"Evet, kadınım," dedim ve dumanı üfledim. İlk kez kaşlarını kaldırdı ama sanki bunun bir şaşkınlık göstergesi değil, başka bir şey olduğunu kastedermiş gibi gözlerini kapamıştı. Belki de iğrenmeydi.

"Şu birlikte takıldığın adam erkek arkadaşın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Sen beni mi gözetliyorsun?"

Yine omuz silkti.

"Buradan geçiyordu sadece. Onu pek tanımıyorum."

"Tanımadığın insanların evinde kalmasına izin mi veriyorsun? Aslında, ilişkinin taze kalmasını sağlıyor olabilir. Saçma sapan şeyler yaptığını biliyorsun."

"Ne tür saçma sapan şeyler?"

Yine omuz silkti. "Senin köpeğine sıklıkla şarkı söylüyor."

İkimiz de hafifçe kuyruğunu sallayan ve sonra sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi uzaklara dalıp giden Köpek'e baktık.

"Garip bir adam," dedim.

Marcie güldü; ben de güldüm. Eğer yaşıt olsaydık severdim onu.

"Senin okulda olan gerekmiyor mu?"

Sanki beni duymamış gibi davrandı. "Demek tilkilere kan davası güdüyorsun. Bu kadar zehir koyuyorsan nasıl oluyor da bu kadar çok tilki geliyor?"

"Genelde koymam."

"Öyleyse niye şimdi?"

"Bir şey koyunlarımı öldürüyor."

"Öldürüyor mu?"

"Evet. Aslında bu işte senin şu arkadaşının parmağı olabileceğini düşünmüştüm."

Marcie'nin gözleri kocaman açıldı ama her zamanki gibi, yine söylediğimi üzerine alınmadı. "Anne tarafın-

dan Wesley adında bir kuzenim var. Ana karada ama kuzeyde; epey kuzeyde yaşıyor. Atlarla uğraştığı için başı belaya girdi."

"Ne tür bir uğraş?"

Şey... Bunu harfi harfine söylemek zorunda mıyım? Yani bir atı becerdi." Sessizlik oldu. Ardından Marcie kıkırdadı. Ben de güldüm.

"Bundan sonra gerekirse harfi harfine söyleyebilirsin. Dert etme," dedim.

Cebinden kutuyu çıkarttı ve bir yudum aldı. Çok sert bir biraydı. Bir an tereddüt ettikten sonra bana uzattı. Başımı iki yana salladım.

"İçki içmek için çok genç değil misin?"

Başını geriye doğru atarak "Bir şey mi?" dedi.

"Ha?"

"Koyunlarını tilkilerin öldürdüğünü söylemedin. Koyunlarımı bir şey öldürüyor dedin. Yani aslında tilkilerin yaptığını düşünmüyorsun."

"Bilmiyorum." Sohbete kısa bir ara vermek için sigaradan bir nefes çektim. Dumanı üfledim; beyaz gökyüzünde gözden kayboldu. "Her hangi bir şey... gördün mü?" diye sordum. "Yani sürekli bu civardaymışsın gibi görünüyorsun da."

Marcie gülümsedi. "Biz her şeyi görürüz," dedi genç bir büyücü olduğunu düşünen bir edayla. "Hayal bile edemeyeceğin şeyler gördüm ben." Uzaklara baktı; gülüşü hafif yumuşadı. "Ama çoğunlukla birbirleriyle sevişen insanları."

"Koyunlarımı öldürebilecek herhangi bir şey? Ya da biri?"

"Ah!" dedi yüksek sesle. "Samson başıboş gezinen büyük bir ayıdan söz ediyordu."

"Bir ayı mı?"

"Ayı değil; büyük bir kedi ya da iri bir köpek veya öyle bir şey. Bir canavar. Samson'un saçma sapan düşünceleri vardır. Biraz... geri zekâlı diyebilirim kaba tabirle. Zihinsel engelli mi deniyordu? Ne bileyim işte. Ne dersem diyeyim babamın onlara rengi bozuk demesi kadar kötü olamaz."

"Ne dedi?"

"Hiçbir rengi bozuğun bizim sokağa taşınmasını istemediğini söyledi. Irkçı olduğu için değilmiş, evin değerini düşüreceği içinmiş."

"Samson diyorum, canavar hakkında ne dedi?"

"Bilmiyorum. Kocaman ayakları, dişleri olabilirmiş ya da buna benzer bir şey. Bence atıyor. Uydurmayı sever. Arada sıra ormanda kamp yapar ve gece bir şeyin gelip çadırını yaladığını, feneri ona doğru çevirdiğini ve bu şeyin kedi gözlü bir şey olduğunu söyler. Bunun sadece ot olduğunu söyledim ona." 'Ot' derken bana bir bakış attı.

Vadinin karşı tarafında yağmur yağmaya başladığını gördük. Marcie sigarasını yere atıp topuğuyla çamura bastırdı.

16

Pul pul kabarmış eski bir tahta kapıdan geçip çiftliğe girdik. Her yöne tek tek baktım ama görecek bir şey yoktu. Uzakta yükselen birkaç siyah tepe çöle uygun bir ortam oluşturuyordu. Havada sinekler uçuşuyordu ve cam tarafındaki kolum güneşten yanmıştı.

"İşte geldik!" dedi Otto neşeli bir ifadeyle. Etrafı bana göstermek için yanıp tutuştuğu açıkça belliydi. Cüzdanında bana gösterdiği köpek fotoğrafından çok daha yaşlı bir köpek bize doğru ağır ağır yürüyordu.

"Bu, Kelly olmalı," dedim köpeğin hoşlanacağını farz ettiğim bir ses tonuyla. Köpek buğulu gözleriyle boş boş baktı bana. Gri bir burnu vardı ve yanağında kuru deri parçaları göze çarpıyordu. *Zavallı yaşlı şey,* diye düşündüm.

"Kelly, Jake'e merhaba de," dedi Otto. Dostluğunu kazanmak için çömeldim ama o mesafesini koruyordu. Sanki orada değilmişim gibi bir bakış attı ve arkasını

dönüp evin arka tarafına doğru yürümeye başladı. Sineklerden korunmak için kulaklarını başına yapıştırmıştı. "Onsuz bir yere gittiğimde çok huysuzlaşıyor," diye açıkladı Otto.

Bana etrafı gezdirdi. "Söylediğim gibi burada kendi kendimize yeteriz," dedi Otto. Arka tarafta sebzelerin yetiştiği daha yeşil bir yer var mı diye merak ediyordum. Evin yanında çimle kaplı gibi duran bir otlak vardı ama orası da kuru ve vahşiydi. "Kendi koyunumuzu kendimiz keseriz; yani sadece temel ihtiyaçlar için alışveriş yaparız. O da ayda iki kez falan. Ekmek, yumurta, bira gibi şeyler. Tavuk yetiştirmeyi de denedim ama uzun sürmedi. Kelly onları pek hoş karşılamadı." 'Biz' derken burada başka birisinin de olduğunu mu kastediyor yoksa sadece köpeğinden mi söz ediyor diye düşündüm. Arkada yeşil bir alan yoktu. Sadece bir tuvalet ve onun arkasında geri kalan her şey... Kuyunun kuraklık yüzünden kuruduğunu söyledi; bu konuda daha başka bir şey söylemek doğru gelmedi bana. Ev kıymıklı keresteden yapılmıştı. Otoyollarda gelip giden TIR'ların arkasında görebileceğiniz türden küçük bir evdi.

Otto yatak odasını gösterdi bana. Garip bir odaydı; duvarda Winnie the Pooh posteri asılıydı; tek kişilik dar yatakta ise rengi solmuş oyuncak bir midilli duruyordu. Oda açık şeker pembesi boyanmıştı ve camı olmayan, üstüne bir sinekliğin çakılı olduğu küçücük bir penceresi vardı. Oda spreyi kokuyordu.

"Ben yaptım," dedi Otto gururla.

Güneş battıktan sonra gerilmeye başladım. Otto, akşam yemeği için domuz pastırmalı sandviç yaptı. Koku ve tat olarak diğer etlerden farklı değildi. Planın ne olduğunu, benden ne beklediğini bilmiyordum. "*Shortland*

Street'i sever misin?" dedi yanına oturmam için kanepeye hafifçe vurarak. Oturdum; kolunu boynuma attı. Koltuk altından gelen kokuyu alabiliyordum.

"Hiç seyretmedim," dedim. Sanki hiç deniz görmediğimi söylemişim gibi baktı bana. Dizinin giriş melodisi başladı ve Otto bir yandan şarkıya eşlik ederken bir yandan bana anlamlı anlamlı bakıyordu.

Sen misin yoksa ben mi?
Son günlerde kendimi kaybetmiş gibiyim.
Sanırım tek ihtiyacım bir değişim.
Eğer bir şans arıyorsam bir düşüm var demektir.
Shortland Street...

Gözleri buğulandı ve son mısrada o kadar uzattı ki o bitirmeden televizyon çoktan ikinci dörtlüğe geçmişti. Başını salladı. "Çok güzel," dedi, "bu şarkı tek kelimeyle muhteşem." Ve sonraki yarım saat bir hastanede olup bitenleri seyrettik. Kelly dışarıda oturmuş sinekliğin arkasından bana bakıyordu.

Dizi bitince, Otto gerindi ve "Haydiii, yatma vakti," dedi ve ben İşte başlıyoruz, *her şey şimdi netleşecek,* diye düşündüm. Beni pembe odaya götürdü ve yatağın kenarına oturarak ertesi gün neler yapacağımızdan söz etti.

"Seni kasabaya götüreceğim; böylece markettekilerle tanışırsın. Sonra oradan çıkarız ve sana koyunları gösteririm. Kelly'nin kene damlasına ihtiyacı var. Bana unutturma." Bu işin kuralı nedir bilmiyordum; bu yüzden o konuşurken ben uyurken giydiğim tişörtümü üstüme geçirdim. Üstümü çıkartırken ona arkamı dönmedim. O konuşmaya devam etti; yatağa onun yanına oturdum ve o, bana koyunları anlattı. "Eski karımın meşhur koyunları; merinoslar. Bu konuda çok ısrarcıydı. Oysa kaç

kez söyledim ona. Buralar çok kurak, çok iyi bakılmaları gerek diye... Ama o vazgeçmedi. Nihayet alıp getirince tüm ilgisini kaybetti. Üstelik çok da pahalı keratalar. Ve sonra... şey... o gitti. Ben de onları kesip yedim. Ta en başta söylemiştim oysa. Bu cins koyun buralara uygun değil; ot yok. Çöle uygun koyun lazım; daha sağlam ve dayanıklı bir cins. Anlatamadım. Tıpkı gelirken yanında getirdiği tüy yumağı köpek gibi. Kelly de ben de bu köpek konusunda net bir biçimde uyarmıştık onu. Lanet pekin köpeklerinin yeri değil bu çiftlik. Muhtemel bir Avustralya pitonu onu evin dibine çekti ve midesine indirdi."

Kahkahalarla gülmeye başladı; göbeği sallanıyordu. Bunun bir şaka olduğunu umarak gülümsedim ve yepyeni, buruşuk örtünün altına girdim. Otto, konuşmaya ara verdi ve bana baktı. İç geçirerek koca eliyle yanağımı okşadı. "Tanrım," dedi. "Hep bir kızım olsun istedim." Gülümsedi; gözleri doldu. Parmağıyla kirpiklerini silerek kendini toparladı. "Bir saniye bekle," dedi ve odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde kadife bir kalp taşıyan kahverengi pelüş bir kahverengi ayı ve tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi vardı. "Senin için," dedi aynı duygusal ifadeyle. Ayıyı aldım ve gülümsedim.

"Teşekkürler. Çok güzel," diyerek ayıyı kucağıma koydum. Otto birkaç adım geri giderek fotoğraf makinesini bana çevirdi. Gülümseyerek ayıyı kucakladım. Makinedeki bütün film benim ve oyuncak ayının resmini çekmek için harcadı.

"Tatlı rüyalar, güzelim," dedi beni alnımdan öperek. Gülümseyerek karşılık verdim. Işığı söndürmeden önce kapıda durup nemli gözlerle bana baktı ve iç geçirdi; ardından kapıyı kapattı. Winnie the Pooh posterinin üzerine camdan parça parça ışık düşüyordu.

Arazi o kadar düzdü ki sabah epey uzakta bulunan koyunların ağıla alındığını görebiliyordum.

"Araba kullanmayı öğrenene kadar bisikleti kullanabilirsin. Kulübede kullanılmayan bir kamyonet var. Tamir ediyorum onu. Nasıl kullanılacağını öğrendikten sonra senin olur." Şakacı bir amca gibi kolumu çimdikledi. Kendi kamyonetim olması fikir hoşuma gitmişti; gülümsedim. Kuyu tekrar dolduğunda Karen'ı alıp, burada misafir edebilirdim.

Koyunları toplamak için yola çıktık. Yaklaştıkça ne kadar sağlıksız göründüklerini fark ettim. Yünleri parça parça dökülmüş, kaburgaları çıkmıştı. Her yer bok kokuyordu ve sağrılarını kemiren kurtçuklar görünüyordu. "Kendine gel," dedim kendi kendime, "yaşlı bir adam bu; elinden gelenin en iyisini yapıyor."

Sinekler korkunçtu; ne yapıp edip gözün ıslak kısmına ulaşıyorlardı. Birini yutmayayım diye dişlerimin arasından nefes alıyordum.

Otto, koyunu nasıl yakalayıp zapt edeceğimi gösterdi ağılda. Birini kapıp fazla sorun yaşamadan sırt üstü çevirdiğimi gördüğünde ne kadar hoşuna gittiğini açıkça belli etti. Koyunun kalp atışını bedenimde hissedebiliyordum; leş gibi de kokuyordu. Otto ellerini beline dayamış dikiliyordu.

"İyi birini seçtiğimi biliyordum; hem de senin ebatlarında," dedi kalçama bir şaplak atarak.

Otto, koyunları, bana gösterdiği üzere bazı zamanlar kesimhane olarak kullandığı kırkma yerinin yanındaki ağılda tutuyordu. "Ben burada tek başımayken onları başıboş bırakamazdım," dedi. "Kırkma işi için buraya yabancıları getirmekten hoşlanmıyorum. Carole ile işlerin kötüye gitmesinin sebebi de bu." Rahatsızlık verici bir

sessizlik oldu. Et kancasının altında, yerde kurumuş ve kararmış kan lekesine baktım. İçerisi kusmuk ve çamaşır suyu kokuyordu. "Ve bu sayede yapağısı mı kırkılacak yoksa boğazlarımı kesilecek anlamıyorlar. Bu da oldukça teskin edici, değil mi?" Onunla aynı fikirdeymişim gibi görünmeye çalışıyordum.

Mutfakta ortalığı epey karıştırdım; pirzolaların yağı yüzünden içerideki hava ağırlaşmıştı. Pişer pişmez Otto, bütün yemeği sildi süpürdü ve çok beğendiğini söyledi. Oysa sadece çırpılmış yumurta yapmayı beceririm ki bunun içinde de kabuğu olabilirdi ve yemek yaptığım tenceredeki yanık izinin gitmesi için üç gün deterjanlı suda kalması gerekiyordu. Sosislerin içi çiğ kalmıştı ve pirzolalar yağlıydı. Etin çıkarıldığı koyunların cinsine bakınca şaşırtıcı bir şeydi bu. Ben çok azını yedim ama Otto hepsini bitirdi.

O gece, ben duştayken yanıma geldi ve çok korktum. Daha önce tişörtümü çıkarmamak için bir yol buluyordum bir biçimde. Benimle birlikte duşa girdi; kılsız göbeği bana sürtünüyordu ve penisi sanki ucu bir tele bağlanmış gibi yarı kalkık duruyordu. Göğüslerimle oyalamaya çalıştım onu. Sağa sola salladım ama tahmin ettiğimden daha az ilgisini çekmişti. Göğüslerini sergileyen kızlardan olmamıştım hiç. Otto sırtımı sabunlamak ve birine önem verdiğim durumda yapmak isteyeceğimi düşündüğüm türden şeyler yapmak istedi. Kollarını bana dolayıp nefesini tutarak ellerini boydan boya sırtımda gezdirerek parmakları sırtımda durduğunda enseme sert bir yumruk yemeyi tercih ettiğimi düşündüm. Hiçbir şey söylemedi; yüzüme bakmak için beni kendisine doğru çevirirken durdurmadım onu. Parmak uçlarıyla yara izlerimde gezinerek "Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi.

"Benim bundan nasıl haberim olmaz?" Acaba beni Port Hedland'a geri götürüp pirzolasını yapacak ve onunla birlikte duş alacak daha az hasarlı başka bir kız mı bulacak diye geçirdim aklımdan.

"Müşterilerden biri miydi?" diye sordu. Başımı sallayarak hemen bir yalan buldum. Solgun sarı saçlı, etek tıraşı yapmış, kirli çoraplarını ağzıma tıkayan bir adam uydurdum. Yüzüme ve çoraplarına boşaldığını söyledim. Sonra çorapları ağzımdan çıkarıp ayağına giymişti. Ardından sandaletlerini ayağına geçirdiğini ve evine gittiğini anlattım. Bunu o yapmıştım; ama çorapları yerine iri tokalı kemerini çıkarıyordu. Aslında kemer takmayan ve tıraşlı kısmın üzerinde kalan kıllarını herkesin görmesini tercih eden biriydi. Ben bu hikâyeyi anlatırken Otto beline sarı bir havlu sarmış klozette oturuyordu. Ben de ne kadar gevşek durduğunu fark ettiğim lavaboya dayanmıştım.

Otto gözlerindeki yaşları sildi. "Siz kızların nedir bu çektikleri?" dedi. Sonra eliyle başımı dizine koymamı işaret etti. Tuvalet paspasına diz çöktüm. Ben zihnimde hızla yalanımın detaylarını oluşturup, anılarımın arasında bir yere kaldırıp üzerine kapıyı kapatırken o hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bir süre sonra sarı havlusunu yavaşça açtı ve sonuçta o tuvalette otururken ona sakso çektim.

Evin etrafında uzun tuhaf otlarla dolu bir çayır vardı. Tuhaftılar, çünkü bazı bölümleri göğe doğru uzanan, saklanmış, bir sürü şey vardı içlerinde; tekerlekleri olmayan bisikletler, pastan toprakla aynı rengi almış çiftlik aletleri. Tuvalete giderken çayırlıktan ne zaman geçsen teneke kutuların ve kırık testerelerin arasında bir koyunun kafatası da çarpardı gözüne. Bazen sanki orada bir kaplan varmış; o beni görüyormuş ama ben onu göre-

miyormuşum gibi gelirdi bana. Eğer durup, uzun süre bakarsam Kelly ayağa kalkacak ve *Ne diye oyalanıyorsun? Beni havlamaya zorlama* diyecekmiş gibi hissederdim.

Kelly benden hoşlanmıyordu. Köpek gibi değildi; bir köpeğe göre daha az hoşgörülüydü. Olayları köpeklerin çoğunluğundan farklı görüyordu. Başının okşanmasından hoşlanmıyor; elimden yemek yemiyordu. Bir keresinde sandviçimdeki eti vermiştim ona. Ayağa kalkmış; kendimi mahcup hissedene ve eti sandviçin içine geri koyana dek dik dik bana bakmıştı. Bir başka sefer, Otto bana ev düzeninin nasıl olmasından hoşlandığını anlatırken, bir aptallık edip kulağının arkasını kaşımak için eğilmiştim. Elimi kapmış ve serçe parmağımın derisini soymuştu. Otto sinirlenmişti. "Bundan hoşlanmaz," demişti. Tanıdığım bir ifadeyle bakıyordu bana, ama bir köpeğin ifadesi değildi bu.

Evde telefon görmedim ve Otto'ya sordum bunu.

"Telefon mu?" dedi. "Kimi arayacaksın? Hayalet Avcılarını mı?" Kahkahalarla güldü. Bu, onun hakkında öğrenmeye başladığım bir şeydi. Kendi şakalarına kendi gülmekten keyif alıyordu.

Beş hafta boyunca Otto sevişmek için on iki kez kadar uğradı. İyi ve yalnız yaşlı bir adamdı. Sadece sıradan bir yaşam istiyordu. Erzak almak için beni kasabaya, her şeyin –yiyecek, hırdavat, mobilya, hayvan yemi, fare zehri ve içki– satıldığı dükkâna götürdü. Avuçlarım terledi. Alışveriş için 100 dolar vermişti bana ki bu ne yapacağımı bildiğimden çok daha fazlaydı. Bir kutu krema aldım raftan. Annemin kokteyllerin üzerine sıktığı markaydı bu. İçki dubası derdi ona. Kutuyu dikkatle geri koydum ve arkamı döndüm. Otto'nun Carole'ın yemekleri hakkında söyledikleri geldi aklıma. Yumurta ve ekmek aldım; bi-

raz da peynir. Otto'nun fritözü yoktu; bu yüzden devasa dondurulmuş patates paketlerini ya da dönüp baksam da hazır soslu kalamarları koymadım alışveriş sepetine. Otto, hediye olarak, üzerinde bir at resmi olan pembe bir şampuan aldı bana. Kasada yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Kaskatı kesildi. "Sen benim yeğenimsin," dedi. "Aklından çıkarma bunu." Bakışlarını hızla önündeki kasasına çeviren kasiyere bir bakış attım.

Bu koyunların hâlâ nasıl hayatta olduklarını, kendi kesimhanelerinin yanı başında ne kadar süredir kapana kısılmış olarak yaşadıklarını merak ediyordum. Carole gittiğinden beri mi? Bunun ne kadar önce olduğunu bilmiyordum.

Ağıl, bağlanıp ayrılabilen ve teker teker taşınabilen hafif, metal plakalardan yapılmıştı. Duvarlar ağır değildi. Eğer koyunlarda biraz zekâ olsaydı muhtemelen yıkabilirlerdi. Ama fazladan hiçbir şey yapmıyorlardı; sadece ağırlıklarını arka bacaklarından ön bacaklarına alacak kadar kımıldıyor ve sinekler arkalarını ısırırken ufka bakıyorlardı.

Hücreleri koyun pisliği kaplıydı ve ağıllarının sadece birkaç adım ötesinde toz kaplı olsa da biraz ot vardı. Plakaları bir bir çekerek ağılı sola kaydırmaya başladım. Biraz genişleterek koyunları ota doğru çektim. Benim bulunduğum tarafa geldiklerinde kollarımı sallayarak onları güttüm ve yönlendirdim. Korkacak kadar rahatsız olmadılar ama iyi kötü istediğim yere gittiler. Hayalet ağırlığında hareket ediyorlardı ve bazılarının ayakta durmaya güçleri yokmuş gibi bacaklarını kırarak dinlendikleri çekti dikkatimi. Otto ve Kelly bu kadar uzun süredir nereye kaybolduğuma bakmaya gelene kadar iki saatimi aldı bu iş.

Otto'nun önce yüzü asıldı ama sonra umursamaz bir tavırla omuz silkerek "Biraz etlenirler umarım," dedi ve gerisin geri eve döndü. Kelly tuvaletin arkasını kolaçan ediyordu.

Sinekler göz kenarlarıma konup duruyor ve omuzlarımda geziniyorlardı. Bıraktım gezinsinler. Ne beklediğimi bilmiyordum. Onlar için bulduğum cılız ot uğruna minnetle dans ettiklerini görmek belki de... Ama sessiz, ufak bir grup halinde öylece duruyorlardı. Onları hareket ettirmeye çalıştım ama benden korkmuyorlardı. Kaderlerine boyun eğmişti hepsi ve kollarımı sallayıp sağa sola zıplayarak, "Eğer isterseniz dolanabilirsiniz," dedim onlara; ancak bu sinek dolu sıcak havada tek yaptıkları hafifçe sallanmak oldu. Ağıla baktım ve et kancasını gördüm. Diğer ayağımın üstünde döndüm; "Öyle olsun," dedim ve bisikletime atlayıp eve dönerken koyunları zihnimin en gerisine, sadece gardımın en aşağılarda olduğu karanlıkta ortaya çıkan diğer anıların yanına attım. Pencereden geceyi seyretmeye başladım.

Televizyon odasının duvarında siyah-beyaz bir fotoğraf vardı. Otto beni buna bakarken gördü. Saçları henüz beyazlamamış, beli ince haliyle karşımdaydı ve elinde bir çeşit kupa tutuyordu.

"Golden Shears*, 1962," dedi. Ona, bir kaidenin üzerine oturtulmuş makas biçimdeki kupayı veren, eski moda saç modelli, yüksek bel pantolon giymiş bir kadın vardı yanında. "Bu, Candy Mulligan. ABC'de hava durumu sunucusuydu. Bana ilgisi vardı."

Fotoğraftaki sırtı dik, yüzü güneşten kırışmış adama baktım. Koyu renk perçemleri çıkmıştı şapkasından.

---

* Başta Avustralya ve Amerika olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde yılda bir düzenlenen, koyun kırkma yarışması. –*çn*

Televizyonun sesini açtı. "Hah, programım başladı."

Otto bana araba kullanmayı öğretiyordu. Beni çarpacak hiçbir şeyin olmadığı bir yere götürmüştü ve toprak zemin üzerinde yavaş hızla daireler çizmeme izin veriyordu. Hızım düşüp, çok yavaş kullandığım için kamyonet sarsılmaya başladığında kahkahalarla halime güldü. Hiç kendimi bu denli yetenekli hissetmemiştim. Diğer kamyonet tamir edilip toprak yola, oradan da asfalta çıkabilecek duruma geleceğim günü hayal ediyordum. Altında tekerlekler dönüyorsa özgür olduğunu fark etmiştim.

Dersten sonra diğer kamyonete ne yaptığını gösterdi bana. Kaputu açıktı ve içinde tüplerden ve kablolardan müteşekkil başka bir dünya vardı.

"Şunu görüyor musun?" dedi avcuyla kara bir kutuya hafifçe vurarak. "Sanırım içindeki birkaç bağlantıda kopukluk var; önemli bir şey değil." Hafifçe kızardı ve başka tarafa baktı. "Sen geldiğinde hazır olsun istiyordum ama kahrolası ellerimde ağrı vardı." Elimi omzuna koydum ve ona gülümsedim.

O gün sonuna doğru verandada dikilmiş Holiday içiyordum. Kelly sanki üzerime atlamak ister gibi dört ayağının üzerinde havlıyordu. Otto rahatsız olmuş bir ifadeyle dışarı çıktı.

"Burada sigara içilmez, yavrum. Köpeği huzursuz ediyor. Carole'ı hatırlatıyor ona. İkisi pek anlaşamazlardı," dedi. Dumanı üfledim ve sigaramın ucuna baktım. Yine bir çocuk gibi yaramaz ve mahcup hissetmiştim.

"Peki," dedim. "Bu son." Sorun değil, diye düşündüm. Yalnızken içerim. Ama geldi ve sigarayı elimden alıp ateşini çay fincanında söndürdü. Ardından elini uzattı.

"Diğerlerini de," dedi.

"Bu sonuncuydu," diye karşılık verdim duty-free'den Karen'ın verdiği paketlerden kaç tane kaldığını hesaplarken. Sanırım iki açılmamış, bir de yarım paketim kalmıştı, ama sağda solda elli sent bulabildiğim sürece ara sıra gizlice bir paket alabilirdim. O kadar zor bir şey değildi.

Otto kaşlarını çatarak, "Sağlığa zararlı," dedi.

Otto erken saatte bir bira içmiş ve öğleden sonra dizi izlerken televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Akşamki tekrarını seyredebilirdi. Sonuçta dünyanın sonu değildi bu. Evin içi çok sıcaktı; bu yüzden ona bir not bırakıp bisikletime atladım ve koyunların yanına giden yolda pedal çevirmeye başladım. Kelly başını kaldırıp baktı ama havlayıp Otto'yu uyandırmadı.

Yalaklarındaki suyu tazeledim ve biraz yem verdim. Oralı bile olmadılar ama bu yüzden onları kimse suçlayamazdı. Neredeyse hiç gölge yer yoktu; öyle ki yüzleri daha solgun renkli olanlar cilt kanseri riskiyle karşı karşıya olmalıydılar. Çoğunlukla ağıl duvarının dibinde, çatının onları biraz da olsa güneşten koruduğu yerde toplanmışlardı. Bulut halinde sinekler yine üşüşmüş, koyunların gözlerine ve kıçlarına girmeye çalışıyorlardı. Hortumla ıslatmaya çalıştım onları ama işe yaradığını ya da hoşlarına gittiğini sanmıyorum. Sadece hafifçe sallandılar çünkü. Birkaç uzun tahta parçası bulabilseydim üzerine bir branda koyup biraz gölge sağlayabilirdim. Otto'nun duvarında asılı fotoğraftaki siyah saçlı adam buna karşı çıkmazdı. Koyunlarla ilgilenmesini engelleyen belki de sadece ağrıyan elleriydi; belki de yardıma ihtiyacı vardı. Bisikletime atlayıp, düşünerek eve doğru yavaş bir şekilde pedal çevirdim.

İçeri girdiğimde son paket sigaramın sehpada durduğunu gördüm.

"Kızgın değilim," dedi Otto. "Çünkü bunun bir bağımlılık olduğunu biliyorum. Ama bugün burada buna karşı bir tavır koyacağız."

"Benim eşyalarımı mı karıştırdın sen?" derken sesimi yükseltmemek için kendimi zor tuttum.

"Senin eşyaların benim evimde, genç bayan." Sanki babammış gibi yarı azarlar bir tonla söylemişti bunu. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Sanırım ağlayacaktım.

"Yanıma gel, yavrum," dedi.

Kelly toprakta fırlamaya hazır bir halde dimdik oturuyor, bir şey bekliyordu. Otto birinci paketi aldı ve verandadan uçarak onun önüne düşecek şekilde fırlattı. Köpek, homurdanarak ve hırlayarak sanki canlıymış gibi atladı üzerine. Ağzının içinden diş etleri görünüyordu; karton kutu salya içinde kalmıştı.

Paketi sallayarak parçaladı; sigaralar her yere saçıldı. Hemen üzerlerine atlayarak yuvarlanmaya başladı. Ve Otto ikinci paketi attı. Kelly'nin dikkati dağılmamıştı.

"Şimdi," dedi Otto her şey bittikten sonra. Sakin bir halde yanında dururken verandanın tahtasını boğarcasına sıkıyordum. Bir faraşla süpürge tutuşturdu elime. "Gidip bütün pisliği temizle ve çöpe at. Bu konu burada kapanmıştır."

Sigaraları süpürürken Kelly bana hırlamadı, sadece izledi. Ona sıkı bir tekme savurmak istiyordum.

Odama gittim ve yatağın kenarına oturdum. Midemdeki bulantıyı bastıramıyordum. Geldiğimden beri boşaltmayı aklımın ucuna bile getirmediğim çantama baktım.

Otto canlı ve neşeliydi; yoğun bir gündü, çünkü bana koyun kırkmayı öğretme zamanı gelmişti.

"Ağılda yaptıklarını ve koyunlara daha fazla alan açtığını düşünüyorum da," dedi, "sanırım onlar için daha iyi oldu bu. Kurtları azalmış görünüyor. Eğer bu kızları daha iyi duruma getirebilirsek birkaçını çiftleştirebilir ve her şeyi tekrar yoluna sokabiliriz. Kıçlarında bile tüy kalmadı ama en azından etlerini satılabilir hale getirebiliriz." Kendinden emin bir halde şakıyarak konuşuyordu. Ben yorulmuştum; o ise canı yanıyor gibi görünüyordu.

Koyun kırkma yerinde annemin üçüzlerin saçlarını kesmek için kullandığı makastan pek farklı olmayan bir makas tutuşturdu elime. Nasıl kullanacağımı gösterdi. Kelly etrafı koklayıp duruyordu; özellikle de et kancasının altındaki kara lekeyi.

"Haydi, bir koyun kap kendine." Yarı boş gözlerle baktım ona. "Hadi," dedi. "Beni kırkmayacaksın ya!" Çok komik bir şaka yaptığını düşünerek iki katı kahkaha attı. Gidip bir koyunu kalçalarından yakaladım. Karşı koymadı ama hareket etmek de istemedi. Onu, kulübeye giden rampaya çıkmaya ikna etmek zor oldu. Hangi parçasının kesileceğinden endişeleniyor olmalıydı. Ama sonuçta oraya çıkardım. Otto başlamak için hangi pozisyona getireceğimi gösterdi. Onu tahtada sabitlerken garip bir kibarlık gelmişti üzerine. Bunu yüzünde görebiliyordum. Sevişirken bana bakışı gibiydi.

"Kuyruğunun üzerine oturmasını istemezsin, çünkü bu hiç rahat değildir," dedi ve onun yarısının nasıl kırkılacağını gösterdi. Otto boğazındaki yünü kırkarken koyunun gözlerindeki vahşeti görebiliyordum. *Sadece yün* demek istedim ona. Makası bana verdi. "Bazı yerlerde seni kayışa bağlarlar," dedi. "Sırtını çok fazla zorlama. Ama hiç kullanmazsan da asla güçlenemez. O yüzden bu acıya alışman lazım." Koyun mücadele etmeye, sağa sola dönmeye başlayıp onu sabit tutmam gerektiğinde

gerçekten canım yandı. Daha sonra ağrıdan öleceğimi düşündüm. Onu sımsıkı tutmak önemliydi; sabit durmazsa etini kesebilirdim. Bana boğazını kesecekmişim gibi bakıyordu ve ben bu iş bittiğinde *O kadar kötü değildi* diye düşünmesini istiyordum. Daha sonra işimi inceleyen Otto'nun az da olsa yardımıyla başardım.

"Daha derin almalısın, yavrum. Deriye yeterince yakın değilsin. En iyi kısmını, her şeyi bir arada tutan kısmını almıyorsun. Bir portakal gibi soymalısın onu; tenine çok yakın kırkmalısın." İkinci denememde hayvanın etini kestim. Korkunçtu. Kanı görünce bıraktım onu. Onu sımsıkı tutup canını yakmış olduğuma inanamıyordum. Üstelik o bunu dile getiremezken... Korkunçtu; korkunçtu. Asla bir daha denemek istemiyordum. Yapamazdım. Ben ağlarken Otto şaşkın şaşkın bakıyordu ama sonra sevecen bir tonla gülmeye başladı. "Yavrum, erkek gibi görünüyorsun ama öyle olmadığın kesin." Daha önce nefret etmemiştim ondan ama makası tekrar bana uzattığı şu an ediyordum. "Hadi ama. Bu yüzden buradasın," dedi sanki doğruymuş gibi ve aynı koyunu yakalattı bana. Korkmuş ve kan içindeki koyunla başladığım işi bitirmeliydim. "Şimdi," dedi arkama geçip koyunu tutmak için kollarını bana sararken "onu kollarının arasında hisset." Koyunu bir şekilde göğsümle kalçalarımın arasındaki boşluğa sıkıştırdım. Orada güvende hissetti kendini ve hareketsiz durdu. "Şimdi," dedi Otto elini kaldırarak, "derin bir nefes al."

İki kez daha kanattım ve sonra doğru açıyı yakaladım. Nasıl yapılacağını algıladım; *gerçekten* portakalın kabuğunu soyar gibiydi; aslında daha ziyade kalın kabuğu zarına iyice yapışık olan mandalinayı soyar gibiydi. Tatmin edici bir tarafı da vardı ve doğru yaptığımda koyun ne

mücadele ediyordu ne de bağırıyordu; sadece yatıyor ve işimi yapmama izin veriyordu.

Sineklerden kurtulmak için hortumu yüzüme tuttum ama tenimdeki su damlalarını emmek için anında geri döndüler. Bir süre çite yaslandım ve Otto'nun arazisinin uzağına, ufka diktim gözümü. Orada deniz olduğuna; çölün, yumuşak bir eğimle, ailemin yaşadığı evi saklayan su kenarında bittiğine inandırdım kendimi. Ufukta bir tavşan hareket etti ve gözden kayboldu. Yukarıda bir sığırcık daireler çiziyordu.

Yerleri süpürdüm. Bu kadar kurt sineğinin olduğu bir yerde önemliydi bu. Koyunlardan dökülen pisliğin ve kurtçukların miktarı mide bulandırıcıydı. Siyah kurtlu yün yığınlarını kapı dışına süpürmek yetti. Ardından başımdan aşağı tekrar hortum tuttum. Ucuna başparmağımla bastırarak daha güçlü püskürtmeyi denedim ve su et kancasının altındaki kara lekenin üzerinden aktı gitti. Basıncı çok güçlü değildi ve fazla bir etkisi olmamıştı. Su tahtaların üzerinden akarak, yemlerin büyük plastik bir varilde durduğu köşede toplandı. Varilin arkasında ıslanmaması gereken bir şey olup olmadığını kontrol ederken bir küpe buldum. Üzerinden opal bir göz damlası sallanan küçük altın bir kalpti bu. Ölü bir böcek gibi avucumda duruyordu. Bulduğum yere geri koydum ve bisikletime atlayıp Otto'nun yemeğini hazırlamak için eve gittim. Saçlarım eve varmadan kurumuştu. Banyodaki aynaya baktığımda güneşin tenimdeki etkisini gördüm; her yarım pembe ve bronz olmuş; kol kaslarımda yeni çıkıntılar ortaya çıkmıştı.

Daha sonra koyun kırkılan yerdeki yapağıları sardım; onları düzenli bir biçimde bağlayacak bir ip buldum. Otto, kamyonetiyle çıkıp geldiğinde ona gösterdim. Güldü.

"Çok etkileyici, yavrum," dedi. "Ama kimse halısının üzerinde bok ve kurtçuk istemez. Belki bir sonraki kırkmada daha iyi bir şeyler çıkar."

Yine de kamyonete yükledik ve eve geri döndük. Hepsinin çayıra atmaya yardım ettim. "İyi gübre olur bunlar," dedi ama ona inandığımdan şüpheliydim. Kelly oturuyordu. Yapağıları atmayı bitirdiğimizde incelemek için oraya gitti ve ağzında bir yapağıyla yediği yünler yüzünden kuru kuru öksürerek geri geldi.

O gece Otto yanıma gelip yatakta üzerime doğru eğildiğinde küpe geldi aklıma. Çakımı nasıl aldığını ve bundan bana hiç söz etmeyişini düşündüm. Oysa kimseye zarar verecek bir şey değildi.

İşimiz bittiğinde öylece uzanırken ve o kendine gelmeye çalışırken pazılarımdan birini parmaklarıyla sıkarak kontrol etti.

"Bakıyorum da silahların artıyor, bebeğim. İşe yarayan bedenleri severim. Yine de fazla erkeksi olma." Sanki şaka yapmış gibi kahkaha attı.

Midesindeki çalkantıyı duyabiliyordum; geç yemek yemişti. "Carole gideli ne kadar oldu?" diye sordum.

Bana baktı; bakışlarında rahatsız edici bir değişim oldu. "Bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

Elimi inip kalkan göğsünde gezdirdim ve benim için kolay olmayan bir şekilde şirin görünmeye çalışarak bir o yana bir bu yana döndüm. "Sadece ne kadar süredir bütün her şeyle tek başına başa çıkmak zorunda kaldığını merak ettim. Zor olmalı." Yumuşadı; gözlerini kapatarak başını yastığa koydu. O kadar uğraştan sonra yorgunluğunu atıyordu.

"Sanırım sen gelmeden bir yıl önce gitti."

Daha çok soru sormak istiyordum ama söze nereden başlayacağımı bulamıyordum. Neye benzediğini, boyu-

nun ne kadar olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Koyun çiftliğinde küpe takan türden bir kadın; nasıl bir kadındı bu?

"Carole konusunda endişelenmene gerek yok," dedi. Burnundan güçlü bir hırıltılı çıktı, çünkü içi doluydu. "O bir fahişeydi. Senin gibi değildi. Sen fahişe bedeninde ufacık bir kızsın. O tam tersiydi."

Televizyon odasında küçük bir müzik seti vardı ve CD'ler ağırlıklı olarak Slim Dusty ve *Tales from the Mallee* tarzı şeylerdi. Onlar hakkında pek fikrim yoktu. Ama aralarında INXS ve Cole Porter da vardı ve ikisi de tanıdığım isimlerdi. Cole Porter'ı çalmaya başladım. O sırada Otto eve girdi. "Sürtük Carole dans etmeyi çok severdi," dedi. Müziği kapatmamı ima ettiğini düşündüm ama o, son derece zarif dört adımla yanıma gelerek parmak uçlarıyla elimi tuttu; beni iki kez döndürdü ve tam bir beyefendi edasıyla beni geriye yatırarak hoş bir jestle dansı bitirdi. Kelly, öfkeden kudurmuş bir halde kapıda havlıyordu. Sinekliğin arkasından beni gözleriyle yerken yakaladım onu. *Bu raundu ben kazandım, kibirli şey.*

Port Hedland'a geldiğim ilk günler hakkında düşündüm. On dolar karşılığı oda-kahvaltı veren bir pizzacıda kaldığım, sahibinin, kendi restoranın adını kötüye çıkartarak bize işsiz fahişeler diye hitap ettiği o günler... Yine de havluları kullanmadığımız sürece on dolar karşılığı içeri alıyordu bizi. Zaten leş gibi sigara koktukları ve üzerine bulaşmış lekeler olduğu için bu havluları kullanmazdınız.

Burada umut dolu hissediyordum kendimi. Gökyüzünde bir uçak aradığım anlarda bile şikâyetçi değildim sanırım. Daha kötülerini, çok daha kötülerini görmüş-

tüm çünkü. En azından ikimiz geceleri kahkahalarla gülüp bira içiyor; Kelly ise dışarıda toprakta oturup pirelerini ısırıyordu. Önceden kotumun cebine tıkıştırıp orada unuttuğum son bir Holiday ve bir kutu kibrit buldum. Sakladım. Çok sık aklıma geldi ama en çok ihtiyacım olacak zamanı bekledim. Orada olduğunu bilmek bile rahatlatıyordu beni.

17

Don'un arazisini çevreleyen çitte daha fazla ölü köstebek vardı; bazıları rüzgârda sallanıyordu; birkaçı ise hâlâ sinekleri kendine çekecek kadar suluydu.

"Demek keşişimiz inzivadan çıkmış," dedi. "Daha iyi görünüyorsun. Uyudun mu biraz? Ben de bugün ilerleyen saatlerde sana uğrayacaktım. Balıkçıdaki o salak kadın durmadan balık veriyor bana. İğrenç bir şey; seninkilerin yediği çöpe benziyor. Aklı sıra şirinlik yapıyor bana. Geri zekâlı fahişe. İğrenç kokulu dil balıklarından vermeden duramıyor." Gülümsedi. "Duyduğuma göre geçen hafta yeni, süslü adamınla bara gitmişsin."

"Samson geçen gece beni görmeye geldi," dedim. Don'un yüzü hafif asıldı.

"Bir şey yaptı mı?"

"Hayır. Yaptı sayılmaz."

"Gel, içeri gir. Sana kahve yapayım."

Don'un mutfağı bana hastaneleri anımsatan türden

çam ve kromdu. Elektrikli çaydanlığını prize taktı ve yan tarafında maviden mora, ardından da parlak kırmızıya dönüşen şeridi izlettirdi bana.

"Daha önce bunlardan birini hiç görmüş müydün?" diye sordu.

"Hayır, görmedim," dedim.

"Beş kuruş ödemedim. Mutfakta vardı," dedi ve iki fincana da birer poşet kahve koydu. Su ekledi ve karıştırdı. Süt tozu içinde olan ikisi bir arada kahvelerdendi bu. Üzerinde kır saçlı bir kafa vardı. "Daha önce gördün mü böylesini?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Muhteşem, değil mi?"

"Evet," dedi Don gururla fincanına bakarak. "Evet, öyle. Instantchino* diyorlar buna."

Kahvelerimizi yudumladık. Kadirşinas bir ifadeyle başımı salladım. "İyiymiş," dedim. Ama değildi. Don memnun olmuştu. Düğmesine bastığında içindekini düşüren bir kutudaki tatlandırıcılarından uzattı bana. Kibarlık olsun diye iki tane aldım. Don onaylarcasına başını salladı.

"Margaret olsa çileden çıkardı."

Gülümsedim. Kahvelerimizin kokusu odadaki havayı ağırlaştırmıştı.

Don içini çekti ve "Eminim Margaret öldüğünde henüz kırk üç yaşında olduğunu bilmiyordun," dedi. Yüzünde define bulmuş gibi bir ifade vardı.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim. Nedense her zaman Don'la aynı yaşta olduğunu düşündüğümü fark ettim. Sıralı ölüm, üzücü ama beklenmedik değil. Don sandalyesinden doğruldu ve mutfaktaki bir çekmeceyi karıştırdı. İçinden renkli bir fotoğraf çıkarttı. Don, şu anki haliyle birebir aynı görünüyordu; üzerin-

* Chino: Bir kahve markası –*çn*

de aynı yağmurluk vardı ve aynı çizmeler. Yağmurluğun altındaki gömleğin tonu farklıydı ve beyazlamış şakaklarındaki favori biraz daha kalındı. Hepsi bu. Yanındaki kadın ise kızı olabilecek yaşta görünüyordu. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, kemerli bir burnu vardı ve ağzı açık bir halde gülüyordu. Elini, kısa, turkuaz deri ceketini avuçlamış esmer, küçük bir çocuğun başına koymuştu. Oğlanın üzerinde bir tulum vardı ve saçları iki yana ayrılmıştı. En fazla dört yaşındaydı. Ama Samson'un bakışını, asık suratını ve açık ağzını hemen tanıdım.

"Aman Tanrım," dedim. "Ne zaman çekildi bu?"

Don, fotoğrafı masanın ortasında duran sürahiye dayadı. "Yaklaşık on beş yıl önce." Kahvesinin son yudumu da bir dikişte içti ve sandalyesine yaslanarak ellerini başının arkasında kenetledi.

"Gördüğün gibi, hep Margaret'ten çok daha önce göçüp gideceğimi düşünürdüm," dedi. "Öyle olmasaydı bebek istediğinde kabul etmezdim." Don'un gözleri kapalıydı; sanki olayı canlandırıyordu zihninde. Kahveme baktım ve bitirip bitiremeyeceğimi düşündüm. Sessizlik uzadı.

"Ona iyi bir baba olamadım," dedi Don yumuşak bir tonla. "İlk başlarda ne yapacağımı bilmiyordum. Sevgi dolu bir annenin varlığı her şeye değer; babaya fazla ihtiyaç olmaz." Gözlerini açtı ve bana baktı. "Tıpkı benim babam gibi." Sanki bir şeyi işaret ediyormuş gibi tek kolunu başını arkasından uzattı. "Hiçbir boka yaramazdı. İşe gider, gelirdi. Asla ayağının altında dolanmazdık." Elini tekrar eski yerine aldı. "Samson için bundan fazla anlam ifade etmek istedim ama beceremedim. Bebek gibi konuşamadım; utanç verici buldum bu tarz konuşmayı. Margaret *O kısa boylu bir yetişkin değil, bir çocuk,* derdi bana. Arasındaki farkı hiç algılayamadım. Sonra büyüdü;

dikkat bozukluğu ya da öyle bir şeyi vardı. Öğretmenleri iyi değildi. Ben iyi değildim. Ama annesi; o mükemmeldi." Ellerini aşağıya indirdi ve dikkatlice masaya koydu. Yaşlı ellerdi bunlar, geri kalan her şeyinden daha yaşlı. İşaret parmaklarından birinde sanki önceden yarılmış gibi, boydan boya bir yara izi vardı; tırnakları sararmış, kalın ve sertti. Parmak uçları farklı yönleri gösteriyordu.

"Margaret öldüğünde Samson on altı yaşındaydı. Benim geldiğim yerde artık erkeksin demekti bu. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. O benimle ne yapacağını biliyor muydu ki? Onu da bilmiyorum. Margaret olmadan birbirimize ne söyleyeceğimizi bile bilmiyorduk." Don, alt dudağını ısırdı ve öylece kaldı. Nefes alış verişlerimizi dinledim bir süre. "Bir şeyler yakmaya başladığında beni cezalandırdığını düşündüm. Oysa yanlış bir şey yapmadığıma inanıyordum. Cezalandıracak ne vardı? Asla dövmemiştim onu. Bir fiske bile vurmamıştım. Babamın bana yaptığı hiçbir şeyi yapmamıştım."

Ağızım kurumuştu ve artık soğumuş olan iğrenç kahveyle gideremiyordum kuruluğu.

"Neleri ateşe verdi?"

"Önce arabaları. Sonra bir ahır. Sonra ben içindeyken evi yakmayı denedi. Gecenin karanlığında aşağı indiğimde başı iki elinin arasında masada otururken buldum onu. Odanın köşesinde ufak bir ateş yakmıştı. *Ne yapıyorsun?* dedim. Evi yakmak istediğini söyledi. Bunun üzerine polisi aradım. Kendi oğlumu, oğlumuzu ihbar etmek için..."

Don uzaklara dalmıştı.

"Polis ne yaptı?" Yumuşak bakışlı, işe yaramaz polis memuru geldi aklıma.

"Şikâyetçi olup olmadığımı sordular. Sam'in ahırını tutuşturduğu adam, oğlanın annesinin ölümünden son-

ra tam bir felaket olduğunu söyledi ama zararını ödeyince şikâyetçi olmadı. Ama ben oldum ve oğlan ıslahevine gönderildi."

Sadece odada başka bir hareket, başka bir ses olsun diye fincanımı aldım ve o kötü kahveyi içtim.

"Kafamda oranın oğlana iyi bir şey kazandıracağı, kuralları ve güçlü olmayı öğreteceği düşüncesi vardı. Margaret bu konularda asla etkili olmamıştı. Onun gitarist olma düşünü desteklememiz gerektiğini düşünüyordu." Don güldü. "Bu konuda berbattı oysa. Tek kelimeyle rezalet. *O benim oğlumdu ve çiftçi olacaktı.*"

Dışarıda güneş bulutun arkasından çıkmıştı; sanki biri odadaki perdeyi açmış gibi oldu bir anda. Pencereden Midge'yi görebiliyordum. Başını patilerine dayamış koyunlarıma doğru bakıyordu. "O gittikten sonra, onu düşünmek zorunda olmadan bu evde tek başıma kaldığımda, amacının ne olduğunu anlamaya başladım."

"Neydi amacı?"

"Evi yakıp kül etmek ve nedenini fark ettim."

Başımı salladım ama tek düşünebildiğim lavabo musluğundaki su ve şu kahveyi döküp doya doya su içmeyi ne kadar çok istediğimdi.

"Anılar mı?" dedim.

Don, sanki orada olduğumu unutmuş gibi, başını kaldırıp baktı bana. Gülümsedi. "Gecenin bir vakti Midge'in ulumasıyla uyandım, camdan dışarı baktım ve oradaydı; Margaret, gelinliğiyle, hastaneye götürdüğüm tek giysisiyle orada duruyordu. Eve arkasını dönmüş, ormana doğru yürüyordu. Ama o olduğunu görebiliyordum."

Kalktım; kahvemi boşalttım, fincanı çalkaladım ve su doldurdum. Doya doya içtim ve mideme inişini dinledim.

"Aşağı indim ve dışarı çıktım. Yanımda çılgına dön-

müş Midge ile birlikte koşmaya başladım. Onu gördüğüm noktaya gittim; bir şeyin ormana girdiğini gördüm. Orada öylece dikilip çağırdım onu. Ama asla geri dönmedi. İşte o zaman evi yakıp kül etmeyi düşündüm. Ya geri dönerse diye korkumdan uyuyamadım. Ya da dönmeyecek diye."

Don derin bir çekişle yaşlı başını eline yasladı. "Samson ıslahevinden çıkınca beni görmeye gelmedi. Birkaç kez kasabada karşılaştım onunla; bir kadeh bir şey içmeye götürdüm; özür diledim. Ama ne kadar özür dilersen dile onarılamayacak şeyler var. Aslında çok mülayim biri." Bana baktı. "Eğer düşündüğün oysa koyunlarına bunu yapan o olamaz. Seni korkuttuğu için özür dilerim. Ancak koyunların katlediliyorsa bunu bir hayvan yapıyordur; oğlum değil. Bu konuda garanti verebilirim sana."

Fincanımı sımsıkı tutarak başımı salladım. "O olmadığını biliyorum," dedim. Don'un gözleri doldu. "Ara sıra ormanda kamp yaptığını duydum ve herhangi bir şey görüp görmediğini sormak istedim ona."

Don gülümsedi. "Bir sürü şey görür o. Ama hangilerinin gerçek olduğunu anlayabilecek bir yol bulmalısın. Ben bulamadım ve sanırım hayalleri gerçeklerden ayırmaya çalışacak kadar zamanım kalmadı."

"Seni görmek istiyor; nasıl olduğunu sordu. Belki de bu yüzden eve geldi. Senin taşındığını bilmiyordu."

"Biliyor," dedi Don başını hafifçe sallayarak. "Sadece her şeyi unutuyor. İlaçlardan olmalı."

Samson'un arkasını dönüp karanlığa doğru yürürken yüzünün aldığı ifade geldi gözümün önüne.

"Evet, korkarım oğlumu delirten benim," dedi Don ve yaşlı elleriyle fincanını kavradı.

Gitmek için ayağa kalktım; iki yanımda sallanan yum-

ruklarımı sıktığımı hissettim. Farkında olmadan elimin biri Don'un omuzuna kondu. "Senin hatan olduğunu düşünmüyorum," dedim ve öylece dikilerek tuhaf bir süreç yaşadık. Don yaşlı bileğiyle burnunu sildi.

"Gel, sana şu manyak kadının verdiği dilbalığını vereyim," dedi ve kalkıp buzdolabına gitti. "Bana gelince... Ben dondurulmuş bir şeyler yiyeceğim."

18

Aborjin kız öldürüldü. Karen Holiday içiyor ve eli titriyordu. "Sana söyledim, değil mi?" dedi ve içki bardağına yarım yamalak votka boşalttı. Gözlerin etrafında siyah halkalar vardı. Arada bir bu hale gelirdi. "Bunu yapmak için bir nedene ihtiyaçları olmadığını söylemedim mi sana?

Ondan şişeyi alıp kutu kolamın içine koydum biraz.

"Hepimiz için tehlike oluşturuyor bu. Daha en başta öyle düşünmelerine neden oluyoruz bu göt heriflerin. Lanet olsun! Saygı yok, gelecekle ilgili düşünce yok. Kendilerini eğitmek için en ufak çabaları yok. Nerede yaşadıklarını umursamıyorlar bile." Holiday'inden derin bir nefes çekti. "Lanet olsun! Sabah uyanıp uyanmayacakları bile umurlarında değil. İşte, seni getirdiği nokta bu," dedi poposuna sertçe vurarak, "boğazlanmış, düzülmüş ve bir arabanın bagajına tıkıştırılmış..." Bir dikişte içkisini bitirdi ve şişenin kapağını tekrar açtı, ama yarı yolda

yüzü bütün sertliğini kaybetti; dudaklarının kenarı ağlamak üzere olan bir çocuk gibi büküldü. Ağlamadı ama "Tanrı aşkına," dedi nefesini tutarak. Elini göğsüne bastırarak "Daha bir çocuktu o." Boğazının derinlerinden bir yerden gelen tiz bir ses çıkarttı. Şişeyi elinden aldım ve ellerini tutarak tekrar rahat nefes almaya başlayana kadar öylece oturdum. Burnunu uzun uzun çekerek kendini toparladı ve omuzumun üzerinden boşluğa bakmaya başladı. "Biz öyle değiliz," dedi. "Bizim seçeneğimiz var. Akıllıyız. Değil mi? HAKSIZ MIYIM?" Sesi biraz yüksek çıkmıştı. Başımı salladım. Yutkundu. "Buna bağımlı değiliz biz. Bu, bir yaşam tarzı seçimi." Her cümleden sonra başımı sallıyordum. Bana bakıyordu. "Şansı bulup bir yerden başlıyorsun," dedi. "Her köşede bizi bekleyen fırsatlar var." Ölüm de öyle diye düşündüm, ama bunu dile getirmedim.

Sürekli müşterilerimden biri olan Otto ile her zamanki gibi Macquarie Lanes Diner'da oturuyordum. Otto iyiydi; çünkü ayda iki kez gelir, uygun bir ödeme yapardı. Bu konuda hiç tartışmamız olmamıştı. Diğerlerinin yapmaktan hoşlandığı oyunları yapmak istemez; benden bedava bir şeyler alıyormuş gibi davranmaz; düzüşürken yüzüme vurabilmek için iki katı ödemeyi teklif etmezdi. Arada bir, hiçbir neden olmaksızın, önceden bir zarfa koymuş olarak verdiği ücret başlangıçta anlaştığımızdan on dolar fazla olurdu. Tek istediği birkaç saat konuşmak ve ardından bir kez seks yapmaktı; ya oral ya da normal... Gecenin geri kalanı çalışmamı gerektirmeyecek bir miktar öderdi bana ki gerçek bedel buydu. Sonra lokantada yemeğimi ısmarlar ve o da yerdi. Beni yemeğe çıkarıp abartılı bir biçimde yemek ısmarlayan ama karşımda oturup birasını ya da dindar tiplerin yaptığı gibi

sade kahvesini yudumlayarak kendimi iğrenç bir domuz gibi hissetmeme neden olan diğer hayırseverlerden farklıydı. Hedland'a geldiğimden beri zayıflamıştım. Bu da benim kendimi daha zarif ve birini daha kolay paketleyebilir hissetmemi sağlıyordu.

Otto'nun karısı, onun ifadesine göre "ağıldan kaçan bir domuz gibi "onu terk etmişti.

Hedland'a arabayla birkaç saat mesafede, Marble Bar'a yakın bir koyun çiftliği vardı. "Eşsiz bir yer," demişti. "Kışları yemyeşil; yazın yüzmek için çok güzel doğal su kaynakları var. Elbette kendi ürünümü kendim yetiştirmeye ve elimden geldiğince kendime yetmeye çalışıyorum. Yeterli alan var yahu!" demiş ve kendi kendine gülmüştü. Besili, kıvır kıvır yünleri olan koyunlar; diziler halinde topraktan fışkırmış havuç ve çilekler hayal ettim. Meyve ağaçları. Şırıl şırıl akan suyun üzerinde sallanan bir lastik tekerleğin asılı olduğu meyve ağaçları getirdim gözümün önüne. Yolculuklarını bitirip karaya çıkmış ördekleri düşledim. Gece kurbağa sesleri vardı. "Sadece ben ve bir hanım var orada," dedi gülerek. Cüzdanını çıkararak köpeğinin resmini gösterdi bana. "Bu köpeğim Kelly. Kız kardeşim gibidir." Boncuk gibi gözleri ve sivri kulakları vardı. "O görev başındayken bir tek koyun bile yanlış bir adım atamaz; o piç kurusu tilkilerden biri bile şansını deneyemez. Onların derisini yüzer." Otto dört adet patates kızartmasını sosa batırdı ve hepsini tek seferde ağzına attı. Buradaki yemekleri seviyordu, sebep olarak da "Yemek yapmayı bilmiyorum. Hep Carole yapardı. Yumurta, sosis, pirzola; ne olursa. Ben daha ziyade konserve et ve fasulye pişiriyorum. Çok kötü," diyordu.

Otto ile birlikteyken her zaman kalamar ve salata ısmarlardım. Rendelenmiş havuç ve pancar salatası; me-

nüde resmini görebileceğiniz cinsten çeri domates ve salatalık karıştırılmış acı gibi duran marul salatası değildi. Ama benim için hepsi aynıydı. Salata yemenin önemli olduğunu biliyordum; Karen ve ben boş akşamlarımızda birlikte yemek yerken yediğimiz şeydi bu.

Başkaları sanki çok çekingen ya da açgözlü davranmamdan endişe eder gibi, benim adıma sipariş verdiklerinde, her zaman biftekli sandviç ve patates kızartması ısmarlarlardı. Sanki başka bir seçim yapma şansım yokmuş gibi... Vejetaryen olabileceğim bir an bile akıllarına gelmezdi.

Bu gece tatlı yerine meyve yiyordum. Konserveydi ama yine de yararlıydı. Sanki yeterli vitamin aldığım takdirde sırtımdaki yara izleri iyileşecekmiş gibi; cilde yararlı diye düşünüyordum her seferinde.

Otto, arabasındaki yer sorunu ve karanlık yüzünden sırtımı hiç görmemişti. Bana hiç *Arkanı dön,* demediği için bu konu hiç açılmamıştı. Bazen arkadaşmışız gibi hissediyorduk. Bu gün oral seks günüydü ama herkesin çok hoşlandığı boğazın en dibine kadar giden türden değildi. Buna müteşekkirdim, çünkü böylesi, bir sonrakini çok zor bir hale getirebilirdi; sadece yutkunmak bile gözlerinizden yaş getirebilirdi.

Kalamarımı bitirdim. Tabağımda sadece pancar lekesi ve yağ kalmıştı. Bir bira aldım, çünkü Otto gibi iyi bir adamdan kaynaklanmış bile olsa, boğazımdaki hissi yok edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Otto boncuk boncuk gözlerini yüzüme dikti ve "Dinle, yavrum," dedi. "Sana bir teklifim var."

Çantamı toplamak için koşa koşa eve gittiğimde Karen dışarıdaydı. Not yazıp bıraktım. Muhtemelen bir hafta kadar sürecekti; *Bu fikirden hoşlanıp hoşlanmadığını*

görmek için kısacık bir aydı bu. Her ihtimale karşı bir sonraki ayın kirası için para da bıraktım. Bu, Otto'nun fikriydi; yirmilik banknotlar halinde vermişti parayı. Kira payımdan daha fazlasını bırakma konusunda ısrar etti. "Böylelikle benim ciddi olduğumu anlar," dedi. Eğer daha uzun kalırsam koridordaki telefondan arayacağımı yazdım notta. Gelip beni ziyaret edebileceğini de... Beni anlayacağını biliyordum. Kendisi de böyle bir şeyin, bu işten kurtulmanın peşindeydi.

19

Eve dönerken üst arazide durdum. Bir koyunum kayıptı. Beş kez tekrar tekrar saydım ve eksik çıktı. Çitin çevresini, drenaj kanalını kontrol ettim. Hiçbir iz yoktu. Çit sağlamdı. Sanki tepeden bir şey aniden çullanıp onu yukarı çekmişti.

Yaşlı bir koyunun burnuna ve üstçenesine dolanmış çalının bir kısmını kestim. İlk sürüme dahildi; bana geldiğinde yetişkin bir koyundu. Son kez hamile kalabildiğinde çok şaşırmıştım; bu yıl karnı şişmemişti.

Çenesini açmaya çalıştım ve çalıyı kesip çıkarttım. Burnunun etrafında derin yaralar oluşmuştu; kim bilir ağzının içi ne durumdaydı. Gözlerini benden kaçırıp sürünün geri kalanına dikerek gitmesine izin verene dek bacaklarımın arasında mücadele edip durdu. Çizmelerimdeki deliklerden içeri çamur dolmuştu ve yaşlı koyun, arkasına bile bakmadan, yüzündeki dikenleri çı-

karmış olmamdan dolayı en ufak bir minnet ifadesi bile takınmadan hızla uzaklaştı.

"Siktir git!" diye bağırdım arkasından. Durdu ama dönüp bana bakmadı. Tekme atarak kapıyı arkamdan kapadım ve karaçalı sırasının arasındaki kestirmeden geçerek rüzgârı arkama alıp yokuşun başına geldim. Rüzgâr arkamdan itiyordu beni ve koşar adımlarla bayırdan yukarı çıkarken çizmelerim taşlı zeminde ses çıkarıyor, bastığım yerden kireçtaşı uçuşuyor ve çalıların arasındaki tavşanlar benim olduğum yöne doğru bir görünüp bir kayboluyorlardı. Tepeye vardığımda ter içindeydim. Biraz soluklanarak arazinin güney uzantısını inceledim. Ağaçların üst dalları dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Anakaraya bakmak için döndüm ve bir sigara içmek için oturdum. Denizin karşı kıyısına gitmekte olan feribotu seyrettim. Küçük, beyaz bir ayakkabı kutusu gibi görünüyordu ve hemen arkasında anakara sırtında bir sürü insan taşıyan bir timsah gibi bekliyordu.

Batıya doğru, ada hapishanesinin ormandan çıkan beton duvarı uzanıyordu. Birkaç yerde de Military Caddesi'nin birkaç noktası görünüyordu. Yakında, bahar gelince cadde görünmez olacak, hapishane gözden kaybolacaktı.

Yokuşun başındaki karaçalıların arasında bir hareket çarptı gözüme. Kayıp koyunumu görebilme umuduyla ayağa kalktım, ama karşımda bir yerleri kazmakta olan Lloyd'u buldum. Bir süre küreği saplarken yaptığı muhteşem vücut hareketlerini ve ıslak toprağı yaran küreği kaldırışını seyrettim. Köpek, başı patilerinin üzerinde yanında yatmış onu izliyordu. Lloyd'un bana sırtı dönüktü. Rüzgârın melodisini yarım yamalak bana kadar getirdiği bir şarkı mırıldanıyordu. Tepenin eteğinde elinde kürekle, tek başına hoş gözüküyordu.

Bir ışık hüzmesi göründü ya da rüzgârın kayalıklardan taşıdığı deniz serpintisiydi bu. Köpek, ortaya yeni çıkmış şeyleri koklayarak Lloyd'un çalışmakta olduğu alanın etrafında bir daire çizdi. Yanlarına ulaştığımda ne söyleyeceğimi bilmez bir halde aşağıya, onlara doğru yürümeye başladım. Lloyd çömeldi ve Köpek'in dikkatini çeken bir şey çıkardı çukurdan. Köpek koşarak gitti ve Lloyd'a yardım için çıkan her şeyi kokladı. Lloyd teşekkür eder gibi başını okşadı onun. Köpek kendi işine döndü; Lloyd elindeki her ne ise, sığır filetosu gibi elinde tarttı ve bir kenara fırlattı. Omuzları gerilmişti. Durdum ve bir doğanın daireler çizerek uçtuğu beyaz gökyüzüne çevrilen bakışlarını takip ettim. İkisi de birbirilerinin gözlerine meydan okurcasına baktı. Lloyd kuşa şarkı söylemeye başladı ama rüzgârın bana kadar ulaştırdığı tek şey mırıltıydı. Küreğini yere bıraktı ve kollarını yana açtı. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyor; dağınık ve gri saçlarının arkasını havaya kaldırıyordu. Yavaş yavaş dans etmeye başladı ve kuş onu seyretmek için alçaldı. Daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladı; "Keşke her öpücük ebedi olsa!" diye avaz avaz bağırıyordu. Arkamdan sert bir rüzgâr esti ve saçımı yüzüme uçurdu. Bir saniye sonra da Lloyd'a çarptı ve dans ederken sendeletti onu. Başının arkasındaki saçlarını okşadı ve bana doğru döndü. İnsan gözü her şeyden önce hareketi algılar. Lloyd beni görünce elini kaldırdı; ben de benimkini. Başını kaldırıp kuşu aradı, ama o çoktan rüzgârın kendini uzaklara sürüklemesine izin vermişti. Bir süre gözleriyle daha boş gökyüzünü taradı, sonra arkası bana dönük, kazdığı çukurun yanına oturdu. Köpek ayağa kalkarak bir kez havladı ve ben onlara doğru yürümeye başladım.

"Çukur mu kazıyorsun?" diye sordum.

"Sorun olmaz, değil mi?" dedi Lloyd.

"Ne gömeceksin?"

"Öylesine kazıyorum." Az önce kuşun olduğu noktaya bakıyordu hâlâ. Bir sessizlik oldu. Yanına oturdum.

"Tohumlar," dedi.

"Neler?"

"Elma tohumu ekecektim." Tekrar bir sessizlik oldu.

"Tamam."

Sözlerini doğrulamak için Lloyd cebinden bir elma çıkardı ve bana doğru uzatarak elinde çevirdi. "İşte!" dedi; sonra elmayı olabildiğince uzağa, karaçalıların arasına fırlattı. Daha uzun bir sessizlik oldu. Ardından "Çocukken reenkarnasyonla ilgilenirdim," dedi.

Viski kokusu geldi burnuma. "Rahatlatıcı bir düşünce gibi geliyor kulağa," dedim sırf bir şey söylemiş olmak için.

"Artık inanıp inanmadığıma emin değilim. Ama öyleymiş gibi davranmaktan hoşlanıyorum."

Kuzular gelmeye başlar başlamaz eli ayağı gerçekten birbirine dolanacaktı.

"Ölümden sonra yaşam olduğuna inanıyor musun?" diye sordu. Viski kokan nefesini tekrar hissettim.

"Hayır, inanmıyorum."

"O zaman neden bu kadar çok korkuyorsun?"

Dik dik baktım ona. Bakışları donuktu.

"Tohumlar demiştin," dedim. "Tohumlardan söz etsene bana."

Arkasına yaslandı, hızlı hızlı burnundan nefes almaya başladı ve gözlerini kapadı. "Onun anısına."

"Neyin?"

"Yahudiler yapar bunu. Yaşam ağacı... Onlar başka bir isim verirler, tatil derler. Kraliçe de yapar. Ağaç eker."

Köpek mızıldandı. Ben huzursuzlandım. Lloyd gözlerini kapattı. Rüzgâr kesildi ve etraf ağırlaştı.

"Özür dilerim," dedi Lloyd. "Duygularımı pek mantıklı ifade edemiyorum." Derin derin nefes aldı. "Özel bir şey değil," diye devam etti; gözleri kocaman açılmıştı. "Sabah yaşıyordu; öğleden sonra aniden öldü."

"Kim?"

Az önce kuşun dönüp durduğu boşluğu işaret etti.

Bir otun sapını suyu çıkana kadar büktüm. Lloyd poşetinde yarısından çoğu dolu bir şişe viski çıkardı. Boğazından rahatça geçebileceğinden daha büyük bir yudum aldı. Bileğinin alt kısmıyla şişenin ağzını sildi ve bana uzattı. Neredeyse geri çevirecektim ama çevirmedim.

"Ondan kalan son külleri bir zarfa koydum. Bak." Oldukça eski görünen küçük bir paket çıkardı göğüs cebinden. "Ama nemlendiler. Artık külden ziyade çamur oldu." Paketi açıp baktı ve sonra tekrar katlayarak iç çekti. Dimdik otururak saygılı bir ses tonuyla tekrar konuşmaya başladı. "İngiltere'nin en uzak noktasına gitmekti amacım. Bu son durağımdı. Her yerde ufak bir tören yapacaktım. İlk üçü iyiydi. Suffolk'a gittim; küçük, ahşap bir oyuncak teknem vardı. Onun ufak bir parçasını bindirerek tekneyi ateşe verdim. Karanlıktı. Deniz dümdüzdü ve etrafta kimse yoktu. Mükemmel gitti her şey." Gülümsedi ve tekrar gözlerini kapadı. "Gözden kaybolana kadar seyrettim onu ve bu iş bittiğinde kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüm."

Büyük bir pervane ne yapacağını bilmez bir halde ikimizin arasında gidip geldi. Kısa bir süre Lloyd'un sakalına kondu; ardından tekrar havalanarak güneşe doğru uçtu.

"John O'Groats!" diye bağırdı Lloyd; gözlerini açtı ve sanki onunla tartışıyormuşum gibi bir bakış attı bana. Yanında duran şişeyi aldım ve biraz daha içtim. Benim sevdiğimden biraz daha isli bir tadı vardı.

"John Groats'ta taşlardan bir daire yaptım ve üzerlerine serptim onu. Pasta süsler gibi. Güzel oldu. Yanına oturdum ve şampanya içtim. Ve sonra onu Cornwall'daki bir kayalığın kenarından attım. Hepsi iyiydi. Ama burada... Bu sonuncusunu doğru dürüst yapamıyorum." Hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. "Bu işten sıkıldım; bıktım." Elindeki zarfa çevirdi bakışlarını. "Balık satan bir lokantanın yanındaki çöp kutusunun yanından geçerken içine atabilecek duruma geldim artık."

"Kimdi o?" Boğazım yanıyordu.

"O benimdi," dedi Lloyd ve kocaman gülümsedi. "O benimdi ve işe giderken bir kamyonun altında kaldı. BAM!" diye bağırdı ve kıkırdadı. Sonra sessizleşti.

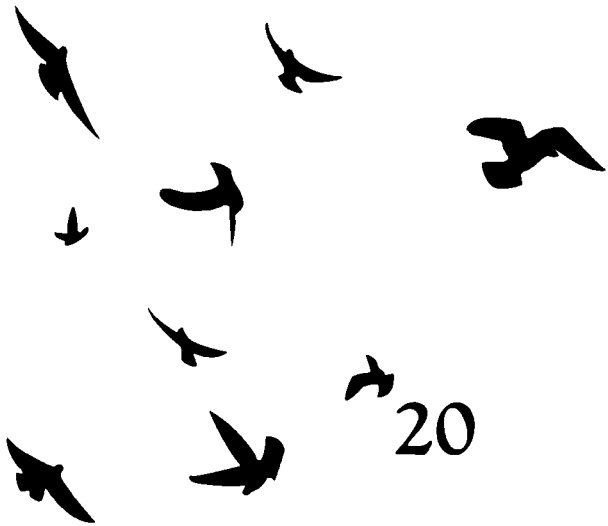
"Oğlun muydu?"

"Hayır. Oğlum değildi."

İç organlarım birbirine girmiş, bir balık sürüsü gibi dönüp duruyordu.

"Özür dilerim," dedim. Ayağa kalktım; pantolonumu temizledim. Lloyd elleriyle etrafındaki havayı yönlendiriyor gibiydi.

"Gidelim mi?" diye sordum. Eve onsuz geri dönmek istemiyordum.

20

Hedland'da çalışmak Darwin'den farklıydı. Darwin'de biri bana daha az sayıda turist gelip gittiği için Hedland'ın daha güvenli olduğunu söylemişti. Çoğunluğu orada yaşayan ve çalışan kişiler olduğundan seks de daha sıradan demişti. Hedland'da ise tatilde olduklarından dolayı zil zurna sarhoş olup heyecan arayan kişiler yoktu. Bu, akla uygundu. Biraz okuyup araştırdım. Bir maden kasabasıydı burası; bu yüzden Western filmlerindeki kasabalar gibi görünmesini bekliyordum. Ama otobüsten indiğimde gördüm ki küçücük, rezil bir yerdi. Zamanla, sakin erkeklerin de seks konusunda azgın olanlardan pek bir farkı olmadığını gördüm. Galiba en sakin olan bile kafayı yatakta neler yapmak istediğine takmış durumda. Hepsi böyle değildi tabii. İçlerinde kibar olanlar da vardı elbet. Ama onların bile konu seks olduğunda diğer insanları nasıl kullandığını siz de günün birinde anlarsınız.

Bir et ve tavuk lokantasının üstünde Karen'la bir oda

ve bir yatak paylaşıyordum. Ben geldiğimde o iki yıldır Port Hedland'daydı. Ama neden geldiğini hiç söylemedi bana. Ben de ona... Birlikte yuvarlanıp gidiyorduk. Beni güldürüyordu. Bir dergiden fırlamışçasına güzeldi; uzun saçları, incecik bir beli vardı. Bu görüntüsüyle benimle aynı yere nasıl gelmiş olabileceğini düşünmemek için kendimi zor tutuyordum.

Elimizden geleni yapar ve leş gibi pişmiş tavuk koksa da odayı derli toplu bir hale getirmeye çalışırdık. Karen, kokulu mumlar ve tek pencerede asılı kırmızı-turuncu el yapımı kilimin yarattığı, "ambiyans" dediği bir şeyden söz edip dururdu. Bir de "feng şui" derdi sürekli. Dışarıda olduğu zaman eşyaların yerini ne zaman değiştirsem deli olurdu. Yatağın ayakucu kapıya bakmalıydı. Yatağı, daha önce durduğu yere çekerken "Öldüğünde seni böyle taşırlar," diye bağırırdı. Oysa oradayken her yanından geçtiğinde yoluna çıkardı ve sen de bacağını çarpardın.

"Ne olmuş yani?" derdim. "Önce başının camdan çıkmasını mı tercih edersin?" Gülmezdi.

Odaya iş getirmemeye çalışırdık. İkimiz de işimizi adamların kamyonetinde ya da onların mekânında görmeyi tercih ederdik. Ama bazen, dışarısı soğuk olduğunda eğer onları kendine ait bir mekâna getirirsen daha fazla iş yaparsın. Bu yüzden bir yöntem geliştirmiştik; tek sayılı günler onundu, çift sayılı günler benim. O benden daha çok çalışıyordu. Hedland'dan çekip gitmek için can attığını söylerdi. Bir öğleden sonra, ana caddedeki Four Square'nin dışında buzlu kolalarımızı içerken bir geçitte duran Aborjin bir kızı gösterdi bana. Kız, parmaklıklara dayanmış; güneş rahatsız ettiği için gözlerini kapatmıştı.

"Onu görüyor musun?" demişti Karen. "Bizim bir altımızda onlardan var. Bir seviye aşağısı. Bu kızların bundan daha iyi bir yere gelmek gibi bir arzuları yok."

Başıyla işaret ettiği kıza baktım. Benim yaşlarımdaydı; belki biraz daha genç. Açık mavi bir tişört ve pek rahat görünmeyen bir etek vardı üzerinde. "O kızın bir kutu biraya gittiğini gördüm." Bana döndü ve ondan duymaya alışkın olmadığım kadar yumuşak bir tonla, "Onun gibi buraya sıkışıp kaldığımızı düşünme sakın," dedi. "Öyle değiliz. İstediğimiz takdirde çıkış yolunu buluruz."

Bu konuşmadan çok kısa süre sonra Karen bir müşteri buldu. Ben ise bira parasına kendini satan kıza bakarak orada oturmaya devam ettim. Acaba aradaki fark neydi? Ona baktığımı gördü ve bacakları iki yana açık bir halde dikilerek bana döndü. Sanki orada farklı bir şey olduğunu anlamamı ister gibi bana dik dik baktı; ama hakkında fikir sahibi olduğum bir durum değildi. Oradan ayrıldım, çünkü kız beni korkutmuştu.

İlk birkaç ay boyunca Hedland'da kendimi güvende hissettim. Rahat rahat dolaşabiliyor; kimsenin bakışlarını üzerimde hissetmiyordum. Uyuyordum; uyanmıyor ve köşe başında gizlenmiş biri ya da pencereden beni gözetleyen ve onları görmemi bekleyen insanlar olduğu duygusuna kapılmıyordum. Ama bir gece işten dönerken arkamdaki ayak seslerini fark ettim. Ben hızlanınca onlar da hızlanıyorlardı. Önemli olan dönüp bakmamaktı. Bütün gece açık olan bir kafeteryaya daldım. Kimse arkamdan gelmedi. Bir kola alarak bir saat oturdum; bir süre sonra garson dik dik bana bakmaya başladı; sanırım sadece bir kola almış ve çok uzun oturmuş olmamdan dolayı... Tam asık bir suratla bana doğru yürümeye başlamıştı ki göbekli, yaşlıca bir adam gelip yanıma oturdu.

"Sorun yok, Marg," dedi. "Benimle birlikte." Uzun süredir görmediğim bir ifadeyle gülümsedi bana ve garson gözlerini yuvarlayarak bara geri döndü. "Bir bira düşün-

celerine iyi gelir mi? diye sordu ve iki bira istedi garsondan. Yalnızdı; kafasındakinin bacaklarımı ayırmak değil, biriyle konuşmak olduğunu anlayabilirdiniz.

Gazetesini göstererek "Yaşlı bir kadının yatağının altında iki metrelik bir piton yılan bulduklarını okuyordum," dedi. "Hemşiresi onu içeri getirdiğinde kedisine yemek koyuyormuş. Yılan kediyi yemiş; sonra kalanları da yemiştir muhtemelen!" Kahkahalarla güldü. Ben de güldüm. Garson bize baktı.

"Evde bir hayvanım olsun istedim hep," dedim ama hemen konuyu kapattım, çünkü bu kelime kızgın ve üzgün hissetmeme neden oluyordu. "Buradan uzakta mı yaşıyorsun?" diye sordum adama daha sonra beni düzmeye çalışıp çalışmayacağını merak ederek.

"Evet. Oldukça," dedi. "Arada bir doğru düzgün bir şeyler yemek ve can sıkıntısından kurtulmak için kasabaya gelirim. Aslında bu akşam film izlemeye geldim."

"Ne izleyeceksin?"

"Artık kaçırdım. *Leydi ile Sokak Köpeği* gösterimde. Çok severim o filmi."

Gülümsedim. Yumuşak huylu, yaşlı bir kaçıktı. "Eğer kaçırmana ben sebep olduysam özür dilerim."

"Hayır," dedi hafif kızararak. "Özür dileme. Biriyle sohbet etmek büyük bir keyif."

İçkilerimizi bitirince ne bir şey istedi ne de bir içki daha içmem için beni zorladı. Sadece kendime dikkat etmemi söyledi. "Birkaç haftada bir burada olurum," dedi. "Eğer boş bir gecen olur ve sohbet edip bir bira içmek istersen..." Elimi sıktı. "Seninle sohbet etmek büyük zevkti. Adım Otto. Umarım tekrar karşılaşırız." Elime 20 dolar tutuşturdu; içkilerimiz için de bar tezgâhına on dolar koydu. Ardından göğsüme bile değmeden kafeteryadan ayrıldı. Sağa sola yalpalayarak ilerliyordu.

"Ben şöyle düşünüyorum," dedi Karen son sigarasının kalan yarısını yakarken. "Bu işleri hepten bırakacaksın. Çin düşünülebilir mesela."

Kaşlarımı çattım. "Çin'i unut."

Karen da kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Lafın gelişi." Bitmek üzere olan sigarasından derin bir nefes çekti ve bana uzattı. Arkadaştık, biliyordum. "İngiltere diyelim o zaman. Adını koyalım. Asıl mesele biz, beyazların burada olmaması gerekiyor. Burası bizi sürekli dışarı itmeye çalışıyor." Fazla içip kabalık özen göstererek sigarayı geri verdim. Karen dudaklarının arasına aldı onu ve bana doğru eğildi. Sigaranın ucuyla neredeyse yakıyordu beni. Dudağını gösterdi.

"Şunu görüyor musun?" Küçük, beyaz bir leke vardı. "Yirmi üç yaşındayım. Geçen sene tam burada kanser çıktı." Dumanı ciğerlerinde tutarak arkasına yaslandı ve dalgalar halinde üfledi. Kollarını önünde kavuşturdu. "Kim bilir yüzümde başka neler olup bitiyor." Sanki düşmesini beklediği parçalar arıyormuş gibi yanaklarını yokladı. "Biliyor musun annem bize yüzümüzü koruyacak hiçbir şey vermedi. Üstelik *Slip Slop Slap* dönemiydi.* Hatta okulda bu konuda saçma sapan bir toplantı bile yapılmıştı." Ayağa kalkıp dans etmeye başladı. "Slip! Slop! Slap!" diye şarkı söylüyordu. "Üzerine bir şey giy, güneş kremini sür ve başına şapka tak." Ellerini bir cazcı gibi sallayarak döndü ve kollarını kavuşturarak tek bacağını öne çıkarıp durdu. "Ben lanet olası bir kuşu oynuyordum. O zaman bile, *o zaman bile* bizi korumak için kılını kıpırdatmadı."

---

* 1980'lerde Avustralya'da, tişört giymeden (Slip), güneş kremi sürmeden (Slop) ve şapka takmadan (Slap) dışarı çıkmamaları konusunda insanları uyarmak amaçlı, kanserden korunmaya yönelik bir kampanya. –*çn*

"Çay içer misin?" diye sordum yerden kalkarak.

"Bizim sorunumuz bu; haksız mıyım? Çözdüm sonunda." Dinlemiyordu. Yine de çaydanlığı ocağa koydum. "Burada olmamamız gerek. En başta Avustralya'ya gelmemeliydik. Baksana halimize; cilt kanseri sarmış her yanımızı. Deniz bizi öldürmek istiyor; çalılar bizi öldürmek istiyor. Biliyor musun güneyde bir deniz kabuğu var. Sahilde buluyorsun; boynuna takacak çok güzel bir şey olduğunu düşünerek alıyorsun. O orospu çocuğu zehirli bir ok saplayarak böbreklerini parçalıyor. Berbat bir şey. Burada olmamamız gerek." Sönmek üzere olan sigarası tekrar bana uzattı. "Denize giremezsin. Yılanların yuvası sanki." Başını geriye doğru yatırdı ve sakin bir tonla "Boş ver, su olmayan yerler bile yılan yuvası."

"Kokulu çay mı istersin normal mi?"

Karen iç çekti. Bana bakmadan kollarını savurdu. "Lanet olası İngiliz çayı istiyorum! Bir de çörek!"

"Tamam. Ama sütümüz kalmamış."

"Tanrı aşkına!"

Böyle davranmasından hoşlanıyordum. Televizyon seyretmekten daha iyiydi. Sütsüz çayını almak için uzandı. "Keşke biraz ot olsaydı," dedi keyifsiz bir ifadeyle. Poşet çayın üzerine sıcak su boşalttım. Karen önce fincanını üfledi, sonra da bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu, tekrar iç çekti ve fincanı yere koydu. Biraz çay dökülmüştü. Sigarasının ucuna baktı ve boş pakete geri koydu. Hâlâ yanıyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

"İngiltere'de çay saati çok önemli," diye devam etti konuşmasına. "Kremalı Devon çayının ne olduğunu biliyor musun?"

Çayımın buharının yüzüme gelmesini umursamadan başımı iki yana salladım. Gözlerimi sigara paketinden alamıyordum. İçinde neler olup bittiğini, küçük bir kı-

vılcım kalmış olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Karen sanki başka bir şey tutuyormuş gibi fincanını avuçlarının içine almış bir halde öne doğru eğildi. "Çörek, reçel ve biraz krema alıp küçük sandviç çörekler yaparlar."

"Çok cazip gelmedi bana."

"İşte mesele bu!" dedi avuçlarının içini göstererek. "Küçük, sıradan bir keki yemeyi ziyafete dönüştürüyorlar. Plaj şemsiyeleri ve gümüş çatal bıçakla. Kremalı Devon çayını nehirde gezinen bir teknede de hazırlayabilirsin, çimlerin üzerinde de."

"Teknedeysem balık tutmayı tercih ederim," dedim sırf onu gıcık etmek ve sigara paketini almak için ayağa kalktığım gerçeğinden uzaklaştırmak için. Yanmış izmariti paketten çıkarttım ve lavaboya atıp üzerine su akıttım.

Ellerini salladı. "Yani tam olarak demek istediğim bu." Gözleri nemli ve arzu doluydu. "Bir şeyler yapmak için zaman ayırıyorsun; hem de zarif şeyler... Çay içmek gibi basit bir *eylemi* muhteşem bir şeye dönüştürüyorsun. Ya burada?" Gülümsedi ve akşam yemeği için ayırdığımız bir kutu krakeri aldı sehpadan. "Burada da şu lanet *Chicken Crimpies* krakerleri var."

Hedland genellikle kavurucu bir sıcaklığa sahiptir. Ama bir akşam nereden çıktığı belli olmayan şiddetli bir fırtına çıktı ve bir hafta sürdü. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. Bu yüzden eğer adamlardan biri arabasında düzüşmek istemezse Karen de ben de odamızı kullanmak zorundaydık. Ya da pizzacıda bir oda kiralamamız gerekiyordu ki bu boş yere para harcamak demekti. Sadece iki takım çarşafımız vardı; bundan dolayı altımıza bir havlu koyarak dikkatli olmalı ve *mekânı nasıl*

bulmak istiyorsak öyle bırakmalıydık. Karen tek boynuzlu bir at resmi olan posterini indirdi; söylediğine göre erkekler bu tip şeyleri seksi bulmuyorlardı. Yatağın üzerinde talaş kullanılarak yapılmış iç karartıcı bir resim vardı. Bir sığır çiftliği resmiydi bu ya da öyle olduğu farz ediliyordu. Bana sadece talaş doğrama gibi geliyordu; ama taşındığımızda orada durduğu, çerçeveli olduğu ve resmin arkasındaki duvarda muhtemelen birinin fırlattığı ağır bir şey yüzünden oluşmuş bir çatlak olduğu için orada tutuyorduk. Gizli gizli Karen'ın onu sevdiğinden ve odaya *ambiyans kattığını* düşündüğünden şüphelenmiyor değildim.

Deli gibi yağmur yağıyor olsa da hâlâ yapış yapış bir sıcak vardı ve ikimiz de her zaman olduğundan daha yoğunduk. Sanırım insanlar dışarı çıkamadıkları için canları sıkılıyor ve başka şeyler düşünüyorlardı. Bir kadınla sevişme arzusu doğuyordu. Karmakarışık bir durumdaydık; çünkü müşteri de siz de de sırılsıklam giriyordunuz içeri. Bu durumda yanınızdakine havlu vermemek kabalık olurdu. İkiniz de işe başlayacak kadar kurulandığınızda zamanın bir kısmı akıp geçmiş oluyordu; ama bunu onlara söylemezdiniz; kabul etmezlerdi. Parasını ödedikleri bir saatin seks için olduğunu düşünüyor olduklarından donunuza kadar sırılsıklam olacak derecede yağmur yağıyor olması da sizin şanssızlığınızdı. Birkaç kez ben Karen'ı bastım, Karen de beni. Bu yüzden içeride olduğumuzda kapı koluna boncuklardan yapılmış bir kolye asmaya başladık. Bu, bazen odadan gelen gıcırtıları ve iniltileri dinlerken adamla sohbet ederek koridorda beklemek demekti. Bu durum zaman zaman birinin isteğini yok edebiliyordu ama ne olursa olsun iş üstündeyken basılmaktan daha iyiydi. Çünkü böyle bir şey olursa aralarından biri mutlaka çirkinleşecekti. Sanki

annesi tarafından basılmış ya da ona benzer bir şey yaşamış gibi hissedecekti.

Adının Simon olduğunu söyleyen bir adamla birlikte odadaydım. İş çizmelerini çıkardığında içinde başka bir şey yazıyordu. Çizmelerin içinde kargacık burgacık harflerle Kaya yazıyordu, bir süper kahraman olduğunu düşünüyordu sanki. Ha bir de ne kadar muhteşem olduğundan söz etmesini göz önüne alarak bu lakabı kendisinin taktığını tahmin etmiştim. Ben ve Kaya yataktaydık; ben üstteydim ve her şey yolunda gidiyordu.

"Sutyenini çıkarma." Kaya'nın sutyen içindeki göğüslere ilgisi vardı. Altımda kıvranırken onları sımsıkı avuçladı ve ikisini bir birine yapıştırarak gözlerini göğüs çatalıma dikti. Resim boyayan bir çocuk gibi dilini çıkardı. Onun kendinden geçmiş bu hali saatime göz atma şansı verdi bana. Kolumu hafifçe yüzüme doğru kaldırdım ve sonra sanki sevişirken yaptığım bir hareketmiş gibi davranarak elimi saçlarımda dolandırarak parmağımı ağzıma aldım. Geç oluyordu; Karen on dakika içinde dönmüş olacaktı ve bu herif memelerimden öteye geçemeyecekti. Eğer konsantre olursam geldiğini duyabilirdim sanırım ve bunu yaparsam rahatsız edici bir durum ortaya çıkardı.

Tam o sırada "Göğüslerine boşalmamı ister misin?" diye sordu Simon. Bunu kabul etmiş olduğum düşüncesi bile ani ve sert bir hamle yapmasına neden oldu. Mideme öyle sert çarptı ki yüzünün tam ortasına bir yumruk atmak istedim. Öyle hızlı gelip gidiyordu ki yatak başı duvara çarpıyordu. Talaştan yapılmış resim hafif sallandı ve birden arkasındaki duvardaki çatlaktan düzinelerce yavru avcı örümceği fırladı. Tepki vermem bir saniye sürdü ve o bir saniye içinde Kaya çok sert bir hamle daha yaptı. Yatak başı tekrar duvara çarpınca örümceklerden

biri yüzüne düştü. Çığlık attı; ben de çığlık attım ve üzerinden fırladım. Yüzünü elleriyle ovalayarak ve sürekli aynı şeyi söyleyip bağırarak yere atladı. Sanki yanıyormuş gibi "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" diyordu. Kapı hafif bir vuruştan sonra ardına kadar açıldı. Gürültüyü duyduktan sonra gözleri kocaman olmuş Karen'dı gelen. Ayakkabısını çıkarmış, her kim beni öldürüyorsa onun gözünü çıkarmak için hazırdı. Örümcekleri gördü ve bağırmaya başladı. Arkasında koşarak merdivenleri inen ve kendini binadan dışarı atan bir adam gördüm. Kaya lavaboda tekrar tekrar yüzünü yıkıyordu ve çatlaktan hâlâ örümcekler fışkırıyor ve duvara yayılıyordu. Karen ve ben bağırdık, bağırdık ve kahkahalarla gülmeye başladık. Kaya, gözleri yaşla dolu bize döndü, tükürdü ve sanki örümcekleri kasten besliyormuşuz gibi "Lanet olası fahişeler!" dedi. Ardından pantolonunu silkeledi ve sanki her yer örümcek kaplıymış gibi hoplaya zıplaya giydi. Oysa yüzüne düşen örümcek dışındakiler sadece duvarı mesken edinmişlerdi. "Parayı unut, lanet olası cadı!" deyip tükürdü ve çizmeleri elinde korkudan titreye titreye odadan çıktı. Arkasından "Hoşça kal, Kaya!" diye bağırdım. Karen ve ben birbirimize vura vura kahkahalarla gülüyor ve çığlıklar atıyorduk. Odanın her yeri minik örümceklerle doluydu.

Gördüğüm özel bir rüya değildi. Sadece evle ilgili bir rüyaydı. Kokusunu alabiliyordum. Eski fritözün, annemin evin arkasında içtiği sigaranın kokusu geliyordu burnuma. Üçüzlerin bitmez tükenmez istekleri ve kavgaları arka plandaki sesti. Aslında dolu bir evin rengiydi bu sesler. Banyodaydım; küvette uzanmıştım ama hâlâ Iris'le paylaştığım odayı görebiliyordum. Ve Iris, orada, bir delikanlıyla öpüşüyordu. Evde her şey normal görü-

nüyordu ama arkamda göremediğim birinin durduğunu biliyordum. Hepsi bu kadardı. Ama uyandığımda Karen göğsüme oturmuş, kollarımı dizleriyle iki yanıma sımsıkı bastırmış, yüzüme vuruyor ve adımı söylüyordu.

"Lanet olsun. Tanrım!" dedi. "Neydi bu?" Üzerimden kalktı ve yerdeki, kırmızı ampullü ambiyans katan lambayı yaktı. Bir cevap duymak istercesine tekrar bana baktı; uyumaktan yüzü şişmişti. Ben cevap vermeyince sıkıntıyla iç çekti ve yastığını çekerek arkasına yaslandı. İki sigara yaktı; birini bana uzattı. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu ve yüzüm ter içindeydi.

"Özür dilerim," dedim. Karen dumanı üflerken göz ucuyla bana baktı. "Sadece bir rüyaydı."

"Geçti," dedi Karen. Sigarasını dudaklarının arasında tutarak yüzümdeki bir tutam saçı kenara aldı. "İyi misin şimdi?"

Başımı salladım. Kalp atışım normale dönmeye başlarken rüya üflediğim duman gibi gelmeye başlamıştı bana. Ama duygu hâlâ oradaydı; fritözün burnumdaki kokusu. Gözlerimi kapatmaya çalışıyordum ama her kapattığımda banyo duvarındaki budak deliğinden Iris'i görüyordum. Omuzlarımın küvetin beyaz kıvrımına dayanışını hissediyordum. Bu hayali duvarımızda yer alan, arkasında yunusların olduğu tek boynuzlu atın atladığı resimle yok etmek için tekrar açtım gözlerimi. Saçma sapan bir resimdi.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Karen.

"Hayır, sağ ol." Karen sigarasını söndürdü; sonra benimkini aldı. "Ambiyans" lambasının yanındaki fincan tabağına bastırdıktan sonra ışığı söndürdü. Pencerenin üstüne asılmış havluların arkasından huzur veren bir ışık süzülüyordu içeri. Yatağın başucunda biraz daha yukarı doğru kaydı; oturdu ve beni kendine çekip kollarını

bana dolayarak şaşırttı beni. Başım göğsüne yaslanmıştı. Göğüslerini başımla acıtmaktan çekindim ama o son derece rahat görünüyordu. Ben de öyle olmaya çalıştım.

"Beynini düşün," dedi. "Gözünde canladır." Karanlıkta derin derin nefes alışını duyuyordum. Hoş bir duyguydu bu. "Görebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Beynim parlak pembe ve şiş."

"Tam ortasından aşağıya doğru inen yarığı görüyor musun? Beynini iki yarım parçaya ayıran yarığı?"

"Görüyorum." Başımın içindeki çizgiyi yakınlaştırdım.

"Onu düşün," dedi Karen. "O çizgi beyninin koridoru."

Hayali beynim ne yapacağını bilmiyordu; sadece kalp gibi atıyordu.

"O koridorun her iki yanında anılarla dolu odalar var," diye devam etti Karen ve sırtıma doladığı eliyle saçlarımı okşamaya başladı. Hafif alçalan sesi nefes alış verişiyle birlikte inişler çıkışlar yapıyordu. Hafif bir dalgada bir teknenin altında uzanır gibi hissettiriyor ve beyin koridorunu görmemi kolaylaştırıyordu. Koridor halojen lambalarla aydınlatılmıştı; yerler bir hastane koridoru gibi pırıl pırıldı. Kimse yoktu ve gözden kaybolana kadar uzayıp gidiyordu. Karen kulağımın arkasındaki saçları okşamaya devam ediyordu. "O kapılardan birinden içeri gir," dedi. Uzandım ve aşağı baktığımda eski moda bir hemşire kıyafeti giymiş halde gördüm kendimi. Ayakkabılarım lastik tabanlıydı. Kapı kolunu çevirip içeri girdim. Evin arka tarafındaki banyoyu ve dışarı çıkarıp Iris'i seyredebileceğim küçük budağı gördüm. Ama tuvalet kâğıdıyla tıkanmıştı. Dışarısı gündüzdü ama hava karanlıktı. Etrafımdaki dünyanın eridiğini hissedebiliyordum. Alt kattan gelen fritözdeki yağ kokusunu alabiliyordum. Kırılan bir bardağın şangırtısını duydum.

"Şimdi girdiğin kapıyı kullanarak çık o odadan," dedi Karen. Arkamı döndüm; hastane kapısı hâlâ oradaydı. Ben içerideyken kapanmamıştı. Lastik tabanlı ayakkabılarımı sürüye sürüye oradan geçerek loş koridora çıktım. "Şimdi kapıyı arkadan kapat ve kilitle." Buruş buruş beyaz cebimden üzerinde bir sürü anahtar olan büyük bir anahtarlık çıkarttım. Ben kapıyı kilitlerken çıngırdıyordu.

"Ve şimdi koridorda ilerle," dedi. Parmakları, nefes alış verişiyle eş zamanlı olarak yavaş yavaş saç diplerime kaymaya başlamıştı ve kendini hafif aşağıya kaydırmıştı; bu sayede nefesini saçlarımda hissediyordum; sıcak bir ekmek gibiydi. "Yeni bir kapı seç ve aç. Güzel bir yere gir. Eğer kötü bir oda çıkarsa orayı hemen terk et ve yeni bir kapı bul."

Anahtarlar elimde kapıda durdum. Lamine camdaki yansımamı görebiliyordum. Başında üzerinde kırmızı haç olan şu küçük kâğıt şapkalardan biri vardı. Pencereden odanın su altında olduğunu ve cama bir şeyin sürtündüğünü görebiliyordum. Ama su karanlıktı ve sürtünen şeyin ne olduğunu net olarak göremiyordum. Temiz, beyaz ayakkabılarımı birbirine yapıştırmış koridorda duruyordum.

"O odada mısın? Güzel bir oda mı?" diye sordu Karen alçak bir tonla.

"Evet," diye yalan söyledim onun ses tonuyla. Koridorda bir süre daha durdum ve sonra aşağıya doğru yürümeye devam ettim. Göz alabildiğince uzayıp gidiyordu ve belki de bir daha başka bir odaya girmem gerekmeyecekti.

21

Dil balığını tereyağında kızarttım ve ekmekle beraber yedik. Koyun hâlâ kayıptı. Bayırdan kanlı bir yün yumağı olarak ortaya çıkması ne kadar sürecekti? Lloyd sarhoştu ve ben de o duruma gelmeye çalışıyordum. Birlikte patikadan eve doğru yürürken Lloyd bir yandan yürümüş bir yandan da zarftaki külleri serpiştirmişti; o yüzden parmak uçları siyahtı. Bir şey çığlık çığlığa bağırmıştı ve sesi vadide yankılanmıştı. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Lloyd ise hiçbir şeye dikkat etmeden şarkısını söylüyordu.

Ben yemek yaparken o şömineyi yakmak için koşturup durmuştu. Dengesini kaybettiğinde ve şöminenin kenarına bağdaş kurup oturmak zorunda kaldığında bunu fark etmemiş gibi davrandım. Zarfı katlamış ve henüz yakmadığı ateşin ortasına fırlatmış; sonra da bir kibrit tutmuştu ona. Zarf nemliydi; o yüzden birkaç kez denedikten sonra yakabilmişti. Her şeyin daha tatmin edici

bir biçimde gelişmemiş olmasından dolayı onun adına üzüldüm. Ateş yanınca kanepeye oturmuş ve tekrar şarkı söylemeye başlamıştı. "Daha yaşlı olsak harika olmaz mıydı? Böylece bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmazdık." İlahi gibi yavaş bir şarkıydı bu.

Lloyd'un sakalında küller vardı. Bunu söylediğimde sadece omuz silkerek öylece bıraktı. Balık güzeldi ve ekmek midemdeki viskiyi emmişti. Hiç konuşmamıştık; çatalların tabağa sürtünme, içkilerimizi yutma ve bardaklarımızı tekrar doldurma sesi dışında çıt çıkmıyordu. Dışarıda ise rüzgârın ağaçlardaki hışırtısı ve zaman zaman bir uğultu duyuluyordu ki bu, denizden esen ve vadiden ıslıklar çalarak karaçalıların arasından geçip, karanlıkta beslenen koyunların arazisine kadar ulaşan ve evi yutmak için ağzını kocaman açan rüzgârın uğultusu olmalıydı. Daha da içtik ve bunun ardı arkası kesilmedi.

"Keşke saçlarını kestirsen, "dedi Lloyd.

Ayağa fırladım ve yüzüne doğru bir tokat savurdum ama sadece kulağını tutturabildim. Bileğimden yakaladı beni.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Sadece uçlarından aldır!"

Yatağa gittim.

Sabah ağzım kupkuru uyandım. Alt katta ateş sönmek üzereydi. Lloyd'un dün gece şöminenin kenarına yığdığı odunlarla besledim onu. Köpek, Lloyd'un diğer tarafına kıvrılmış horul horul uyuyordu. Midemin uzunca bir süre boyunca ağzıma geldiğini hissettim; başıma da vurmuştu. Üç bardak su içtim ve bir sigara yaktım. Camdan dışarı bakarak sigaramı içtim. Güneş yeni doğuyordu; soluk gri bir renk vardı havada. Geç kalmış bir yarasa hızla geçti evin önünden ve saçağın altında göz-

den kayboldu. Bugün sis yoktu ama yer kırağı yüzünden çıtır çıtırdı.

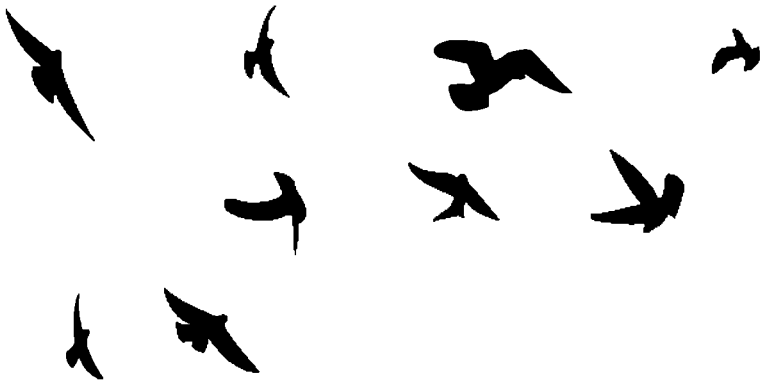
Başta kedi olduğunu düşündüm; çünkü bir kedi gibi hareket ediyor; uzun adımlarla koşuyordu. Ama daha büyüktü ve ormandan bu kadar uzakta olmama rağmen sırtındaki tüylerinin kalın ve fırça gibi; ön bacaklarının kaslı olduğunu görebiliyordum.

"Lloyd," dedim ama yeterince yüksek sesle değil. Ormanın karanlıklarına dalarak yok oldu. Gerçekten bir şey görüp görmediğimi düşünerek gözlerimi kırpıştırdım.

Ağılda su doldurarak yalaklara koydum. Güneş batmaya başlamıştı. Köpek yere uzanmış homurdanıp duruyordu, çünkü henüz yemeğini yememişti. Ağıl sıcaktı ve saç çatıda tıkırdayan yağmur sesi samanlıkta kendilerine rahat bir yer bulmaya çalışan koyunların telaşlı melemeleriyle iç içe giriyordu. Güzel kokuyordu. Lloyd üçüz doğuracağını düşündüğüm koyunun burnuna dokundu. Koyun homurdanarak elinden kurtulmaya çalıştı ama Lloyd geri çekilmedi. En azından bunlar güvendeydiler artık. Yeni bir eldiven kutusu almak için yem fıçısını kaldırdım; yerde küçük bir ayak vardı. Ne olduğunu anlayana kadar baktım bir süre.

"Lloyd," diye seslendim; yanıma geldi. İkimiz de ayağa baktık; kemik bilekten itibaren parçalanmış; yarılmış toynak kıvrılmıştı. "Bu gece burada uyuyacağım."

Lloyd'un ağzından çıkan tek kelime "Viski," oldu.

22

Darwin'de çenesinde derin çiçek bozuğu izleri olan ve sirkeyle yıkanmış gibi kokan bir adam kırk beş dolar teklif etti bana ama sadece oral seks karşılığı olarak değildi.

"Gerçek bir sevişme için," dedi. İlk kişinin sadece yüzüme boşalmak için otuz dolar verdiği düşünüldüğünde kırk beş dolar o kadar da çok değildi.

"Elli beş dolara ne dersin?" dedim. Sanki anlayışlı bir babaymış gibi gülümsedi bana.

"Neler yapacağını bir görelim. Elli beş doları hak etmek için çok iyi olman gerek."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Oral sekste karmaşık bir şey yoktu. Ben diz çöküyordum; onlar pantolonlarının fermuarını indiriyordu. Kısa bir süre karşılıklı duruyorduk ve ben yavaş yavaş yaklaşıyordum.

"Nerede yapacağız?" diye sorarken kızardığımı fark ettim.

Adam "Kamyonetin arkası bir brandayla kapalı," di-

yerek döndü ve yola doğru yürümeye başladı. Kamyoneti, Queensland plakalı, pas içinde bir araçtı ve ön camında koli batıyla sağlamlaştırılmış bir çatlak vardı. Arka kasaya parlak mavi bir branda gerilmişti; çocuk yuvası gibi görünüyordu. Basamağa basarak içeri girdim.

"Burada değil, yavrum!" dedi öfkeli bir tonla. "Eğer bu kadar çok para ödüyorsam ses duymak isterim." Ve araca bindi. Ben de diğer taraftan tırmanarak içeri girdim. Kasabadan çıkarken gergin hissediyordum.

"Adın ne?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez," dedi.

Bir an sessiz kaldık.

"Adım Jake."

"Konuşmak istemiyorum."

"Batıdan geldim; Brisket civarından."

"Hiç duymadım. Lanet olsun, sana susman için de mi para vermem gerek?"

İsminin Kenneth olmasına karar verdim; kısaca Ken... Muhtemelen bir balıkçı teknesinde çalışıyordu. Huysuz görünen ama aslında arkadaş canlısı olan tiplerdendi.

Seyahatin geri kalanı konuşmadan geçti, sahilde bir park yerine girdik; bir köknar ağacının altına çekti arabayı.

"Arkaya geç," dedi Ken.

Tentenin altından içeri tırmanırken popomu avuçlayıp sıktı. Arabada bu kadar gıcıklık yaptıktan sonra tuhaf bir biçimde sevecen gelen bir davranıştı bu. Tentenin altında her şey açık mavi ve parlaktı. Ken ve teni; ben ve tenim ışıl ışıldık ve yeşile dönen yüzündeki dişleri bembeyaz görünüyordu. İçerisi sıcaktı ve güneş yüzünden yanmış plastik kokuyordu. Ken'e gülümsedim. Bileğimden tutarak oldukça sert bir biçimde ters çevirdi beni. Artık yüzünü göremiyordum.

"Çıkar üzerindekileri," dedi. Şortumu çıkaracak ol-

mak keyfimi kaçırdı. Hiç tanımadığın bir adamın karşısında poponu ortaya çıkartmak fikri utanç vericiydi. Ama başardım. Ken şortumu hızla çekip çıkarttı; birden sertleşti ve üzerime abanarak içime girip çıkmaya başladı. Her girip çıktığında küfür ediyordu.

"Yukarı," diyerek kalçalarımdan çekti. Artık dört ayağımın üzerindeydim ve o içimde inleyip duruyordu. "Biraz ses çıkar," dedi ve ben kamyonetin zeminini yumruklamaya başladım. Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken "O tür ses değil, geri zekâlı," diye bağırdı. Duymak istediği sesleri çıkarmak çok tuhaftı. Tentede dışarının ne kadar beyaz olduğunu gösteren bir delik vardı ve ben oraya bakıp istediği sesleri çıkardım. Ona arkam dönük olduğu için sevindim, çünkü yüzümü şekilde şekle sokmak zorunda değildim.

Ken, inleye homurdana ve "Evet, işte böyle," gibi cesaretlendirici şeyler söyleye söyleye, neredeyse dostane denilebilecek bir tutumla diyaframımı dürtüp duruyordu. Uzandı ve tişörtümün altından göğüslerimi avuçladı. Sonra kalçamı iki yandan kavrayıp hızla gidip gelmeye başladı. Soluk soluğa kalmıştı; inlemeler ve bağrışlar arasında ben delikten görünen bembeyaz gökyüzüne bakıyordum. Başparmaklarıyla kalçamı sımsıkı kavradı ve nihayet çığlıklar arasında üzerimden inerek sırt üstü uzandı.

"Lanet olsun! Bunlar da ne?" dedi zorlukla soluk alarak. Dönüp yüzüne baktım. Pantolonu ayak bileklerinde, penisi büzülmüş haliyle öyle öfkeli görünüyordu ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Pantolonu yüzünden birbirinden ayıramadığı bacaklarıyla tekme attı bana.

"Neyin nesi bu, kadın? Kahretsin! Prezervatif de kullanmadım."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum," demeye çalıştım. Ama şortum dizlerimde ve her yanım sırılsıklam bir hal-

de kamyonetin kasasından neredeyse beyazlığa fırlattı beni. Birkaç dakika sonra ben üstümü başımı düzeltirken kamyonetten üzerime doğru atladı. O kadar yaklaştı ki vuracağını sandım.

"Sırtındaki lanet şeyler ne?"

"Sadece yara izi," dedim.

"Yara izi mi? Nasıl oldu?" Kuşkulu görünüyordu ama yumrukları gevşedi. Omuz silktim.

"Kaza."

"Ne tür bir *kaza*?"

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum; o yüzden bir an kolumu kaşıyarak öylece durdum.

"Bir deniz kazası," dedim sonunda, çünkü bu kelimeler kulağa hoş geliyordu ve en kötü şeylerin olduğu yer orasıydı.

Avucuyla gözlerine bastırarak "Lanet olsun," dedi sessiz bir ıslık çalar gibi. "AIDS olduğunu düşünmüştüm." Yanıma düşecek şekilde tükürdü yere. "İnsanlara bunlardan söz etmelisin. Defolu mala para ödetmek hiç adil değil."

Kenneth bana para vermeden arkasını döndü ve kamyonetine atladı. Gaza bastığı gibi benden tarafa bakmadan uzaklaştı. Tam eşyalarımı kamyonette unuttuğumu fark etmiştim ki çantamın pencereden uçarak yola konduğunu gördüm. Dağılanları topladım ve çantama tıkıştırdım; tokyolarımı da koymuş mudur diye kontrol ettim ama koymamıştı. Topuklarıma erimiş asfalt parçaları yapışa yapışa çıplak ayakla kasabaya kadar yürüdüm. Sırtımdakileri, diğer insanların göreceğini ve ne olduğunu soracaklarını daha önce hiç düşünmemiştim. Bu kadar soyunduğum ilk seks denememdi bu. Hangi kısımların yara izsiz olmaları gerektiğini, hangi kısımlarla yakayı ele vermeyeceğimi nereden bilebilirdim?

23

Kargalar ağaçların tepelerine tünemişlerdi. Kararan gökyüzü üzerindeki siyahlıkları elime silah alıp onları dağıtma arzusu uyandırdı bende. Evden bayat ekmeğin sonunu, biraz tereyağı, biraz bal ve bir gaz lambası aldım; böylece floresanı yanık tutmak zorunda kalmayacaktık. Termosa kahve doldurmak için çaydanlığı ocağa koydum. Dışarıdaki gün ışığı dalga dalga gözden kayboluyordu. Ağaçların uzayan dalları üzerinde süzülmekteydi. En kalın süveterlerimden ikisini çıkarttım ve birisine yarım şişe viski sarıp çantama koydum. Mutfak dolabının arkasında sakladığım mermileri aldım. Birini elime alıp şöyle bir tarttım. Küçükken babam evin arkasında teneke kutulara ateş etmeyi öğretmeye çalışmıştı bana. Silah geri teptiğinde iz bırakıp annemin olay çıkarmasına vesile olmasın diye omuzuma dayamak için bir yastık vermişti. "Unutma," demişti kulağıma eğilerek, "insan

gözü her şeyden önce hareketi algılar." Nefesi hafif bira kokuyordu.

Ardında üçüzler, bir şebek sürüsü gibi koşarak bahçeye çıkmışlardı ve Iris pencereden eğilip "Kesin şunu, sorumsuz mahlûklar!" diye bağırana dek babamla bir olup onları teker teker kurşuna diziyormuş gibi yapmıştık.

Elimi yumruk yapıp mermiyi avucumun içine aldım.

Aramak için çok erkendi ve son aramamın üstünden çok zaman geçmemişti. Ama Iris cevap verirse hemen kapatacaktı telefonu nasıl olsa. Bir elimde ahize vardı, diğer elimde sıkıp durduğum mermi. Uzun süre çaldı telefon. Annemin yataktan kalktığını, sabahlığını üzerine geçirdiğini ve gözlerini ovaladığını hayal ettim. Olmadık saatlerdeki telefonlar genelde kötü haberdir. Bekleseydim iyi olurdu; endişelenecek şimdi. Telefona cevap veren ses boğuk ve tanımadık bir sesti; bir erkek sesi... Bir an için bütün olanlardan sonra babam hâlâ hayatta, her şey bir oyunmuş diye düşündüm. Annemin her zamanki *635, buyurun* sözleriyle açmadı telefonu. "Evet?" dedi sadece.

Ağızımı açtım; neredeyse cevap veriyordum.

Adam burnunu çekti. "Hatta mısın?" dedi. Ben ayrıldığımda üçüzler küçücüktüler. Sanırım artık değillerdir. Ses boğazını temizledi; kulaklığa bir şey kapatılarak bastırılmış bir sesti bu. Sanki gömleğini ağzına götürmüş gibi... Belki de henüz evin içi serin olacak kadar erkendi; belki bir süveter ya da kapüşonlu bir sweatshirt vardı üzerinde.

Ahizeyi uzaklaştırarak "Anne?" diye seslendiğini duydum. Çok yüksek sesle değildi; sanki yakınında biri var mı diye kontrol ediyor gibiydi. "Iris?" Cevap veren biri varsa da ben duymadım. Tekrar benimle konuşmaya başladı. "Dinle. Parayı ödeyeceğim, tamam mı? Mesaj alındı. Gayet net biçimde. Bu hafta sonuna kadar ödeye-

ceğim. Lütfen bir daha burayı arama. Annemle ilgisi yok bunun. İyi değil zaten. Bu hafta sonu... Söz veriyorum, dostum..."

"Kiminle...?" Iris'in sesini arka planda duydum ve telefon o kadar sert ve gürültülü bir biçimde kapatıldı ki hat kesilmeden önce çatır çutur ses geldi. Elimdeki ahizeye bakakaldım. Sonra yavaşça yerine koydum. Arkamda kapı açıldı ve Lloyd'un kafası uzandı içeri.

"Sanırım başladı," dedi. Yüzü bembeyazdı. Telefon çaldı; ikimiz de ona baktık. Numarayı gizlemeyi unutmuştum. Deli gibi çalıyordu. Ses bütün evi dolduruyordu. Daha önce hiç böyle çaldığını duymamıştım.

Altıncı çalıştan sonra "Cevap vermeyecek misin?" dedi Lloyd. Hayır dercesine başımı iki yana salladım. O ahizenin içinde geçmişteki her şey gizliydi. Sıcak, puslu hava, kuşlar... Ağzıma giren saçlarımın tuzlu uçları... Ailem...

Telefonu fişten çektim. Bir anda sessizleşti her şey. Tüfeğimi omuzuma taktım; başımla Lloyd'a işaret verdim ve ağıla doğru yürümeye başladık.

Ağıl tepenin karşısında koyu renk bir yapıydı. Lloyd önümden yürümeye devam ederken yalakta ellerimi yıkadım. Hissedebiliyordum; koyunlar kıpırdanıyordu. Bazıları için yeni bir duyguydu bu; diğerleri için o bildik eski acı... Yaprakların rüzgârdaki hışırtısı; ağılın arkasından gelen hafif bir koyun melemesi... Hissediyordum; sanki bir şey karanlıkta gözlerini dikmiş bana bakıyormuş gibi ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Nefesini tutuyordu ama oradaydı.

Kapıya vardığımda gübre, sıcak hava ve az önce olan şeyin kan konusunu çektim içime. Üç tanesinin tedirgin bir halde bir yandan bir yana gidip geldiğini fark ettim:

biri başını arkaya atmış, üst dudağını büzmüştü. Lloyd onun yanında çömeldi ve Köpek'in başını okşadı. Sakalı yüzünden İsa'nın doğumunu simgeleyen tablo gibi görünüyordu bu sahne. Bana baktı ve omuz silkti.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Sorun değil," dedim. "O ne yapacağını biliyor; daha önce de yaptı." Geçen sene üçüz doğurmuştu; bir kız iki erkek... Kız dışarıda toynaklarını yere sürterek sıranın ona gelmesini bekliyordu. Oğlanlar ise çoktan kasaba gitmişlerdi.

Yavaşça yürüdüm koyuna doğru. Ayağa kalktı ve Köpek'in bir yere yerleşmeden önce yaptığı gibi kendi etrafında döndü. Su kesesi dışarı çıkmıştı ve o kıvranıp dururken patladı. Şaşkın şakın tekrar kendi etrafında döndü; yerdeki ıslaklığı yaladı.

"Bu neydi, Tanrı aşkına?"

"Suyu," dedim.

Lloyd kuşkulu bir ifadeyle başını salladı.

"Yumurtlayacak mı sanıyordun?"

Başı ve ön ayakları görünene kadar bekledim ve sonra kıpırdanıp duran diğer ikisini kontrol ettim. Bir an doğum yapar gibi bir sancı saplandı. Onlarla samanların üzerine uzanıvermek istedim. Bir anlığına doğum yapmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Ardından tentürdiyot almaya gittim. Az sonra sayımız artacaktı burada.

İlk kuzu doğana kadar diğerleri sancı içindeydiler. Anne adayları rahatlamak için ayaklarını yere sessizce vurup duruyorlardı; her yer kan ve nem kokuyordu. Eldivenli parmaklarımla göbek bağından bir adet ön bacak kurtardım; erkek bir kuzu çıktı dışarı. Ardından da kız kardeşi... Gece devam ediyordu. Ortalık yatışıp ağıl sessizleşince Lloyd kahve koydu ve viski ekledi fincanlara.

"Fazla bir faydam olmadı," dedi.

"Burada olman beni rahatlatıyor," diye cevap verdim ve kızardım; bunu dillendirmeyi beklemiyordum. Kahvesinden bir yudum aldı ve bir dilim ekmeğe bal sürdü benim için.

"Ellerinin yeterince temiz olduğunu sanmıyorum," diyerek ekmeği ağzıma uzattı. Aç olmamama rağmen bir ısırık aldım. Geçen sene ortalık sakinleştiğinde koşa koşa eve gidip birkaç saat uyumuştum. Şimdi ise dışarıda kalmış koyunlara fener tutuyordum. Tekrar tekrar saydım. Ağıla geri döndüm; Lloyd ve Köpek'in yanına samanların üzerine oturdum. Gaz lambasının turuncu parıltısında kuzuları seyrediyorduk.

"Çocuğun var mı?" diye sordu Lloyd.

"Yok."

"Benim de yok."

Güneşin ilk ışıkları tepenin ardından belirmeye başladığında kuzuların kulağına hafif bir kesik atarak onları işaretlemeye başladım. Ben bunu yaparken Lloyd gözlerinin üzerinden tutuyordu onları.

"O kadar da kötü değil," dedim. "Kulak deldirir gibi."

Bana baktı. "Nasıl bilebilirsin ki?"

Kıkırdağa ufak bir delik açarken kuzu kımıldanıp duruyordu. "Sadece sesten ürktü," dedim ve kuyruğunu tutmak için Lloyd'un etrafından dolandım. Kuzuyu ağıla geri koymak için aşağıya doğru kaydım. Kulağında delik açılırken hissettiği duygudan uzaklaşmaya çalışarak sağa sola tekmeler savuruyordu.

İşimiz bittiğinde hafif bir sabah esintisi süzülmeye başlamıştı ağıla ve Lloyd ilk ölü kuzusunun olduğu boşluğa bakıyordu. Doğduğunda gri ve kurbağa görüntüsündeydi. Cansız bedenin altına üçüzlerden birini koy-

dum ve annenin ölü kuzuyu burnuyla itip canlı olanın burnundan yalamaya başlamasını seyrettik. Alçak bir tonla meledi ve kuyruğunu altına aldı. Yüksek sesle esnedim.

"Sen git, dinlen, dedi Lloyd boğuk bir sesle. "Eğer bir şey olursa ben haber veririm." Köpek oturmuş ölü kuzuya bakan Lloyd'u seyrediyordu. Boynum ağrıyordu.

"Çabucak bir duş alayım," dedim. "Yarım saat sonra gelirim."

Araziyi geçerken masmavi gökyüzünün altındaki ağaçların gövdelerini kararttığını gördüm bir an için. Evin kapısına geldim; dışarıya baktım. Her ne ise hâlâ oradaydı; vadide bir şeyin çömelmiş beni beklediği, izlediği ve üzerime atlamaya hazırlandığı duygusu geçmemişti.

Küvet dolarken klozet kapağının üzerine oturdum ve banyo penceremin altında yuva yapmış, güneşin ilk ışıkları gökyüzünde belirirken uyanarak şakımaya başlamış kırlangıçların ötüşünü dinledim.

Su dayanabileceğimden daha sıcaktı; elimi yanmadan o kadar derine sokup tıpayı açmayı başaramadım. O yüzden soğuk suyu açtım. Kemiklerim gıcırdayan tekneler gibi ses çıkarıyordu; ağrıdan duramıyordum. Su dayanılabilir sıcaklığa gelene kadar öyle üşüdüm ki ayaklarımı suya daldırdığımda iğneler battı sanki. Suya girerken yere su sıçradı; el yordamıyla tıpaya ulaşmaya çalışırken dengemi kaybettim ve gerisin geri düşerek küvetin sırtına başımı vurdum. Suda birbirine çarparak dışarı sıçrayan ve her yeri sırılsıklam hale getiren iki dalga oluştu. Yer döşemesindeki boşluklardan yavaş yavaş akıp mutfak tavanında kahverengi bir leke oluşturdu. Başım acıyordu. Gözlerimi kapadım ve bu hasar için ödemem

gerekecek miktar için kaygılanarak ağzımdan nefes alıp vermeye başladım. Zavallı Arşimet budalası.

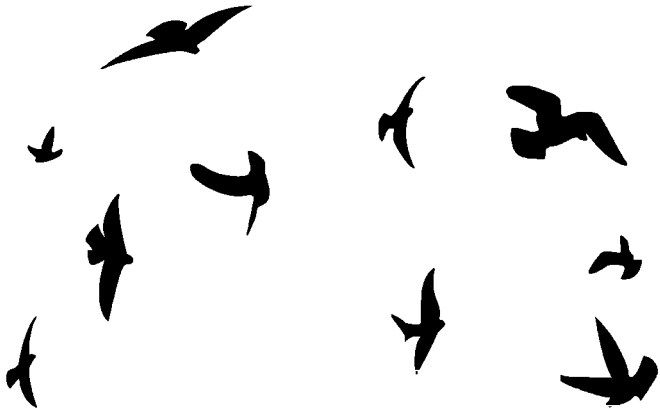
Alt katta arka kapı açıldı. Gözlerim kocaman oldu. Biraz kan vardı. Oluşan yarığı ve duyduğum gümbürtüyü düşününce o kadar da kötü değildi. Ama sonra gördüm ki oldukça fazlaydı ve omuzlarımı saran sabunlu suyu parlak yeşil renge dönüştürüyordu. Alt kattaki Lloyd'u. Lloyd alt kattaydı.

Merdivenleri tırmanmaya başladı. Koyunlar hakkında haber vermeyen gelen Lloyd'tan başkası değildi bu. Ve sonra Lloyd koşarak çıkmaya başladı merdivenleri; o kadar hızlı çıkıyordu ki ayakları uçuyor gibiydi. Sanki kuş kadar hafiftiler. Sanki bir çift fazladan bacağı vardı ve bir saniye içinde koridoru boydan boya geçmiş; kapıyı bile çalmadan direkt yatak odama dalmıştı. Derin derin nefes alarak banyo kapısının arkasında dikiliyordu ve ben bunun Lloyd olmadığını biliyordum. Başka bir şeydi. Kapının altındaki boşluktan gelen ışık karardı; hiç hareket etmeden duruyor ve hızlı hızlı soluyordu. Banyo kapısını kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamıyordum. Nefesimi tutup bekledim; dışarından gelen soluma da kesildi. Kapıya bir yumruk atıldı ve ben küvetten dışarı daha fazla su sıçrattım. Başıma korkunç bir ağrı saplandı.

"Lloyd?" diye seslendim. Kapının üzerindeki anahtar hafifçe oynadı ama açılmadı. Diğer taraftaki her neyse tekrar koşmaya başladı; geçerken bir yumruk daha attı kapıya ve yatak odasında deli gibi koşmaya başladı. Yatağın üzerinden uçarken yayların gıcırdadığını duydum ve sonra odadan çıkıp kapıyı ardından çarparak merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti; yatak odamın üzerinde başka bir oda olmadığı için var olmayan merdivenlerden yukarı, daha da yukarı çıktı. Sonra benden çıkan

hafif bir hırıltı dışında ev sessizleşti. Su soğumuştu; ne kadar süredir banyodan olduğumdan artık emin değildim. İlk girdiğimde saat yedi bile olmamıştı ama dışarısı pırıl pırıldı ve kuşlar ötüyordu. Uzaktan köpeğimin öfkeyle havladığını duydum.

Güçlü bir darbe sesi geldi ve adamın biri, "Tanrım, ne yaptın sen kadın?" dedi.

24

Darwin'in dışında kavun ve salatalık topluyordum; elime batan dikenler yüzünden gece avuçlarım iltihaplandı. Güneşe çıktığımda yaralarım hâlâ tazeydi; tişörtüme yapışıyorlar ve orada olduklarını hatırlatıyorlardı bana. Günde yirmi dolar kazanıyordum; uyumak ya da yemek için yeterliydi bu miktar ama ikisine yetmiyordu ve YHA* yatakhanesinde uyumak tam bir sefillikti. Tahtakurusu doluydu ve her şeyden kötüsü hepsi sırt çantasıyla gezen bir sürü gençle aynı yerde uyumak zorunda olmaktı. Çoğu İngiliz, Kanadalı ya da İskoç'tu ki o âna kadar İskoçların İngilizlerle aynı olduklarını sanıyordum. Burada farklı olduklarını anladım. Beyaz rasta saçları ve yabancıların yanında uyumaktan en ufak bir rahatsız duymamalarıyla bu insanlar beni korkutuyorlardı. Boyum yüzünden onlarla aynı yaşta olduğumu sanıyorlar-

* Youth Hostel Association: Avustrulya'da kâr amacı gütmeyen, birbiriniz tanımayan kişilerin aynı odayı paylaştığı pansiyon tarzı yerler. –*çn*

dı. Hatta aralarından biri içki yarışlarını izlemeye davet etti. Ona param olmadığını söylediğimde bana bir içki ısmarlayacağını söyledi ve sonuçta bütün geceyi şişe şişe köpek öldüren şarapları kafalarına diken adamları izleyerek geçirdim. Ardından sürünerek gidip ara sıra altlarında uyuduğum ağaçların dibine kustuklarını gördüm.

Bir gece, ağzımda sigara tadı, kalbim güm güm atarak uyandım yattığım ranzada. Bir süre hareketsiz durup, odadaki diğer insanların farklı tarzdaki nefes alışlarını ve horlamalarını dinleyerek gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Gözlerim karanlığa alışınca üstümdeki yatakta yatan adamın başını uzatmış beni izlediğini gördüm. Ne hareket ediyor ne de ses çıkarıyordu; sadece karanlıkta kapkara ve nemli görünen gözlerle beni seyrediyordu. Gözlerimi kapattım ve sabaha kadar kımıldamadım. Ta ki adamın ranzadan inip gittiğini duyana kadar.

Her gün kenara az bir miktar para koydum ve ikinci el bir uyku tulumu alacak kadar biriktirdim. Sahilde zil zurna sarhoş bir halde tek başına uyumanın YHA'deki o ürkütücü insanlarla birlikte uyumaktan daha iyi olduğuna karar verdim. Gündüzleri uyku tulumumu kapalı bir barın arkasındaki eski bir kasasının içine saklıyordum. Meyve toplamak zor işti. Günün sonunda açlıktan ölüyordum. Bu yorgunluğun üzerine kalamarlı bir sandviç ve patates kızartması alabilmek ve uyku tulumunun içinde oturup meyvelerin üzerine konup kalkan meyve yarasalarını seyretmek çok güzel bir duyguydu. Havanın ılık ve kuru olduğu bu tür geceler iyi uyuyordum. Sabahları yüzüyordum.

Mevsim değişmeye başlayınca toplayacak meyve kalmadı ve ben ancak her gün az bir miktar balık çorbası ve bir elma ya da portakal alabilecek kadar para biriktirebilmiştim. Balıkçıdaki çocuk arada bir biraz da kızarmış

patates veriyordu; en azından temizliğime dikkat ettiğim ve müşterilerini rahatsız etmediğim için bunu yaptığını söylemişti. Bu iyi bir şeydi ama aynı zamanda evsiz olduğumun farkında demekti. Sonuçta doğruydu bu.

Giysilerim kokmaya başlamıştı. Çantamın dibindeki üç tane kıyafeti değiştirip duruyordum ama bunları denizde yıkamak pek işe yaramıyordu. Bir gün iş aramaya giderken çantamı bırakmak zorunda kaldım. Bir temizlik işi buldum; kasabadaki umumi tuvaletlerin temizliğiydi bu iş. Meyve toplamaktan daha az kazanacak ve daha uzun saatler çalışacaktım. Çantamı almak için geri döndüğümde alan temizlenmiş ve her şeyim gitmişti.

Bana iş veren kadına yalan söyledim. Kendi ulaşım imkânım olduğundan söz ettim ki bu, berbat kokan bir kova çamaşır suyu ve şeftali kokması beklenen ama en az şeftali kadar bok da kokan oda spreyiyle günün çoğunu, bütün kasabayı yürüyerek dolaşmak anlamına geliyordu. Her gün akşam yediden önce paspasla kovayı geri götürmek zorundaydım; bu yüzden bazen bir ya da iki tuvaleti temizlemeye vaktim kalmıyordu. Rastgele kontrol ettiklerini biliyordum; bundan dolayı her sabah yakalanacağımdan diye ödüm kopuyordu. İğrenç kokuyordum. Koku saçlarıma ve derime sinmişti ve nefesimin şeftali ve bok karışımı koktuğundan emindim. Balıkçı çocuk bedava patates kızartması vermiyordu artık. Ben de oraya gitmekten vazgeçmiştim, çünkü bu durum utanç vericiydi. Dalgakırana sığınıyordum ki hava kararıktan sonra tehlikeliydi bu ve artık hava soğuktu. Şeftali kokusundan kurtulmak için deniz suyu çekiyordum burnuma. Yılın bu zamanı balina köpekbalıkları gelirdi buraya ve eğer içlerinden biri balıkçı ağına takılır ve kıyıya vurursa insanların üzüldüğü tek köpek balıkları bunlar olurdu. Bu kocaman balıkları ve onların dişsiz geniş

ağızlarını düşünürdüm; sonra dişleri olan daha küçük kuzenleri gelirdi aklıma ve onların bacaklarıma sürtündüklerini hayal ederdim.

Bir gün bir mango ağacının geniş köklerinde keyif çatarken bir adam penisini ağzıma sokmak için 30 dolar teklif etti bana. Böylesi kısa sürecek bir şey için daha fazlasını talep etmek gereksiz gibi geldi bana. On beş dolar verdi ve "Yarısı şimdi yarısı da iş bitince," dedi. Sanki onu kandırmışım gibi geldi bana. Yüzümde bir delik ve dilim vardı ve bu sayede dört beş dakika içinde tüm gün iki büklüm, o berbat tuvaletleri temizlerken kazandığımdan fazlasını kazanabilecektim. Saçlarımı arkadan yakaladı ve sanki bir paspasla ağzımın içini temizliyormuş gibi sertleşmiş penisini boğazıma kadar soktu. Boşalırken saçlarımı kavradığı parmakları gerildi. Her şey çabucak olup bitmişti; tek kötü yanı menisi ağzımdaydı. Eğer rahatsız olmuş görünürsem paranın kalanını vermeyebilir diye düşünerek yuttum onu ve zafer kazanmış bir ifade olduğunu ümit ettiğim bir tebessümle baktım adama. O da bana gülümsedi ve çenemden bir şey sildi. Penisini pantolonuna tıkıştırdı ve elini cebine soktu. Yirmi dolar daha verdi bana ve "Üstü de o güzel gülüş için," dedi. Ve sonra gitti. YHA'da kendime özel bir oda tuttum ve gecenin çoğunu uyanık bir halde yatakta uzanarak geçirdim. Hem bu paranın ne anlama geldiğini düşündükçe heyecanlanıyordum hem de midem dönüp duruyordu.

Bir başkasını bulana kadar birkaç gece geçti. Bu seferki ilki kadar kibar değildi. Gözlerimden yaş gelmesini ve ağzımın içini paramparça etmesini engellemek için dibini avuçlamak zorunda kaldım. Boşalırken menisinin bir kısmını ağzımın içine, birazını da yüzüme ve saçlarıma damlatmak için özel bir çaba harcar gibiydi. Sadece on dolar teklif etmeseydi bu kadar umursamazdım. Ayrıca

sahile indiğimde martılar çığlık çığlığa bağırarak denize dalıyor ve suyun altındaki bir şeyle karınlarını doyurmaya çalışıyordu; yüzümü gözümü denizde temizlemek için sabaha kadar beklemek zorunda kalmıştım. Parayı yere attı ve onu feci şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi bir bakış attı bana. Oral seks gülüşüme dikkat bile etmeden fermuarını çekti ve gitti.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdım arkasından yeterince kibar olmadığım konusunda endişe duyaraktan.

25

"En kötü ihtimalle," dedi doktor "hafif bir beyin sarsıntısı. İçki içme; iyice dinlen. Bir şeyin kalmaz."

Lloyd bir kahkaha attı ve doktor dik dik baktı ona.

"Yalnız kalmasan iyi olur," dedi doktor. "Kocanın seninle ilgilenmesi gerek." Etrafa bir bakış attı. Boş şişeler, yıkanmamış bulaşıklar...

Doktor gittikten sonra ağır bir sessizlik çöktü. Kanepede doğrulup oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Zonkluyordu ama acımıyordu.

"Söyle bakalım ne oldu? Sadece dengeni mi kaybettin yoksa bir yardım çağrısı mıydı bu? Dürüst olmak gerekirse ilk içeri girdiğimde kendini öldürdün sandım. Şu senaryoyu bir düşün! Yabancı bir adam çıkıyor ortaya ve hiç evlenmemiş masum kadını tuzağa düşürüyor."

"Evde bir şey vardı."

Lloyd gülümseyerek baktı bana.

"Bir şey mi?"

"Dolanıp duran bir şey."

Lloyd kaşlarını çattı. "Dolanıp duran bir şey mi?"

Pencerenin dışını işaret ettim. "Duydum onu; eve girdi; üst kata çıktı; yatağımın üzerinde zıpladı. Sen olduğunu sandım ama değildin."

"Köpek benim yanımdaydı."

"Köpek değildi. "İnsan da değildi."

"Köpek de değil miydi?"

"Sanırım bu civardan... değildi." Lloyd gözlerini kıstı. Ağzını açıp kapadı.

"Unutma; beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Burada bir şeyler oluyor," dedim. Sesim titriyordu.

"Anlıyorum; tahminimce bir çiftçi için stresli bir mevsim bu."

"Ben deli değilim."

"Değilsin tabii. Ama ormanda canavarlar olduğuna inanmaya başlamanın kimseye yararı olmaz. Burası vahşi bir yer; hiç tanımadığın her çeşit hayvan olabilir—"

"Bütün hayvanları biliyorum." Yüzüm kıpkırmızıydı ve alev alev yanıyordu. Birden utanmıştım. Lloyd'un bana arkası dönüktü; odada gergin bir hava oluşmuştu.

"Beni çıplak gördün," dedim havayı dağıtmak için. "Nasıldı?"

Lloyd baktı; ben bekledim. "Sanki bütün kâbuslarım bir anda ortaya çıkmış gibi. Senin içmemen gerekiyor," dedi bana bir bardak viski doldururken.

"Ve dinlenmem gerek."

Bardağı verdi bana. "Beni o koyunlarla yalnız bırakamazsın."

Ayağa kalktım; dengemi kontrol ettim ve kafamın tepesine sarılmış bandaja dokundum. "İyi hissediyorum."

"Deli gibi görünüyorsun," dedi Lloyd ve bir dikişte içkisini bitirdi.

Ben yeni doğan kuzulara ağız sütünü verirken Lloyd boş ağıla kireç serpti.

"Şimdi ne var sırada?" diye sordu; yüzünün şapkasıyla sakalları arasında görünen kısmı kıpkırmızı olmuştu.

"Sadece izlemeye devam edeceğiz," dedim.

"Pazara çıkmaları için ne kadar süre gerekiyor?"

"Hişşt," diyerek arkamı döndüm. "Hazır olduklarında." Uzun bir sessizlik oldu; tek duyulan Lloyd'un ağılı tırmıklarken çıkarttığı ses ve dolu ağıldan arada sırada gelen melemeydi.

Üçüz doğuran koyunlardan biri en küçüğü ile ilgilenmiyordu. Yavru ona yaklaşmaya çabalıyor ve diğer ikisi tarafından eziliyordu. Bir süre sonra bir köşeye sinerek ağlamaya başladı. Onu aldım; karşı koymadı; bir battaniyeye sardım ve ben biberonu hazırlarken tutması için Lloyd'a verdim. "Yaşayıp yaşamayacağından emin değilim," dedim.

"Bu iş neden bu kadar üzücü?" diye sordu. Zayıf başını okşadı ve kuzuda onun süveterine burnunu sürttü; meme ucu arıyordu.

Eve dönünce kuzuyu battaniyeye sardık ve ocağın karşısına Köpek'in yatağına koyduk; Köpek'i Lloyd'un odasına kapattık. Kuzuyu uyandırıp beslemek için ocağın saatini kurdum. Lloyd oturma odasına gidip şömineyi yaktı. Kanepeye oturup alevleri seyretmeye başladık.

Tek duyulan mutfaktaki saatin tik taklarıydı. Bandajın altında başım kaşınıyordu ama kolumda onu kaşıyacak güç kalmamıştı.

Kapı çalındı.

Don, onu son gördüğümden beri temizlenmiş görünen Samson'un arkasında duruyordu. Sonra karanlık-

tan Marcie çıktı öne doğru. Kollarını kendine dolamıştı; utanmış görünüyordu.

"Bu ikisini ağılda yakaladım," dedi Don.

"Ne yaparlarken?

"Serserilik ediyorlardı." Don'un yüzü sertti. Samson'u hafifçe arkasından itti; eşikte tökezledi oğlan. Marcie de onları takip etti ve Don içeri girip kapıyı kapadı.

Samson'a dönerek "Ne yapıyordunuz?" diye sordum. Yere bakıyordu.

"Kuzulara bakıyorduk sadece; hepsi bu," dedi Marcie.

"İçlerinden birine zarar verdiniz mi?"

"Hayır!" Üzülmüş gibiydi. Samson ise sessizdi.

"Samson'un üzerinde çıra ve kibrit vardı," dedi Don. Samson'un yüzü hafiften şişmişti. Sanki biri ona vurmuş gibi bir kırmızılık vardı gözünde.

"Biz sadece..."

Don Marcie'yi susturdu. "Masal anlatmayı bırak. Dinlemek istemiyorum."

"Lütfen babama söylemeyin," dedi Marcie alçak bir sesle ve ağlamaya başladı. Samson elini ona uzatarak serçe parmağını tuttu. Hepimizi onları seyrediyorduk.

"Samson," dedim sakin bir tonla. "Orada ne yapıyordunuz? O çıralarla ne yapıyordunuz?"

Başını kaldırdı; birden Don'un yaşlı yüzünü gördüm onun yüzünde ve üzüldüm.

"Sadece bakmak için oradaydık. Hepsi bu. Dışarıda ateş yakacaktım. Sadece oturup onlara göz kulak olmak için. Onları korumak için."

"Neden korumak için?" diye sordu Lloyd. Ama Samson cevap vermedi; dudaklarını ısırarak bana baktı sadece ve Don ensesine bir şaplak indirene kadar bakmaya devam etti.

"Cevap ver," diye homurdandı Don.

"Sorun değil, Don," dedim. Marcie burnunu çekerek elinin arkasıyla sildi. Rimel yüzünden gözlerinin beyazı kapkara görünüyordu. "Hiçbir zarar vermedik."

Don, Marcie'yi evine bırakacaklarını; annesiyle babasına anlatacağı şeyler olduğunu söyleyerek onları dışarı çıkartırken Samson hâlâ onun serçe parmağını sımsıkı tutuyordu. Onlar gider gitmez masaya oturduk.

"Tanrım! Sence ne yapacaklardı?" diye soru Lloyd.

"Sanırım ısınmak için küçük bir ateş yakıp etrafında oturacaklar ve koyunlarıma göz kulak olacaklardı. Sigara, bira içip, biraz oynaşırlardı belki."

"Ağız değiştirdin. Koyunlarını doğrayan çocuklara ne oldu?"

"Sanırım Samson onu görmüş."

"Neyi görmüş?

"Koyunlara saldıran o şeyi."

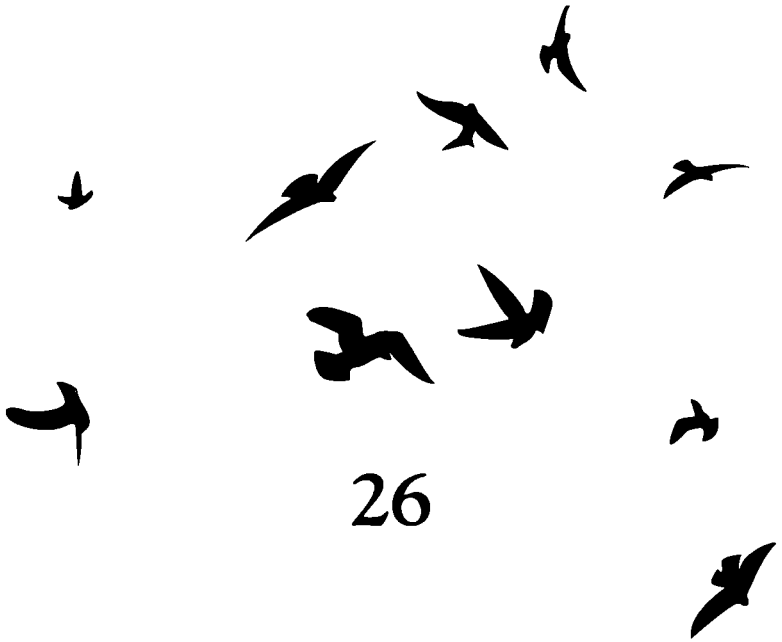
"Tilkiyi mi?"

"Tilki değil."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Sanırım fazlasıyla yorgunsun," dedi Lloyd.

Ocağın saatinin alarmı çalmaya başladı.

26

Flora Carter'ın cenazesine, babası hariç kasabadaki herkes katıldı. İskeleyi öyle doldurduk ki çatırdayarak çöküp hepimizi denize dökecek sandım. Hay Carter tek başına duruyordu; etrafında bir boşluk oluşmuştu ve benim tek düşünebildiğim onu daha önce siyahlar içinde görmediğimdi. Sadece bermudalar ve sutyen askısı görünen beyaz atletlerle görmüştüm. Bugün hiçbir şeyi görünmüyordu; siyah bir elbisenin içinde kaybolmuş; bedensiz bir haldeydi. Elbisenin altından ayakları çıkıyordu sadece; güneşten rengi solmuş tahtadaki yarıklara girmemek için iskelede yürürken zorlandığı topuklu bir ayakkabı giymişti.

İnsanlar Flora hakkında farklı şeyler söylüyorlardı. Bazıları *Titanik* filminin şarkısını söylüyordu. Üçüzler yanımda kıpır kıpırlardı; birbirlerine fısıldayıp duruyorlardı. Nihayet Iris birinin ensesine bir şaplak indirdi de

sustular. Söylenen hiçbir şeyi duymadım; tek duyduğum çelenk suya atıldığında çıkarttığı şapırtıydı. Denver'ın annesinin ağaçların altında durmuş izlediğini gördüm. Sanırım göz göze geldik. Arkadaki çalılara doğru geri geri üç adım attı ve hareketsiz durdu. İnsan gözü her şeyden önce hareketi algılar.

Eve dönünce annem bir kadeh şarap aldı; yiyecek bir şeyler bulmak için dolapların kapaklarını açıp kapayan üçüzlere yemek hazırlamak için hiçbir harekette bulunmadı. Iris çoktan üst kata çıkmış, ayak altından çekilmişti. Annemle birlikte mutfak masasına tünedim. Babam ise bir bira açarak bize sırtı dönük halde ayakta durdu.

"Bu çocuk kendine gelemez," dedi babam. "Korkunç bir şoka girmiş." Başımı kaldırıp ona baktım; elleri kalçalarında, şapkası gözlerinin üzerine kadar inmiş duruyordu. "Steve Warren yanında devamlı koruma olduğunu söyledi. Sanırım bu bir fikir verebilir insanlara." Arkasını döndü ve birasından bir yudum alarak bize baktı. "Düşündükleri doğru olabilir." Annem sert bir bakış attı ona.

"John! Çocukların yanında böyle konuşma."

"Eğer yerde cansız yatan benim kızım olsaydı o boktan herifin üzerine atlamamı engellemek için birkaç polisten fazlası gerekirdi." "Kızım" derken elimi omzuma koymuştu.

"Çocukların önünde küfretme."

"Boktan herif mi?"

"Onun yapıp yapmadığını bilmiyorlar," dedim sakin bir tonla. Annemle babam tartışmayı kesip bana baktılar.

"Jake! Her şeye karşı çıkmak zorunda mısın? Yangının çıktığı yerde buldular onu. Eminim uzun zamandır Flora'nın peşindeydi. Yangın çıkartmadan önce ona ne yaptı ki bilir. Büyük ihtimalle izlerini saklamaya çalıştı."

"Bunu yapmaz o."

Annem şaşırmış görünen bir ifadeyle "Hiçbir şeyden haberin yok senin," diye çıkıştı ve şarabını bırakıp kirli çamaşırlarla ilgilenmek için masadan kalktı.

Komayla ilgili duyduğum şeylere göre hareket edemesen bile hâlâ duyabilirmişsin. Denver'ın öylece yatarken, insanların eğer kendine gelirse ona ne olacağı hakkındaki konuşmalarını duyunca ölmesinin daha iyi olacağına karar verip vermeyeceğini merak ettim.

Sahile giden kavrulmuş patikayı takip ettim, ama Denver'ı son gördüğüm yeri kaçırmamak için dolana dolana uzun yoldan yürüdüm. Bir vombatla karşılaşınca durdum; şişmiş ve sırt üstü yatmıştı. Sanki biri ona pürmüz tutmuş gibi görünüyordu; bütün tüyleri yok olmuştu; derisi pul pul ve kömür gibiydi. Sanki ayağımla onu hafifçe dürtsem patlayacakmış gibi duruyordu. Dürttüm ve patlamadı. Çalılık arazi sanki tekrar alev almayı düşünüyormuş gibi hâlâ kokuyordu. Orada olmamam gerektiğinin farkındaydım. Ağaçlar da beni orada istemiyorlardı; her biri simsiyah birer kazıktı ve çoğunun arkasında hayvan barınaklarının kalıntıları olduğunu düşündüğüm küçük kül yığınları vardı. Öten tek bir kuş bile yoktu; ne de bir ağustos böceği ya da cırcır böceği... Ve hatta kulağımın dibinde vızıldayan bir sivrisinek bile... Deniz kenarına vardığımda suda ve kumsalda bir siyahlık vardı; dalgalarla salınan küller ve ölü kuşlar kıyıya vurmuştu. Bunun dışında bir şekilde hareket eden tek şey böceklerdi. Havadan düştükleri kesin olan bedenler, ben yanlarından geçerken sürüler halinde yükseliyordu. Bazıları kusursuzdu; bir yalıçapkını, bir balyiyen, bir çardak kuşu...

Yılın bu zamanı yüzemezdiniz, çünkü köpekbalıkları

uskumruları yemek için yakınlara gelirlerdi. Kayığı çekerek suya soktum; kumda çizgiler oluşturdu ve bu çizgilerin ve kumdaki derin, büyük ayak izlerinin benden alacakları son haberin bu olabileceğini ve on beş yaşında bir kızın gücüne şaşıracaklarını düşündüm. Kayalığı geçene kadar kürek çektim; sonra küçük demiri attım; dibe oturdu ve kayık bir daire çizerek döndü. Tişörtümü çıkardım; nasıl olsa beni burada kimse göremezdi. Deniz gözlüğünü taktım; çok küçük oldukları için gözlerimi pörtletti. Yan tarafa şnorkeli sıkıştırdım; ucunu ağzıma yerleştirdim. Sırt üstü atlamaya karar vererek dalgıçlar gibi kayığın kenarına geri gitmeyi bekleyerek oturdum ama kayık neredeyse alabora oluyordu. Sonuçta yaramaz bir çocuk gibi daldım suya. Su ılık ve berraktı. Balıklar sağa sola kaçıştılar. Dibe daldım. Derin sayılmazdı; derinleştikçe korkutucu olacak kadar kararan, koyu maviye dönüşen türden değildi. Denizin dibi yumuşacık kumdu. Avcumla dokunduğumda beyaz kum taneciklerı, altın ve gümüş ışıltılar saçarak dalga dalga yükseldi ve hafif dalgada sürüklenen ufak toz taneleri gibi yüzmeye başladı. Uzun bıyıklı karidesler suyun içinde, etrafımda yürüyorlardı. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve gözlüğüm buğulanmış olmasına rağmen çok net olarak bir kuş sürüsü gördüm. Köpekbalıkları buzun erimesi üstüne bir aciliyetle uçarcasına kaçıyorlardı. Ani hareketlerde bulunmuyorlardı; ne diş etleri görünüyordu ne de parçalayıcı dişleri; büyük yeşil bir kan bulutu da yoktu. Aralarından yukarı doğru süzülüp nefes almak için suyun yüzeyine çıkmadan önce sadece birkaç dakikam vardı ama bana çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca kımıldamadım. Ta ki gözlerim basınçtan kanayacakmış gibi hissedene kadar. Her seferinde bir hava kabarcığı çıkacak şekilde nefes veriyordum. Köpek balıkları, ara sıra

küçük bir balık yutmak için ileri doğru atılarak sakin bir biçimde avlanıyorlar; koca ağızlarını çok ender açıyorlardı. Sanki kaşıkla çorba içiyor gibiydiler. Birbirlerine şarkı söylüyorlardı. Ya da kulağımdaki basınçtı bu; yani nefes alma ihtiyacının sesi... Tabii ki öyleydi. Ama duyduğum sanki yavaş yavaş bir balondan çıkan hava gibi tiz bir tınıydı ve bu sesin onların şarkısı olduğunu hayal etmiştim. Son hava kabarcığı da ağzımdan çıktıktan sonra bir düzine kadar köpek balığıyla yüz yüze gelerek yüzeye doğru yüzdüm. Ama umursamadılar bile; beni istemediler. Onlara dokunmak için elimi uzattığımda dar bir daire oluşturarak döndüler... Dar bir daire halinde döndüler ve hızla uzaklaştılar. Suyun yüzüne çıktığımda arka arkaya nefes alıp verdim; şakaklarıma keskin bir ağrı saplandı; gözümün önünde siyah noktalar uçuştu; sonra yok oldular. O an aşağıya baktığımda tedirgin oldum. Benim onları izlediğim gibi beni izleyen, kalp atışlarımı duyan ve suyun yüzeyinde çıkarttığım karmaşayı hisseden altımdaki koca kuşlar eşliğinde yukarı doğru kulaç atarken gözlerimi karartısından ayırdığım için kayıktan ne kadar uzaklaştığımı fark ettim. Aralarından bir tanesi hafifçe ayağıma dokundu ama ısırmadı. Kendimi kayığa çektiğimde sadece ufak tefek sıyrıklar vardı. Altımda hareket edip durduklarını hissettiğim planktonlarla birlikte inip çıkan kayığa uzandım ve artık hiçbir şeyin fazla önemi olmadığı duygusuna kapıldım. Gözlerimi kapadığımda merhametsiz bakışlı, kırmızı dudaklı, dumandan simsiyah olmuş insanlar canlandı gözümde. Denver'ı ziyaret edeceğimi ve uyanması için onu ikna etmeye çalışacağımı biliyordum.

Otobüsler gidip geliyordu; ağırlıklı olarak da şehir dışına giden otobüsler... Durak sayısı artmıştı. Otobüsler

buralı olmayan, değişikliğe ayak uydurmakta zorlanan ve durakların yerini anlayamayan insanlarla doluydu. Arabalar da sorunun bir parçasıydı. Birçok farklı biçimde söylendiğini duymuştum; patlamalar, tekrar tutuşmalar... Otobüs kalabalıktı. Four Square'de bulduğum üzümleri gömleğime bastırmıştım. Çekirdeksiz olduklarını umuyordum. Yaşlı bir adam beyaz mendiline burnunu sümkürürken omuzunun üzerinden onu seyrettim; dışarı çıkan şey siyahtı. Adam, mendili katlayıp tekrar cebine koymadan önce bir süre baktı ona. Hepimizin içinde yaptı bunu.

Kasabadan uzaklaştıkça külün kalınlığı azaldı. Ama hâlâ sinsice gözlerime giriyordu. Benimle birlikte birçok kişi de hastanede indi. Kimse fazla konuşmuyordu. Onu nerede bulacağımı keşfetmeye çalışarak lobide oyalandım. Burası labirent gibiydi. Danışmaya sormak istemiyordum; sonunda "Yanık Tedavi Merkezi" yazan okları takip etmeye karar verdim. Ziyaret saatiydi ve etrafı çiçek dolu bir halde yatan saçsız insanlar vardı. Bir kadının tek gözü bandajlıydı ve başucunda bir doktor vardı; kocası ise gergin bir biçimde ellerini önünde birleştirmişti. İnanılmaz derecede şanslıymış dedi doktor ve kadın bandajın arkasından gülümsedi. Denver orada değildi. Kendimi kaybolmuş hissederek pırıl pırıl koridorlarda dolandım.

Bir odanın dışında bir polis memuru oturuyordu. İşte böyle buldum onu. Polis babamın arkadaşlarından biriydi. Onları barda beraber görürdüm ama adını bilmiyordum. Merhaba dediğimde şaşkın bir bakışla selamladı beni.

"Denver'ı görmeye geldim," dedim. Gözlerini kırpıştırdı.

"Ziyaretçi yasak. Üzgünüm. Sadece aile... Onlar da

gelirse tabii." Ağırlığımı verdiğim ayağımı değiştirdim. Adamın gözleri üzümlere takıldı. "Yutamaz ki, hayatım," dedi. "Artık hiçbir şey yutamayacak; boğazı gitmiş."

Bir insanın boğazı nasıl gider diye düşündüm. Lafın gelişi olmalıydı. Baş nasıl bedene bağlanırdı o zaman?

"Sanırım yaşamına bu haliyle devam etmesi adeta ona kendi tarafından verilmiş bir ceza. Ne göz kapağı kaldı ne de dudak. Doku nakli yapacak kadar bile derisi kalmamış."

İçim daraldı. "Lütfen," dedim ama ne için yalvardığımı bilmiyordum. Yine de adamda etkisi oldu bunun. Gözlerini kısarak baktı bana.

"John Whyte'ın kızısın, değil mi?" Başımı salladım. Polis iç çekti. "Bak, baban kadar iyi biri olduğunu varsayıyorum. Benim tuvalete gitmem gerek. Ben buradan uzaklaşınca istediğini yapabilirsin; sadece ona dokunma." Üzerinde oturmakta olduğu gazeteyi aldı. "Üzümleri dışarıda bırak. Unutma, kim olduğunu çok iyi biliyorum." Başparmağını midesi ve kemeri arasındaki bölgeye geçirdi. "Eğer bir hemşire gelirse ben seni görmedim."

Üzümleri onun kalktığı sandalyeye koydum. "Teşekkür ederim," dedim.

Ayakkabılarını zeminde gıcırdatarak uzaklaştı yanımdan. Denver'ın odasının kapısını açtım. Küçük bir çadıra benzer plastik bir örtüyle örtülmüştü. Oda da hem tanıdık hem de nefesimi boğazımda bırakacak kadar yabancı bir koku vardı; fritöz kokusu...

Bir makine plastiğin içindeki bedene hava pompalıyordu. Sakin, düzenli ve sabit bir hırıltı sesiydi bu. Denver'ın vücudunu sadece şöyle bir gördüm. Beyaz bandajların arasında koyu pembe lekeler vardı. Uyanık olsaydı bu yeni durumu hakkında ne biliyor olacaktı? Kolları ve bacakları kullanılmaz haldeydi; çadırın içinde

oturmuş tavana bakan pişmiş et parçasıydı sadece. Ağzım kupkuruydu. Çadırdan cızırtıya benzer, bir tavada cızırdayan yağ sesi gibi çok hafif bir ses geliyordu. Plastiğin altındaki şey yaşıyordu. Ellerimi kalçama koydum ve yaklaştım.

"Denver?" Gelmeyecek bir cevap bekledim. "Ben Jake." Bir yerlerden bir dizi bip sesi geldi. Pompa ona hava püskürttü. "Özür dilemeye geldim." Daha da yaklaştım. Yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Gözleri pamuk pedlerle örtülmüştü; tavanı bile göremiyordu yani. Göz bebeklerindeki bakışı görmediğim için memnundum. Ağzının nemli oyuğunda kalın plastik bir tüp vardı. Diğer tüplerden hangilerinin idrar, iltihap ve serum için olduğunu söylemek imkânsızdı; hepsi Dettol kahverengiydi. Kokuyu almamak için ağzımdan soluk alıp veriyordum. Ama tadı alabiliyordum.

"Beni duyup duymadığını bilmiyorum," dedim televizyondakiler gibi. "Sadece böyle olmasını arzu etmediğimi söylemek istiyorum." Sanki cevap verebilirmiş gibi uzun bir süre sessiz bekledim. Ne olması için beklediğimi artık hatırlamıyordum. "Ve şunu bil ki eğer kendine gelirsen bunu yapanın ben olduğunu söyleyeceğim onlara. Seni incitmelerine izin vermeyeceğim." Bu cümleyi zihnimde oluşturduğumda çok kahramanca gelmişti bana. Ama yine zihnim bana Denver'ın birkaç yarası olduğunu ve hatta duman soluduğu için yüzünde oksijen maskesi bulunduğunu ama hâlâ tek parça olduğunu söylüyordu. Cılk yaralı bir et parçası değildi. "Özür dilerim," dedim tekrar. "Hepsi benim hatam. Bu kadar kontrolden çıkacağı hiç aklıma gelmedi. Yangın..."

"Nasıl hepsi senin hatan?" Arkamda, kapının eşiğinde bir hemşire ve polis memuru duruyordu. Onları iterek hızla koridora çıktım.

"Hey," diye seslendi polis ama arkamdan gelmedi. Dönüp arkama baktığımda ikisi de durmuş bana bakıyorlardı.

Hemşire polise "Kim bu?" sordu.

"Babasını tanıyorum," dedi polis.

Bir saat boyunca kararmış ana caddede yürüdüm. İnsanlar anlayamadığım bir ifadeyle dönüp bana bakıyorlardı. Bazılarına, uygunsuz olmayacak biçimde, sevimli bir tebessümle gülümsemeye çalışıyordum, ama ben böyle yapınca onlar başlarını çeviriyorlardı. Bakıp duran bir sürü insanın sessizliği vardı etrafta. Kimse soru sormuyor; kimse bir şey söylemiyordu. Sadece bakıyorlardı ve hepsi beni görüyordu. Ve hepsi o sessiz bakışla bakıyorlardı.

Postane, bar ve kooperatif sağlamdı ama balıkçı dükkânı kullanılamaz haldeydi. Sahibi dışarıda, arabasının kaputuna oturmuş, öylece bakıyordu. Ona yardım edecek kimse yoktu, çünkü herkes kendi derdiyle uğraşıyordu. Onu izlediğimi fark etmiş olmalıydı; başını kaldırdı ve dik dik baktı bana. Ellerimi şortumun cebine soktum ve başımı öne eğdim. Bir şeyler bağırdığını duyduğumu sandım; ama muhtemelen bağırmıyordu; muhtemelen kimse duymamıştı. Arkama bakmadan beni sahile geri götürecek sokağa dönerek yürümeye başladım. Bir yerlerde bir telsiz cızırtısı duydum. Rüzgârda kendi adım geldi kulağıma.

Endişelendiğim şeyden çok ama çok uzaklaştım. Aklımdaki tek şey sahilde biraz daha oyalanacağım; sonra eve gideceğim; evde uyuyacağım ve sabah değişmiş ve daha iyi bir insan olarak uyanarak tekrar sağlıklı düşünmeye başlayacağım ve geçen haftayı, Flora'yı, Denver'ı, onların anne ve babalarını ve kasabayı daha net düşüne-

bileceğimdi. Hızlı adımlarla yürüdüm ve kısa süre sonra fırın gibi bir sıcağa girdim; tekrar sahildeydim. Keşiş yengeçlerinin deliklerinden kafalarını çıkarıp bıyıklarıyla sizi işaret ettiği sazlarla kaplı kum tepelerinin olduğu bir yerdi burası. Ama bugün kumlardan çıkan bir yüz olmadı. Artık ne kadar hareketsiz oturmuşsam... Aniden uzanan bir el tarafından korkutulup kaçacak bir durum yoktu; hiçbir şey olması gerektiği gibi yürümeyecekti ve ben hâlâ net düşünemiyordum.

Arkamdaki dalların çatırdadığını duydum ama oralı olmadım. Sahilin üst tarafından altı ya da yedi adam ve bir kadın geliyordu. Kımıldamadım. İnsan gözü. Eğer kımıldarsam sonum neresi olurdu? Eğer kımıldarsam suçluydum. Ve kim olduklarını, hepsinin bir nedenden dolayı yürüdüklerini anlayana kadar put gibi durdum. Adamlardan biri Andy Carter'dı. Midem sıkıştı. Kadın fırının sahibiydi. Küçükken okuldan eve dönen çocuklara bayat kremalı çörekler dağıttığını hatırlıyordum onun. Balıkçı da onlarlaydı; bana yarım saat önceki bakışıyla aynı ifade vardı yüzünde. Diğer yüzleri de tanıyordum ama isimlerini hatırlayacak kadar iyi değil... İnsanların isimlerini öğrenmek konusunda hiç ilgim olmadı. Bir tavşan yavrusu gibi hiç kımıldamadan duruyordum. Şortum kum rengindeydi; tişörtüm ise yeşil. Eğer hareket etmezsem beni göremeyeceklerdi. Ama Andy'nin yüzündeki ifadeden beni gördüğünü anladım; çok kısa bir süre bir plan yapmaya çalışarak bekledim; son anda ayağa kalkıp koşmaya başladım. Arkamdan biri bağırdı. Fırıncı kadının çığlık çığlığa bağrışıydı bu ve topraktaki ayak seslerinden arkamdan geldiklerini hissediyordum. Eğer burnu dönebilirsem tekneye atlayıp kaçana kadar saklanabilirdim. Yaşıma göre hızlı koşuyordum. Uzun boyluydum ve uzun bacaklarım vardı.

Biri beni çelme takarak yere serdi; rüzgâr nefesimi kesiyordu. Özür dilerim, bir kazaydı diyecek nefesim kalmamıştı; sadece göğsümden gelen hafif bir uğultu sesi vardı. Tişörtüm kafama çekilmiş, bedenlerin ağırlığıyla kollarım ve bacaklarım yere mıhlanmıştı. Birden aşırı acı veren bir ağrı hissettim; bağrış çağrış ve dalgaların sesinin yanında havada ıslıklar çalarak tekrar tekrar sırtıma inen bir sopanın sesini bastıran ve sürekli feryat eden kendi sesimi duyuyordum. Bir yılan balığı gibi kumda çırpınıp duruyordum. Andy Carter'ı gördüm; yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Balıkçının yüzünün daha tereddütlü olduğunu fark ettim ama o da "Bırakalım işini bitirsin, sonra eve gideriz," dedi. Fırıncı kadın elleri başının üzerinde denize bakıyor; bizden yana dönmüyordu. Balıkçı mideme bir tekme attı; ardından diğer isimsiz adamlar vurmaya başladılar. Darbeler ardı ardına geliyordu ve her seferinde etimin parçalandığını hissediyordum. Denver gibi yırtılarak açılmış nemli bir et paketine dönmüştüm; artık insan değildim. Ellerim, sanki bir inka kakadunun pembe pençeleri gibi kumun altına gizlemişti kendisini.

Sahilin alt kesiminde çığlık çığlığa bağıran biri daha vardı; acı acı bir bağırıştı bu. Sopa durdu; ciğerlerime nefes verirken az da olsa feryat etmemi sağlayacak kadar hava doldu. Yüzüm yere bastırılmıştı; tek gözümle Andy Carter'ın tepesinde dikilen dört vücut gördüm. Onu tutmuş durdurmaya çalışıyorlardı. Kulaklarımda kuş sesine benzer bir çınlama vardı; bağrımda fırtınalar kopuyordu.

27

Bir şey uyandırdı beni. Köpek kulaklarını dikmiş, yatağımın ayakucunda dikiliyordu. Aşağı arazide köpekler kavga ediyor gibi bir ses vardı. Puslu camlardan dışarısı görünmüyordu. Pencereyi açtım ve komodinin üzerindeki feneri alarak dışarı tuttum. Bir şey çığlık attı; ardından siyah koyun ışık huzmesinde görünüp kayboldu ve koyunlar, belli belirsiz beyaz lekeler halinde arazinin üst köşesinde bir araya geldiler. Boğuk ses hâlâ oradaydı ve koyunlar bağrışıyorlardı.

"Lanet olsun!" Geceliğimin üzerine kotumu geçirdim. Köpek gözleri kocaman, kuyruğu arkasında dikilmiş bir halde hareketsiz duruyordu. Dolaptan silahı kaptım ve yatak odası kapısını arkamdan çarparak kapattım. Böylece Köpek beni takip edemeyecekti. Uçarcasına merdivenleri indim ve ön kapıya çıkmadan önce Lloyd'un yatak odasının kapısına iki kez vurup botlarımı ayağıma geçirdim. Köpek'in kapıyı tırmaladığını ve üst kattaki havla-

masını duydum; ardından Lloyd'un açılan kapısının sesi geldi kulağıma ve önümü görmeden koşarak karanlığa daldım.

Silahı alırken feneri yere koymuştum. Üzerime gelen ne olursa olsun ateş edecektim; karanlıkta ısırmaya çalışan ve salyası akan ne olursa olsun... Bir ağaca çarpmamak için silahı önümde tutuyordum. Çitin oraya vardığımda artık inleyen ve hâlâ benden uzakta olan koyun sürüsünün yakınından fırlayan bir şey gördüm. Bir adamdan daha uzun ve daha iri yarı bir şeydi bu. Ama ben dikkatle bakıp nişan almaya çalışırken gözden kayboldu. Sese doğru ilerlemeye devam ettim; iki yanından inlemeler gelen nefes nefese, hırıltılı bu sesi takip ettim. Bir an için gördüm onu ve neye baktığımı anladım. Onun da dönüp bana baktığını düşündüm ve silahı ateşledim. Koyunlar dağıldılar. Ağaçlardan havalanan kuşların sesi duyuldu. Bana seslenildiğini duydum. Köpek yatak odası penceremde acı acı bağırıyordu. Başım o kadar zonkluyordu ki ıslak otların üzerine çöküp başımı yere dayadım.

Uzaktan titrek bir fener ışığı geldi ve Noel renklerini gördüm; yeşil çimenler, beyaz ağaçlar, bir parça kırmızı leke, yükselen buhar...

Omzumdaki el Lloyd'undu. "Yaralandın mı?" diye sordu. Ayağa kalkıp gözlerimi sildim ve ardından ellerimi gözlerime koydum.

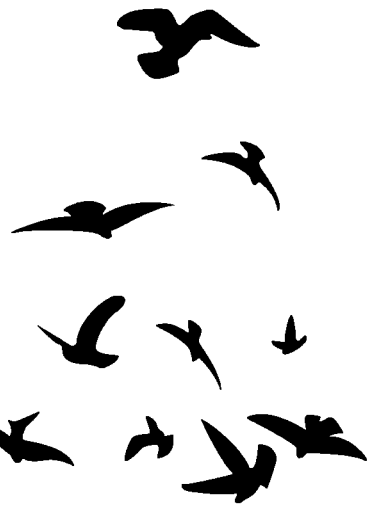
"Bir şey vurdum," dedim nefesim zar zor yeterek.

Silahımı aldı ve araziye doğru yürümeye başladı. Koyunların bağırışları ve Köpek'in acı acı havlaması arasında bir el silah sesi duyuldu.

Lloyd'un ağır adımlarla geri döndüğünü duydum ve kalbim kanın sıcağına rağmen buz kesti. Feneri bana doğru tutunca önümdeki karanlık aydınlandı. Yüzünü

göremiyordum ama yaşlı bir köpek gibi nefes alışından hoşlanmadığı bir şey yaptığını anlamıştım.

"Bir koyundu. Boynundan vurulmuş. İşini bitirdim." Silahın horozunu çekti; mermileri avucuna boşalttı ve daha önce yaptığı gibi cebine koydu.

28

Yangına sırtım dönük yavaş yavaş yürüdüm. Kasabanın eteklerinde hızla yayılıyordu. Postanenin kapısı açıktı ve içeride kimse yoktu. Bardakiler kapıyı kapatmayı akıl etmişlerdi. Birinin içeri girip etrafındaki her şey yanarken içki fıçılarını kafasına diktiğini hayal ettim. Izgara ve okaliptüs kokusu vardı ve her şeyi ezip geçecek bir uğultu duyuluyordu.

Ana cadde bomboştu; sadece gitgide yayılan o kadar yoğun bir duman vardı ki yolun balıkçının ilerisinde çatallaşıp evime doğru çıkan sonunu göremiyordum. Park etmiş bir arabanın arkasından küçük bir kanguru çıktı sıçrayarak. Birbirimize baktık. Kulakları kafasına dümdüz yapışmıştı; gözleri boncuk gibi ve ışıl ışıldı. Hapşırdı ve hızla arabanın altına kaçtı. Daha çok hayvan görünmeye başladı; fırının kapısındaki sıcak küllerden korunan bir valabi, oluğa saklanmak için yola çıkmış bir yılan... Bir Avustralya kertenkelesi hareketsiz durmuş,

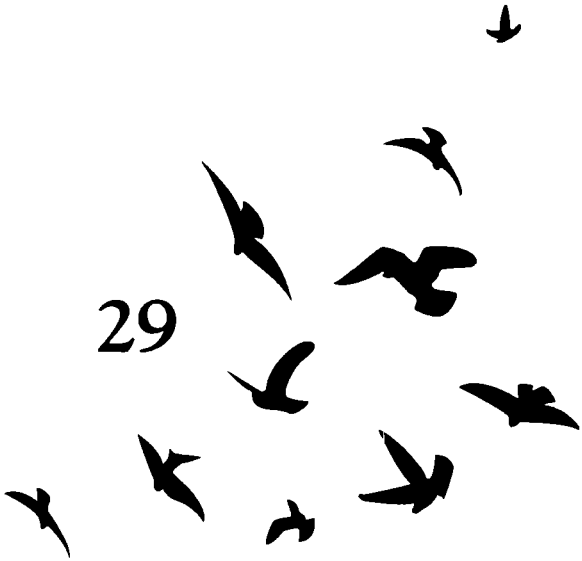
geçip gitmemi izliyordu. Yangının kasabanın sonundaki dükkânların arkasında büyüyerek yayıldığını görebiliyordum. Az önce geçtiğim ana caddede panik halinde karşıdan karşıya geçen bir kanguru, yanması mümkün olmayan asfaltta zıplayarak yangının başladığı noktadan uzaklaşıyordu. Havada uğultu vardı. İnsanlar avını parçalamaya gelen bir köpek balığının çıkarttığı uğultudan bahsederler; ete ve kana susamış canavarca bir ses olduğunu söylerler.

Eve vardığımda kollarım isten simsiyahtı ve duman yüzünde gözlerimden yaşlar akıyordu. Şortumdaki metal düğme kalçamı yakıyordu; plastik saat kayışım yumuşamıştı. Evde kimse yoktu. Biri hortumu açmış ve evin önündeki sararmış çimleri sulayıp duvarları ıslatmıştı. Hâlâ su akıyordu hortumdan. Öndeki merdivenlere oturdum; her yerden kül yağıyordu. Yangının merkezinden, zıplayıp duran canavarlardan, uğultudan kaçıp kurtulmuştum. Burası benim evim, hiçbir şey bana ulaşamaz diye düşündüm. Artık nefes alamıyordum; o yüzden içeri girdim. Tel kapı çarparak kapanır kapanmaz kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Ne olduğunun ilk kez farkına vardım. Okuldaki yangın tatbikatlarını hatırlamaya çalıştım. Annemin katlayıp dolaba yerleştirdiği havluları ve çarşafları çıkardım. Küvetin tıpasını takarak doldurdum ve dolaptan aldıklarımı içine attım. Alt kattaki mutfak musluğunu açtım ve temizlik kovasını doldurmaya başladım. Ardından küvetteki ıslak havluları topladım ve ön kapının altına sıkıştırdım. Çarşafları pencerelere astım; bir tanesini de kendimi sarmak için ayırdım. Kovaya akan su kesilmişti; azar azar damlıyordu artık. Yani hepsi bu kadardı; tüm suyum buydu. Ne yapacağımı düşünürken yakınlarda bir ağaç devrildi ve sanki bir şey çalıları parçalayarak bana doğru kendine

yol açıyormuş gibi bir ses geldi.

Buzluğu açtım. Annemin limonlu kokteyli için konmuş iki torba buz ve pikniğe giderken kullanılan birkaç hazır buz kalıbı vardı. Hepsini çıkardım ama onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Ön kapının altındaki havluyu çektim ve buzu verandaya serpmeyi düşünerek kapıyı açtım. Ama dışarıda her şey simsiyahtı, sanki gecenin kör karanlığı çökmüştü. Yukarıda, gökyüzü olması gereken yerde, bir kırmızılık görüyordum ve kollarımdaki buzlar, sanki sıcak suyun altında tutuyormuşum gibi hızla erimeye başlamıştı. Gözlerim yanıyordu ve yanık saç kokusu alıyordum. Hemen kapıyı kapattım; altına havluyu sıkıştırdım; erimekte olan buzları tekrar buzluğa koydum ve ancak yarısı dolmuş temizlik kovasını alarak üçüzlerin odasına gittim. Odanın çatıya açılan küçük bir penceresi vardı ve çatıya çıkıp aşağıya düşmelerini engellemek için çivilenmişti. Kor ateşin çoktan çatıya sıçrayıp için için onu yakmaya başladığını görebiliyordum. Cleve'nin sihirli bilardo topunu cama fırlattım ve kırık cam parçalarını oyuncak bir tabancayla dışarı ittim. Dışarıdaki havanın odanın havasını emdiğini hissedebiliyordum. Kovadaki suyu çatıya döktüm; görebildiğim alevleri söndürdü ama diğer tarafta da vardı ve oraya ulaşamıyordum. Onlar kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar, çünkü artık bu konuda bir şey yapılamayacak kadar sıcaktı çatı. Kırık camdan içeri yoğun bir duman giriyordu. Yatak odasının kapısını kapattım ve kendim için sakladığım çarşafı altına tıkadım. Alta katta başka bir cam daha kırılmıştı; tül perdenin yanmaya başladığını gördüm. Perdeyi iki buz paketinin arasına sıkıştırdım; ölmekte olan bir yılan gibi tısladı. Fritözdeki yağ kendi kendine ısınıyordu ve ortam her zamankinden daha çok benim evim gibi kokuyordu. Ev sallanmaya

başladı; sanki büyük bir dalganın altında kalmış gibiydi. Büfedeki fincanlar şangırdıyordu. Annemle babamın arka bahçede çekilmiş çerçeve içindeki bir fotoğrafı duvardan düştü ve camı kırıldı. Üst kata çıkarak hemen hemen dörtte biri dolu olan küvete girdim ve gözlerimi kapattım.

29

Lloyd belimden tutarak kalkmama yardım etti. Tam kendim yapabilirim diye söylenmeye başlayacaktım ki yapamayacağımı hissettim.

"Ceset," diyebildim.

"Ben hallederim."

Sıcak su içerek mutfakta oturuyor ve el arabasıyla tekrar araziye giden Lloyd'dan gelen sesleri dinliyordum. Köpek ayaklarım altında kıvırılmış tir tir titriyordu. Kulaklarını okşadım.

"Özür dilerim, canım," dedim sakin bir sesle. "Özür dilerim."

Lloyd geri geldi.

"Dinle," dedim. "Koyunları içeri almak istiyorum."

"Buraya mı?" dedi Lloyd temkinli bir biçimde karşıma otururken. Belini incitmiş olmasından endişelendim.

"Buraya. Sadece şimdilik. Onu bulana kadar."

"Buraya, yani evine mi?"

"Evet. O şeyi bulana kadar. Gitgide daha cesaretleniyor."

Lloyd uzun bir süre bana baktı.

"Burası senin evin ve onlar da senin koyunların," dedi. "Ama bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Bir şekilde onları korumalıyım," dedim ama daha söylerken kazanamayacağımı, Lloyd olmadan bunu yapamayacağımı fark ettim. Boynundan vurduğum koyun geldi aklıma. Başımı masaya dayadım. Köpek başını dizime koymuştu. Lloyd ikimize de viski koydu ama benim bardağımı ittim.

Pencerenin önünde bir şey yuva yapmıştı ve yüksek sesle ötüp duruyordu. *Cik, cik, ciiiiik,cik, cik, ciiikk, cik,cik...* Onun işini bitiren ben olmalıydım. Her şeyin iyi olacağını düşünerek ölmüştü tahminen. Acaba diğer koyunlar bunu yapanın ben olduğunu biliyorlar mıydı?

"Kahve ister misin?" dedi Lloyd.

Bir çaydanlık kahve hazırladı, mutfak masasına koydu. Çok azı döküldü; sadece sıçradı aslında. İki fincan aldı. Masaya şekerlikle bir kaşık koydu ve oturdu.

"Sence ben deli miyim?" diye sordum. Lloyd bu soruya cevap vermek yerine uzandı ve bir anlığına elime dokundu. Ardından fincanlardan birine üç kaşık şeker ve kahve koydu ve karıştırdıktan sonra bana uzattı. Kollarım öyle titriyordu ki fincanı iki elimde tutmak zorunda kaldım.

"Kuzu nerede?" diye sordum ocağın yanındaki Köpek'in boş yatağına baktım. İkimiz de kulak kabarttık ama evde başka bir ses yoktu.

30

Bir üst sınıftaki yarı Aborjin çocuk Denver Cobby ile gizli gizli bakışıyorduk. Kapının dışında başka bir çocukla sohbet ederek sigara içiyordu. Birinin onu görebileceği umurunda değildi ve bu tavrı yüzünden öğretmenler onunla asla uğraşmıyorlardı. Böylesi havalıydı yani. Hannah ve Nerrida yanıma gelip saçmalamaya başladıklarında sanki çok ilginçmiş, bir fosilmiş ya da öyle bir şeymiş gibi elimde döndürüp durduğum çakıl taşıyla ilgileniyor gibi yaptım.

"Naber, lezbo?" diye sordu Nerrida. Başımı bile kaldırmadım. Görmezden gelirsem çekip giderlerdi belki.

"Hey!" diye bağırdı Hannah. "Sana söylüyoruz." Elimdeki taşta onlardan çok daha ilginç bir şey bulmuşum gibi bir tavır takındım. Hannah saçını bir yana savurarak "Görgüsüz fahişe," dedi. "Kardeşinin de burnu bir karış havada ama en azından taşaklı karı."

Nerrida kolumu öyle bir itti ki elimdeki taş dizlerimin

arasına düştü ve birkaç kez yerde sıçradı. Artık ilgimi yönelteceğim bir şey kalmamıştı elimde. Nerrida'nın daha önce de kızlara saldırdığını görmüştüm. Bir keresinde ablasının yanağına tırnaklarını geçirmişti; yara izi hâlâ duruyordu.

"Seninle konuşurken yüzüme bak," dedi ve elini pençe gibi açıp yüzümü sımsıkı kavrayıp hızla yukarı kaldırdı. Artık ona bakıyordum. "Lanet olası lezbiyen," dedi. O an biri "Rahat bırakın onu," diye bağırdı. Yüzlerinde sanki biri ölecekmiş gibi bir ifadeyle arkaya döndü ikisi de. Ama konuşanın Flora Carter olduğunu görünce Nerrida elini çekti yüzümden.

"Sadece şakalaşıyorduk," diye mızıldandı Hannah. Flora eliyle bahçenin diğer tarafına geçmelerini işaret etti ve bir şey söylemeden yavaş yavaş uzaklaştılar. Sadece Nerrida "Özür dilerim," diye mırıldandı Flora'nın yanından geçerken.

Flora Carter az önce elimde olan taşı yerden alarak bana uzattı. "İyi misin?" diye sordu. Yüzüm kıpkırmızıydı. Omuzunun üzerinden Denver'ın baktığını görebiliyordum.

Okuldan sonra Iris'i beklemem gerekiyordu ama o ortaya çıkmamıştı. Kötü şeyler hep Iris'i beklerken gelir başına.

"Dün gece babanı becerdim," dedi Nerrida kapının dışından. "Üvey annen olmam hoşuna gider mi?" Hannah, Nerrida'nın arkasında kriz halinde gülüyor, gözyaşlarını siliyordu. Sanki küçülürsem görünmeyecekmişim gibi büzüldüm ve başka yöne baktım. "Endişelenme," diye konuşmaya devam etti Nerrida. "Onunla evlenmeyeceğim; çükü şu kadarcık." Küçük parmağını kaldırarak kıvırdı. Babam namına çok bozuldum.

"Eminim senin çükün babanınkinden büyüktür," diye lafa girdi Hannah. Bu laf ikisini de kahkahalara boğdu ama Nerrida çabucak toparlandı ve çilek kokulu dudak parlatıcısının kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı bana.

"Senin çükün büyük mü, kaslı hırbo?" Iris'i yeteri kadar uzun süre beklemiştim; döndüm ve yürümeye başladım. Ama Nerrida kolumu yakalayarak aniden geri çekti beni. "Büyüklerine saygılı olmayı ne zaman öğreneceksin sen?" dedi cırtlak cırtlak bağıran bir anne gibi. Benim annem gibi değil; kiliseden çıkan o anneler gibi.

"Hey! Seninle eve kadar yürümemi ister misin?" Denver Cobby yanımda bitivermişti. Kolu bana o kadar yakındı ki dokunmasa bile sıcaklığını hissedebiliyordum. Hannah gülümsedi ve biraz kızardı.

"Elbette. Çok hoşuma gider," dedi. Ardından kısa bir sessizlik oldu.

Denver bir kahkaha patlattı. "Sen değil." Bunun üzerine Nerrida başını kaldırdı. Tam dudaklarında hafif bir gülümseme belirmek üzereydi ki Denver sıcak kolunu omuzuma attı. Zıplamamak için kendimi zor tutuyordum. Denver'la oradan uzaklaşırken Nerrida'nın "Kahretsin," dediğini duydum. Yarın bunun bedelini ödeyecek olsam da hayatımdaki en muzaffer andı bu.

Bizim evin girişine kadar benimle yürüdü Denver. Yol boyunca en sevdiği Avustralyalı futbol yıldızlarından söz etti. Ne anlattığı umurumda değildi; sadece benimle konuşuyor olmasının tadını çıkartıyor, karşılık verecek bir şey bulamıyordum. Keşke Iris burada olup görseydi. Keşke eve giderken biri yanımızdan geçse ve *Whytela*'nın şu kızı *ilginç yerlerde arkadaş buluyor* diye durup düşünseydi.

"Neyse," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. Sanki bana bir şey sormak istermiş ama dile getiremiyormuş gibiydi. "Nerrida'yı takma kafana. Fahişenin teki. Yarın da seninle eve kadar yürüyebilirim. Tabii istersen." Ve yanımdan ayrıldı. Patikada ilerledi, çalıların arasına girdi ve gözden kayboldu. Annemin Aborjinlerin Büyüsü diye adlandıracağı türden bir şeydi bu. Tekrar ortaya çıktığında hâlâ öylece dikilmiş az önce olduğu yere bakıyordum. Baktığımı gördü ve el salladı. "Çiş yaptım!" diye seslendi ve yolda yürüyerek uzaklaştı.

Ertesi sabah giyinirken kıyafetlerime çok özen gösterdim. Iris'in yeni spor bir eteğini yürütmeyi düşündüm ama gözlerim morarmadan kapıdan çıkamazdım üzerimde o varken. Onun yerine Iris'in kirli sepetinden takviyeli sutyenini arakladım ve bermudamın paçalarını biraz daha kıvırdım. Üzerine ekoseli bir gömlek giydim ve Nerrida'nın yaptığı gibi göbeğimde bağlamayı denedim. Ama sonuçta açık durmasının daha iyi olduğuna karar verdim; sutyenin garip derecede yüksek görüntüsünü saklıyordu böyle durunca. Saçlarımı fırçaladım; normalde böyle bir alışkanlığım yoktu. Hafif bir rujla sanırım hoş görünürdüm. Fazla yaklaşıldığında kokan spor ayakkabılarım için yapabileceğim bir şey yoktu. Hayatımda ilk kez, Iris'in Gladioli Çayevindeki işi gibi bir iş bulmayı düşündüm; böylece sandalet alabilir ve kendine sakladığı ojeden sürebilirdim. Bir an onun sandaletlerini çantama atmayı düşündüm; eğer fark ederse bana neler yapacağı aklıma gelince ürperdim. Sutyen bile yeterince büyük bir riskti.

Target'tan aldığım yeni ipli bikinimle gurur duyuyordum. Annem "Fahişeye benzeyeceksin," demişti ama sonunda özel indirimde olduğu için razı gelmişti. Takviyeli

sutyenin üzerine onu mu taksam diye düşündüm. Eğer yüzmeye gidersek göğüs çatalım görünmeliydi.

Okulda kimse yeni görüntümle ilgili herhangi bir yorumda bulunmadı. Doğru yaptığımın göstergesi olarak aldım bunu. Nerrida, tuvalette yakaladı beni. Tek başınaydı; Hannah yoktu yanında. Bileğimden yakaladı ve tırnaklarını geçirdi. Az önce dudak parlatıcı sürmüştü; dudakları nemli görünüyor ve plastik portakal gibi kokuyordu. Pençeleriyle bileğimi kavramış olması bir yılanın ağzının içindeymişim hissi veriyordu bana. Bileğimi çekmeye çalıştıkça tırnakları daha derine batıyordu.

"Beni dinle, piç kurusu," dedi. Yine o kilise annesi tonu vardı sesinde. Diğer elinin parmağını kaldırıp bana doğru salladı. "Artık bir ölüsün sen. Bunu aklından çıkarma." Beni öyle yakınına çekti ki alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Ne dediğimi duydun mu? Kulaklarını dört aç, goril kılıklı şey. Seni öldüreceğim." Bileğimi bıraktı; tırnaklarının derimden ayrılırken çıkarttığı sesi duymuştum. O da Denver'ı seviyor diye düşündüm. Ama okuldan onun kaptığı kız bendim.

O kadar sıcaktı ki gömleğimi çıkartıp belime bağlamak zorunda kaldım. Bu da bermudamın yeni boyunu mahvediyor ve atletimin altından sutyenimin garip kabartısı belli oluyordu. Ama bu, o kadar da kötü değildi. Çalıların arasında geçtiğimiz yol dar bir patikaydı ve ben hâlâ takip edip etmediğini kontrol etmek için ara sıra arkama bakarak önden yürüyordum. Daha çok bacaklarımla ilgilendiği duygusuna kapıldım. Biraz oyalanıp onu beklemek için yolu engelleyen bir dal parçasını tuttum; böylece geri tepip ona çarpmayacaktı. "Sen iyi bir arkadaşsın, Jake," dedi Denver gülen bir ses tonuyla. Arkadaş olduğumu gerçekten düşünmediğinden yüzde yüz emindim. Sonra sessizleştik, tek duyulan yürürken

çıkan çatırtılar ve bir yandan bacaklarımdaki bakışlarının tadını çıkarıp diğer yandan onun ilgisi çekmek için bir şeyler arayarak yavaş yavaş sürüdüğüm bir ağaç dalının hışırtısıydı. Muhtemelen beni dışarı çıkarmak isteyecekti; belki de anne ve babasıyla, deniz alçaldığında sahilde bir sopa çevirirken gördüğüm küçük erkek kardeşiyle tanışacaktım; belki de onun için bir abla figürü olacaktım. Bu konuda deneyimliydim; Anzaklarla aram iyiydi ve pek çoğu sürekli etrafımda olmayı isteyerdi. Ya da anne ve babası bu ilişkiyi onaylamayacaklardı, kim bilir. Belki çok genç olduğumu düşüneceklerdi ya da ırkçı beyazlardan biriyle flört etmesini istemezlerdi. Onun arazi motosikletiyle kasaba dışına çıkacaktık. Ya ben arkasında onun beline sımsıkı sarılacaktım ya da o kollarının arasında kayıp düşmeyeyim diye bana...

"Yüzmek ister misin?" diye sordu gözlerinin altındaki teri silerken.

"Evet," dedim. "Sana bulduğum kayığı gösterebilirim." Bütün çabalarım aniden meyvesini vermeye başlamıştı; denizin ortasında bir kayığın dibinde uzanmışken gerçekleşen ilk öpüşmeden daha güzel ne olabilir mi? Çocuklarımıza anlatabileceğimiz bir hikâye... Denver sırıtarak baktı bana. "Çok isterim."

Bir çulluk ve gagasının bembeyaz gökyüzündeki simsiyah ucu... Sıcaktan kavrulmuş kahverengi, gri ve mavi yapraklar... Kuru, yüz yakan bir sıcaklık ve burnuma dolan okaliptüs... İki adım arkamda Denver... Tekrar eve doğru yürüyorduk. Bakışlarını açık renk minicik tüylerine kum yapışmış, bronz baldırlarımda hissediyordum. O âna kadar hiç güzel hissetmemiştim kendimi. Denver'ın beni seyrettiğini bildiğim; benim lezbiyen Jake, kaslı hırbo, fahişe olmadığımı fark ettiğini anladığım o âna ka-

dar... O an gözüme kalın kütükler gibi değil, uzun ve güçlü görünen bacaklarıma dokunmak için yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordum. Artık konuşmuyordu. Henüz biten futbol sezonu hakkında epey konuşmuştuk. Bugün James Flannery'in en iyi günlerinin geride kaldığını, Kale Aidie'nin hızlı olduğunu ama top çalma konusunda korkak davrandığını söyleyerek onu etkilediğimi sezmiştim. Bunları söylediğimde gülmüştü. Güzel ve şaşkınlık dolu bir gülüştü bu.

Örümcek ağları bile sıcaktan parçalanmış, kavrulmuş ve yok olup gitmişlerdi.

Carter'ın çiftliğini göstererek "Biliyor musun burası Flora'nın çiftliği," dediğinde sahile inen yoldaydık. Sanki bilmediğim bir şeymiş gibi söylemişti bunu. Nerede olduğumuzu biliyordum; çalılık kaplı bu araziyi avcumun içi gibi biliyordum; bana nerede olduğumuzu söylemesine gerek yoktu. Tam Carter'ın evinin arkasındaki dönemeçte kayaların oraya inen toprak bir yol ve kayaların arasında bakılıp haklarında konuşulacak bir sürü şey vardı. Ahtapotlar, deniz yumuşakçaları, çamur balıkları, yengeçler ve deniz kestaneleri... Bir bıçakla açabileceğiniz deniz suyu ve krema tadındaki istiridyeler... Bir ay önce kumsalda bulduğum kayığı düşündüm ve altımızda yüzenleri hissederek dibine uzandığımızı hayal ettim. Iris'in içinde ne var ne yok bildiğim zulasından yürüttüğüm esrarlı bir sigara ve kibrit vardı yanımda. Aldığımı anladığında derimi yüzecekti ama buna değerdi. Ana caddeyi geçip evime giden yoldaki ağaçların arasına girdiğimizde içeriz diye düşünmüştüm ama kayıkta içmek çok daha iyiydi. Bunu ona verdiğim zaman ne kadar etkileneceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Baksana," dedi Denver. "Flora'yla muhabbetin var değil mi?"

"Var. Ara sıra konuşuruz." Hızımızı biraz arttırdım; çünkü hava çok sıcaktı ve hafif bir esinti hoş olacaktı.

"İyi bir kız değil mi?"

"Severim. İyi biridir." Gerçeği söylemem gerekirse onu o kadar da sevmiyordum.

"Ya beni? Beni de seviyor musun?" diye sordu Denver. Yüzüm kıpkırmızı oldu ama söyleme tarzı gülümsetti beni. Sanki hayır diyeceğimden korkuyor gibiydi; sanki kıllı bacaklı ve kara gözlü Denver Cobby'i sevmemek mümkünmüş gibi.

"Evet, sanırım." Dönüp *Evet; gayet iyisin* der gibi gülümsedim ona.

"Şey... Sır tutabilir misin?" Kalbim ağzımda atıyordu sanki. Kazayakları ve okaliptüslerin arasından Carter'ın evinin arkasını görebiliyorduk artık. Pencerenin önünden bir gölge geçti ama kim olduğunu görebilecek kadar yakın değildik. Denver uzun uzun ve derin bir şekilde iç çekti.

"Şey... Flo ve ben..."

Flo?

Denize düşüp gebersin.

"Flo ve ben son birkaç aydır birlikteyiz. Ama babası bu tür bir ilişkiye sıcak bakmıyor."

İlişki ha?

"Evin etrafında erkek istemiyor, özellikle de zenci erkekleri. Ama Flo çok başka. Anlıyorsun, değil mi, Jake?" Adımı söylemişti. Dönüp ona baktım. Hiçbir şey düşünmüyordum. Bir kulağımdan girip ötekinden çıkma şansı olmamıştı. Kulağımdan girmesine bile izin vermemiştim. "Burada delireceğim, lanet olsun. Sadece ikimiz... Motosiklete atlayıp Cairns'a doğru yola çıkacağız. Orada küçük bir yerimiz olacak. Bana iş verebilecek birini tanıyan bir ahbabım var. Bilmiyorum, dostum... Biliyorum

delice geliyor bu söylediklerim. Lanet olsun!" Anlattı da anlattı ama sanki kulak memelerim yukarı doğru kıvrılmış ve delikleri kapatmıştı. Vızıldayan bir şey geçti yüzümün önünden; gözlerim kanatlarının titreşiminin farkına varacak kadar yakından... Sonra tam Denver, "Ama bizim tarafımızda olacak ve buluşmamıza yardım edecek birine ihtiyacımız var. Acaba evinde bizim için bir şeyler saklayabilir misin? Flo'nun babası, uyuşturucu, kondom ya da o tür bir şeyler saklıyor mu diye sürekli odasını kontrol ediyor; komedi filmlerindeki gibi davranıyor anlayacağın. Ben ise annemin evinde kanepede uyuyorum; bir şey koyacak yer yok yani. Düşündüm ki belki gidene kadar senin yatağının altında saklayabiliriz bu tür şeyleri. Ne dersin? Eğer birikmiş paran varsa bize biraz borç verebilirsin belki. Ne verebilsen kârdır."

"Bu sigaradan çekecek misin?" Avucumda lolipop gibi tutarak uzatmıştım. Denver'ın şirin yüzü hafifçe asıldı.

"Hayır... Aslında hiç fena fikir değil ama."

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Denver, pek de emin olmayan bir edayla beni seyrediyordu. Güzel, diye düşündüm. Emin olmaman gerek.

"Eee, ne dersin?" diye sordu başparmaklarını pantolonun beline takıp hafifçe geriye yaslanarak. Sigarayı yaktım. Ucu kızarmış için için yanıyordu; duman direkt gözüme girdi ama oralı değilmişim gibi davrandım. Sanki bütün umutları benim yatağımın altına bir uyku tulumu gizlememe bağlıymış gibi durup ona bakıyordum.

"Jake?"

Sigaramdan derin bir nefes çekerek "Git buradan," dedim sakin bir tonla. Bunu daha önce de yapmıştım; bu yüzden eğer Denver, televizyondaki çocuklar gibi dumandan boğulacağımı bekliyorsa fena halde bozulacaktı. Kayıkhanenin yanında aynı Nerrida gibi duruyordum;

kalçamın bir yanı dışarıda, bir kolum göğsümün üzerinde diğer kolumun dirseği ona dayanmış, sigarayı dudaklarıma yakın tutmuş, sanki ağzımdan bir tütün parçası çıkarıyormuş gibi davranıyordum. İlk kez Denver'dan uzun boylu olduğumu fark ettim; kemerli burnumun üzerinden ona tepeden bakıyordum. Lezbiyen, kaslı Jake. Bembeyaz bir duman çıktı ağzımdan. Denver elleriyle saçlarını düzeltti.

"Eee? Ne diyorsun? Bir şeyler söyle."

Belki de sigara içiş tarzımdan etkilenmişti. Bilmiyorum. Onu gıcık etmişti sanki.

"Kahretsin. Sorunun ne senin? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Başını sallıyordu. Onu kızdırmıştım.

"İyi o zaman," diye karşılık verdi benim sessizliğime. "Eğer böyle boktan davranmak istiyorsan bana uyar. Seninle eve yürümemin tek sebebi Flo'nun senin için üzülmesiydi. Eğer söylediklerim birinin kulağına giderse hayatında yemediğin dayağı yersin."

Parmağını kaldırdı; ciddi olduğunun farkındaydım ama sigaramı tüttürmeye devam ettim.

"Tanrı aşkına, söndür şunu."

Bunu söyleyince sigarayı dudaklarımdan çektim ve işaret parmağımla başparmağımın arasında tuttum. Sonra da parmağımla hafifçe vurarak, ucu kıpkırmızı bir halde yerdeki kupkuru yaprakların arasında fırlattım. Denver, bir yılan gibi süzülerek bastı üzerine ve sonra dönerek beni öyle bir itti ki yere düştüm. "Ne halt ettiğini sanıyorsun, aptal fahişe? Bir boka yaramayan ailen gibi sen de delisin."

Yüzü allak bullak olmuştu. *Hah! Artık pek de hoş değil,* diye düşündüm. Bir çocuğa ya da köpeğe kaldırır gibi parmağını bana doğru kaldırdı.

"Çok ciddiyim; bu konudan birine tek bir kelime bile edersen..." Parmağı titriyordu. "Defol git evine. Bir zamanlar arkadaş olduğumuzu unut gitsin, lanet olası aptal şey." Ve dönüp, evde kim var kim yok diye Carterların evine bir bakış attı. Verandada sarı bir saç görünüyordu. Başımı kaldırınca gördüm onu; çocukken babasının ona yaptığı ip salıncaktaydı. Yok ol, lanet Flo.

Denver, hızlı adımlarla uzaklaşıp, kayalara inen patika yola kıvrılan kavisi dönerek gözden kayboldu. Eminim randevulaşmışlardı; eminim tüm yol boyunca geleceğimiz yerin burası olduğunu ve planladıkları yolculuk için leş gibi kokan süprüntülerini nerede saklayacaklarını çözer çözmez Flo'yu göreceğini biliyordu. İstiridye yiyerek kayalıklardan inecek, kayığı denize itecek ve teknenin dibinde uzanarak suda süzüleceklerdi. Bunun onların kayığı olduğunu fark ettim; onlar için oradaydı; benim için değil. Flora Carter'ın kayığın dibinde Denver'ın memelerini sıkıştırmasına izin verdiğini hayal bile edemiyordum ama ben ne biliyordum ki? Fazla bir şey değil.

Denver'ın beni ittiği yerde uzanan ağaç kütüklerine benzer bacaklarıma bakıyordum. Kuşlar hep bir ağızdan deli gibi ötüyorlardı. *Cik . cik . . . cik . . . cik cik; guguk guguk . guguk .; gak . gak gak; u-hu .u-hu u-hu* Üzerine bastığı sigara ayağımın yanındaydı; uzanıp aldım. Biraz ezilmiş ve yırtılmıştı ama ucunda hâlâ ateş vardı. Bir yandan tüttürmeye devam ettim bir yandan da boşlukta karartılar oluşturan mavi şeritlerle süslü bembeyaz gökyüzüne diktim gözlerimi. Kuşların sesi keskinleşmiş ve hızlanmıştı. *Cikkk, cikkk, cikkk, u-hu, u-hu,* çipi,çipi,*çipi, cap,cap,cap,cap... Gak, gak, gak.*

Sigaramın kırmızı ucunu bir yaprağa dokundurdum; sanki biri onu yaşamdan koparmış; sanki hiç orada olmamış gibi alev almadan yok etti. Bir roket havalanmak

üzereyken ya da yeni yıla on saniye kaldığında yaptıkları gibi zihnimde geri saymaya başladım. Kuşlar hâlâ deli gibi ötüyorlardı ya da benim kafam iyiydi. Bir yaprağı daha yok ettim. *U-hu, u-hu, u-hu; cik, cik, cik, cikkk; cipi, cipi, cipi, cappp; tüvit, tüvit, tüüüvit; Çayını iiii, cik, Tatlı, tatlı, tatlı, tatlı.* Sonra tekrar çakmağı çıkardım ve nasıl olduysa patika yanmaya başladı. Bunu yapmak istemiştim miydim bilmiyordum. Ve gitgide arttı. Kuşlar çığlık çığlığa bağırıyorlardı; bana bağırıyorlardı. *Cik, cik, cikkkk; gakkk gakkk, gakkk, capp, capppp, tüvittt, tüvittt, u-huuu, u-huuu, u-huuu, cipi, cipi, cipiii.* Ben de onlara bağırarak karşılık veremeden ve onlar henüz havalanmadan alevler yükselerek ağaçların tepelerini sardılar. Sanki buz kütleleri kırılıyormuş gibi sesler çıkararak gitgide yükseldiler. Söndürmeye çalışmanın bir faydası olmayacaktı; bunu görebiliyordum. Sanki ben de bir parçasıymışım gibi seyrediyordum. Kuşlar avaz avaz bağırıyorlardı. Sonra bir böğürme oldu. Kayalara doğru koştum. Patikanın aşağı kısmında yüzü boncuk boncuk terlemiş olan Denver'ın yanından geçtim. Yanımdan geçerken deli gibi bağırdı ama bana saldırmadı. Tüm gücüyle yangının içine ve Carterların evine doğru koşuyordu. *Dur, oraya gitme!* diye seslenmek istedim ama kuşların sesi ve yangının uğultusu sesimi bastırdı. Denver alev almış ağaçların arasına daldı. Arkasından gidemedim.

Yemin ederim ki alev alev yanan bir kuşun ağaçtan havalanarak Mars'a giden bir roket gibi yükseldiğini gördüm.

31

Lloyd beni ve Köpek'i kanepede, bir battaniyenin altında bırakarak koyunları beslemeye gitti. O yanımızdan ayrılır ayrılmaz kalktım ve aynada kendime baktım. Gözlerime inanamadım. Bandajı çıkartarak hafifçe yaraya dokundum.

Yüzümü yıkadım ve ardından kafamı lavaboya eğerek, avuçlarımı birleştirip başıma ılık su döktüm. Yaradan akan su pembeydi. Saçlarımdaki suyu sıktım ve el havlusunu omuzlarıma koydum. Mutfak kapısını açtım; bayıra doğru baktım ve kapıyı tekrar kapatarak tüfeği yanına dayadım. Mutfak makasını çıkarttım ve masaya oturup Lloyd'u beklemeye başladım.

İçeri girdiğinde "Bu da ne?" diye sordu.

"Saçımı kesmeni istiyorum."

Lloyd bir süre hareket etmeden bana baktı; sonra gelip arkamda durdu.

Parmaklarını hafifçe saçlarımda gezdirdi.

Sessizce çalışıyordu; kesilen saçlarım kucağıma düşüyor, sırtımdan yere kayıyorlardı. Ense köküme ve şakaklarıma değen parmakları sıcacıktı. Gözlerimi kapatmış makasın kusursuz sesini dinliyordum.

Uzun bir süre sonra Lloyd makası bıraktı; ellerini omuzlarıma koyarak "Kusura bakma; eskisinden daha kötü görünmene neden oldum. Gidip bir kuaför bulalım," dedi.

Lloyd, kamyonette alışveriş listesi hazırlıyordu. "Şarap da alalım mı?" diye sordu. "Son zamanlarda viskiyi abarttım."

"Kuaföre gitmeyeceğim," dedim.

"Olmaz. Gitmen gerek."

"Beni rahatsız etmiyor. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen daha sonra yeniden deneyebilirsin."

"Kendim daha iyi hissetmeyeceğim; ne yaparsam yapayım daha iyisini yapamam."

"Umurumda değil. Bunu kafama takacak değilim."

"Yüce Tanrım! Yerlilerden daha çok yerliye benziyorsun. Kendi yarattığım felaketi her gün görerek yaşayamam."

"Uzar nasıl olsa. O zaman kadar şapka takarım."

"Dur," dedi Lloyd yepyeni bir tonla. Frene bastım ama duramadım.

"Ne oldu?"

"Arabayı durdur; durdur şu arabayı." Arka pencereye doğru döndü ve eliyle cama bastırdı. Arabayı cebe çekip durdum.

"Ne bu?" Kamyonet henüz tam durmadan Lloyd dışarıdaydı. Ben de Köpek'i içeride bırakıp kapıyı çarparak indim. Öfkeyle soluyordu. Lloyd çoktan karşıya geçmiş ormana doğru yürümeye başlamıştı.

"Lloyd!" diye seslendim. Sus dercesine tek elini kaldırdı. Peşinden gittim; dal parçaları ve çalılar arasından yürüyorduk. Köpek, kamyonette arkamdan havlıyordu. Yaklaştığım zaman Lloyd'un yanağının kanadığını gördüm; bir dala çarpmıştı. Yola devam etti; onu yakalamaya çalışırken ayağım bir tavşan yuvasına girdi ve bileğim burkuldu. Güneş ışığının yansımasıyla ceketi ileri geri hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

"Dur," dedim fısıldar gibi; neden sessiz olduğumu bilmiyordum. Hiç hareket etmeden durdu. Nihayet ona yetiştiğimde hâlâ nefes nefeseydi; sırtı inip kalkıyor ve ağzından duman gibi buhar çıkıyordu.

Yutkundum. "Ne oluyor?" Yanında duruyordum. Parmağını dudaklarına götürüp yeni açmış eğrelti otunu gösterdi.

"Bunu gördüm," diye fısıldadı. İşaret ettiği yere baktım ve yemyeşil gölgelikte bir gölge gördüm; sanki bir şey hareket etmişti.

"Ne gördün?"

Kendi sesinden çok farklı bir ses tonuyla "Çok büyüktü," dedi. "Buradaydı; tam buradaydı."

"Ve sen onu gördün mü?"

"Tam önümüzdeydi."

Çalıların arasından bir çıtırtı geldi.

"Kaçsak mı?" dedim. Ama kaçmayacağımızı biliyordum.

"Tanrım," dedi Lloyd sessizce.

Aşağıya baktığımda el ele tutuştuğumuzu gördüm.

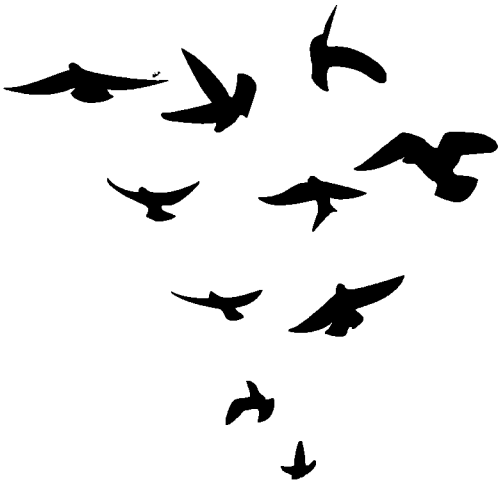

32

Fırtınadan sonra sahilde sular çekildiğinde, kıyıya vuran köpekbalıkları küçük olanlardı ve onların kumsala çekilmelerine gerek yoktu. Yüzgeçlerinden teknelere çekilir ve gerisin geri suya atılırlardı. Uzun ve sivri burunlu, yüzgeçleri olmasa bir solucana benzeyecek bir mavi köpekbalığı vardı ve ben gözlerimi kısıp tekrar yüzdüğünü hayal etmeye çalışarak ona baktım.

Az sonra eve gidecektim. Annem içkisine krema sıkıyor olacaktı. Ev kızartma yağı ve çamaşır kokacaktı. Iris, kendi modeli bir bikiniyle arka bahçeye çıkacaktı ve üçüzler yemeğe çok vakit olduğundan şikâyet edecekler; çikolatalı süt içmek için mızmızlanacaklardı. Oysa buzdolabımızda asla çikolatalı süt olmazdı. Babam arabasını park edecekti ve mutfaktaki büfeye anahtarlarını fırlatırken çıkan ses duyulacaktı. Sırf sohbete katılmak için tekrar bir köpek isteyebilirdim. Babam buzdolabını açacak

ve bir bira alıp açacaktı. Yaşam hep böyle devam edecekti ve ben hep burada olacaktım.

Teşekkür

Mary Morgan ve sürekli onları izleyip sıkıcı sorular sormama izin veren Hereford koyun yetiştiricilerine teşekkür ederim. Bir teşekkür de bana çok iyi bakan Sally, Pig ve Sir Colin McColl için.

Sıkı çalışmaları ve çok yardımcı olan düzeltmeleri için Nikki Christer ve tüm Vintage Australia çalışanlarına; özellikle en büyük teşekkür Diana Coglianese'ye...

Jonathan Cape ve Mulcahy Associates'teki herkese, özellikle Alex Bowler, Joe Pickering ve temsilcim Laetitia Rutherford'a olağanüstü becerileri ve zarif dostlukları için...

Anneme, Babama, Tom'a, Emma'ya, Flynn'e, Jack'e, Matilda'ya, Juno'ya, Hebe'ye, Roz'a, Roy'a ve Gus'a sonsuz teşekkürler.

Jamie'ye de benimle uğraştığı ve yazmama destek olduğu için teşekkür ederim.

Her yalnızlık bir sürgündür.

Jake, yağmurun durmaksızın yağdığı, rüzgârın uğuldamasının kesilmediği eski bir çiftlikte köpeği ve koyunlarıyla birlikte yaşamaktadır. Ancak her gece koyunlarından biri saldırıya uğrar. Bunu yapan ormandaki tilkiler midir yoksa gizemli bir yabancı mı? Ayrıca, Jake'in kilometrelerce uzaktan ve yıllarca önceden gelen tekinsiz hikâyesi zamanla gün yüzüne çıkacak mıdır?

Kuşlar Öterken, gizemli geçmişi ve bugünü arasında sıkışıp kalan bir kadının hikâyesini anlatıyor. Asıl soru ise şu: Jake Whyte'ı kim ya da *ne* izliyor?

Londra'da doğup Avustralya'da büyüyen Evie Wyld, 2013'te *Granta* tarafından en iyi 20 genç yazar arasında gösterildi. Wyld, ikinci romanı *Kuşlar Öterken*'le prestijli ödüller kazandı. Aynı zamanda bir kitap tutkunu olan yazarın Londra'da küçük bir kitabevi var.

Çeviren: Arzu Altınanıt

19 TL

YABANCI
9 786055 016173
www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com